

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÖTÜ RUHLAR DEFTERİ

ERKA MEGANN

BRO
SIS

Bu defter tam bir baş belası!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ERKA MCGANN KÖTÜ RUHLAR DEFTERİ

Bu defter tam bir baş belası!

Grace ve dört en iyi arkadaşı Jenny, Rachel, Adie ve Una gerçek birer cadı olmayı çok isterler ama bu konuda pek de başarılı oldukları söylenemez. Bunun en büyük kanıtı da işe yaramaz büyülerle dolu defterleri.

Ancak, türlü başarısız denemelerinden sonra, bir gece sihirli güçlerle karşılaşır ve deftere yazdıkları her büyü korkutucu bir şekilde gerçekleşmeye başlar!

Kızlar, büyülerin birer birer gerçek olması karşısında çaresiz kalırlar. Daha da kötüsü, canlanan her büyü, onları listenin sonundaki en korkunç büyüye doğru bir adım daha yaklaştırmaktadır.

Grace ve arkadaşları, beceriksizce bulaştıkları bu belalı defteri durdurabilecekler mi? Yoksa sihirli güçlere engel olamayıp büyük bir felakete mi neden olacaklar?

Waverton Good Reads
"En İyi İlk Roman"

"Kötü Ruhlar Defteri bana gençlik yıllarımda o baş döndürücü zamanlarını hatırlattı! Benden beş yıldız!"

-Marian Keyes, *Senden Başka Yok*'ün yazarı

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Yazar McGann'ın bu ilk kitabında kurduğu olay örgüsü, heyecanla gelişen olaylarla, hızla ilerliyor... Bir solukta okunup, eğlenceli bir korku hikâyesi.

-Publishers Weekly

"Kızlar arasındaki esprili diyaloglar hem harika hem de gerçekçi; muhteşem bir kitap."

-Irish Examiner

"Yetişkin okurlar için de beklenmedik gelişmelerle dolu, nefes kesici bir öykü."

-Primary Times

"Korkunç derecede büyüleyici."

-The Irish Times

"Dehşet bir hikâye!"

-Books Ireland

Bu defter, tam bir baş belası!

ERİKA MCGANN KÖTÜ RUHLAR DEFTERİ

Çeviren: İlke Afacan

Kötü Ruhlar Defteri

Erika McGann

1. Baskı: Haziran 2016
ISBN: 978-605-186-016-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©ERIKA MCGANN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : The Demon Notebook
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : İlke Afacan
Editör : Gamze Tuncel Demir
Redaksiyon : Özlem Atar
Sayfa Tasarımı : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarımı : Filiz Odabaş

Çeviren: İlke Afacan

Yazar Hakkında

Drogheda’da doğup büyüyen Erika McGann, Dublin’de yaşamaktadır. Saygın bir mesleğe ve son derece normal arkadaşlara sahiptir, büyü işlerine de pek meraklı değildir. Otobiyografik hikâyeler yazmayı sever. Yani... *kısmen*.

Kötü Ruhlar Defteri yayınlanan ilk kitabıdır.

İÇİNDEKİLER

1. ÇİŞİ OLMAK YA DA OLMAMAK.....11
2. AY, DOLUNAYA DÖNDÜĞÜNDE.....25
 3. UNA'NIN TUHAFLIĞI.....37
 4. İNTİKAM PİŞMANLIĞI.....53
 5. CANAVARIN DENGİ.....69
 6. WILTON PLACE CADISI.....79
 7. BEBEK SORUNU.....93
 8. PARKTA GEZİNTİ.....107
 9. İBLİS ÇUKURU.....117
10. AGNES CADILARIYLA KAPIŞMA.....133
11. MOR BALÇIK VE ÖTESİ.....147
12. FRANSIZCANIN BAĞLADIKLARI.....161
13. ZAMANE CADILARI TEKRAR BİRLİKTE.....177
 14. GÖRÜNMEZ BAĞLAR.....191
 15. TAŞ EV.....205
 16. VAKİT DOLDU.....217

Babam için...
Benimle iftihar ederdi.

Teşekkürler

Sonsuz sevgisi ve desteği için annem Eileen'e teşekkür ediyorum. Teşekkürler Oisín, Kunak, Marek ve Darius, çünkü hayat, sırtını yaslayabileceğin dostlar olduğunda daha kolay.

Yazdıklarımı toparlayıp ortaya daha iyi bir kitap çıkmasını sağlayan editörüm Marian Broderick'e, tüm O'Brien Press çalışanlarına, özellikle de bu projeyi yöneten Susan Houlden'a, ayrıca olağanüstü tasarımları için Emma Byrne'a teşekkürler.

Büyük bir teşekkür de bu hikâyeye ilham kaynağı olan okul arkadaşlarıma geliyor. Size söz, hikâyenin hangi bölümlerinin gerçek, hangilerinin kurgu olduğunu asla açıklamayacağım.

ÇİŞİ OLMAK YA DA OLMAMAK

“İki dakika!” diye fısıldadı Grace Brennan, avucundaki saate bakarak.

Fakat Bayan Lemon hemen yanına damladı ve kalemini ona doğrultarak, “Sessiz ol, Grace!” dedi.

“Özür dilerim, efendim.”

Grace, gözlerini önüne eğip, öğretmenin tahtaya döndüğüne emin olana dek öylece bekledi. Meydanı boş bulur bulmaz hemen arkadaşlarına döndü ve ses çıkarmadan, sadece ağzını oynatarak, “Bir dakika,” dedi. Böylece tüm arkadaşları, dikkatlerini soldan üçüncü sırada oturan oğlana çevirdiler. Grace de gözlerini oğlanın poposuna dikip odaklandı. Çocuğun aniden sandalyesinden fırlayıp sınıftan alalecele çıktığını canlandırmaya çalışıyordu zihninde. Gözlerini tekrar saatine çevirdi ve geri sayım için parmaklarını havaya kaldırdı: beş, dört, üç, iki, bir...

Hiçbir şey olmamıştı.

Kızlar, konsantrasyonlarını birkaç dakika daha korudular. Hâlâ olan biten bir şey yoktu.

Andrew Wallace kıpırdamamıştı bile. Grace hışımına defterini açtı, parmağıyla yazıların üzerinden geçerek, “Andrew Wallace” ı altına sıırıslıklam işetmek” isimli sekiz numaralı büyüüyü buldu ve üzerine kocaman bir X işareti koydu. Memnuniyetsiz bir şekilde iç geçirdi ve bir yandan arkadaşlarıyla birbirlerine anlamlı bakışlar atarlarken, defteri ters çevirip kapattı. Sonra, tekrar dikkatini sınıfın diğer ucundaki tahtada yazan düzensiz fiillere verdi.

Teneffüs zili sonunda çalıp, dersin sona erdiğini duyurduğunda Jenny, mor renkli asker botlarının bağcıklarını sıktı ve yün çoraplarından birinden sarkan ipliği umursamaz bir tavırla çekip kopardı.

Parmağına dolanan ipliği sallayarak, “Resmen hüsranelerdayım,” dedi. “Görölmeye değer bir manzara olacaktı.”

“Üstelik böyle bir şeyi de fazlasıyla hak ediyordu,” dedi Adie. “Sandalyeni aniden altından çektiğinde, dirseğini incitmene neden olmuştu. Bir keresinde de herkesin önünde Grace’e, ‘sıçankuyruğu saçlı’ demişti. Bu da ne demekse?!”

“Şu demek,” diye cevap verdi Grace, “saçım berbat ve yağlıymış, bir de sıçanların kuyruklarına benziyormuş.”

“Saçmalık!” dedi Adie, yoğun buklelerle dolu kıvrıcık saçlarını kahverengi gözlerinin önünden çekerken. “Senin saçına sahip olabilmek için neler vermezdim. Düzleştirici kullanmana bile gerek yok. Her zaman fönlü gibi dümdüz!”

Grace, “Aman, onun ne dediğini takan kim?” diye karşılık verdi. “Küçük ama etkili bir şokun ona iyi geleceğini düşünmüştüm sadece. İşe yarasaydı, muhteşem olmaz mıydı?”

“Bu kaçınıcı büyüydü?” diye sordu Jenny.

Grace, “Sekiz,” dedi.

“Eh, pekâlâ,” diyerek iç geçirdi, Adie. “Dokuzuncusu bir tılsım. Deneyip görelim.”

“Benim boş yere umutlanmaya niyetim yok,” dedi Grace, bir yandan da yaka bağını, düzgünce iliklenmiş yakasına oturtmaya çalışıyordu. Okul çantasını omzuna attı ve diğer ikisinin peşinden okul koridoruna çıktı. Koridorun yarısına kadar ilerlemişlerdi ki, aniden sırtına abanan ağır bir bedenin varlığını hissetti.

“Of! Kes şunu, Una! Saçımı çekiyorsun!”

“Ve onun *sıçankuyruğuna* benzer bir tarafı da yok,” dedi Adie telaşla. Bu sırada, Grace’in yaşadığı ani sarsıntıyla omzundan düşen çantasını havada kapmayı da başarmıştı.

Grace, arkadaşını sırtından itti ve Una diğer iki kızın boynlarına kollarını dolarken, memnuniyetsizce iç geçirdi.

Una, “Eee? İşe yaradı mı bari?” diye sordu. “Andrew Wallace hak ettiğini buldu mu?” Kızın gri gözleri heyecanla parıldıyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Jenny.

“Of, kahretsin ya!” dedi Una, kollarını iki kızın omuzlarından sarkıtmış, aralarına adeta yığılmıştı. Kısa siyah saçlarını sallayıp, oldukça abartılı ve gürültülü bir of çekti. “İspanyolcada, hatta diğer tüm derslerde, şans getirsin diye ayak parmak-

larını bile çapraz yapmıştım oysa. Neden işe yaramadı ki?!”

Jenny, “Belki daha kişisel bir nesne gerekiyordur,” diyerek oneride bulundu. “Yani, gerçekten değer verdiği bir şey mesela. Andrew’nun matematik defterini özlediğini pek sanmıyorum.”

“Hazır yeri gelmişken söyleyeyim,” dedi Grace, “o defterin kapağını bile açtığından şüpheliyim.”

Adie, memnuniyetsiz bir ses tonuyla fısıldadı: “Aman Tanrım! Sakın bakmayın! *Canavar!*”

Canavar dedikleri kişi Tracy Murphy’dan başkası değildi. 1,78’lik boyuyla abartısız, tam bir uğursuzdu. Tracy fazla kilolu değildi ama koca kütlesi, St. John’daki diğer tüm kızların en az üç katıydı. Adeta bir kız öğrencinin içine tıkmış ve vücudunu saran bir dolu kastan patlayacak gibi duran, profesyonel bir ragbi oyuncusunu andırıyordu. Göz korkutucu görünümü tepeden atkuyruğu yaptığı kızıl bukleli saçları ve karanlık, ruhsuz gözlerinin altına çektiği kalın, mavi renkli göz kalemleriyle katmerleniyordu. Tracy tam bir karabasandı ve seçtiği kurban da Una’ydı.

“Hey, Ucube,” dedi Tracy öfkeyle, bu sırada Una’nın dirseğini sertçe dürtmeyi de ihmal etmemişti. “Sana bu bloğa giremeyeceğini söylemiştim.”

Una’nın ağzı adeta Japon balığı gibi bir açılıp bir kapandı ama en ufak bir ses dahi çıkaramadı.

“Onu rahat bırak,” dedi Jenny. Okul çantasının her köşesini kaplayan esrarlı semboller ve heavy metal müzik gruplarının isimleriyle, diğer kızlardan birazcık daha sert

duruyordu. Ama boyutlar söz konusu olduğunda, Canavar'la boy ölçüşemezdi.

Tracy, gözlerini Una'dan bir an bile ayırmadan, "Ancak benim bloğumdan çıkarsan rahat bırakılırsın," dedi. "D bloğu benim ve senin o *iğrenç* suratına bakmaktan hiç hoşlanmıyorum. Bu yüzden, onu başka bir yere götür."

"Evet," dedi arkalarından biri sırtarak. "Senin çirkin yüzünü görmekten hoşlanmıyoruz."

Grace, Tracy'nin Bev isimli iri kıyım sadık yancısına şöyle bir baktı ve kızın saçmalık derecesinde aşırı spreylene-miş saç modeli hakkında yorum yapma arzusunu zar zor bastırdı. Trish, benzer gülünçlükteki saç modeliyle Bev'in hemen yanında dikiliyordu ve Bev söz konusu olduğunda işin içine illa ki Trish de karışırdı. İkisinden herhangi birine hakaret etmeye kalktığı takdirde, patronlarına da bulaşmış sayılacağı kesindi.

"Kafeteryamız bu blokta," diye mızırdandı Adie. "Bu yüzden, Una'nın da buradan geçmesi gerekiyor."

Tracy, alaycı bir ses tonuyla, "O halde, *kafeteryanıza* hemen gitseniz iyi edersiniz," dedi ve Adie'ye doğru tehdit-kâr bir şekilde eğilerek, "Yoksa tepem atacak," diye ekledi.

Una, Adie'nin elini tutarak, "Haydi," diye fısıldadı. Dört kız, kendilerini emniyete alabilmek için hemen kafeteryaya yöneldi, Trish ile Bev'in şeytani kahkahaları koridorda yankılanırken, koşmamaya çalışıyorlardı. Kendilerini kafeteryaya attıkları gibi, kapıyı kapattılar ve sırtlarını kapıya yasladılar.

"Anlaşılan," dedi hoş bir ses, "yine ona rastladınız, ha?"

Aniden ırkılan kızlar, hep birlikte arkalarını döndüler ve bu masanın üzerine oturup ayaklarını da bir sandalyeye dayamış olan Rachel'i pırdıdılar. Porselen pırdı yanaklarını pudralarken, küçük bir el aynasına bakmaktaydı. Gözlerine mükemmel bir şekilde kalem çekilmiş, dudaklarıysa pembe parlaticıyla ışıltıyordu. Kalem kalınla aynayı kapattı ve ayaklarını sandalyeden çekip bacaklarını masadan aşağıya sallandırdı.

Gevşeyip rahatlayan Grace, sırt çantasını çıkarırken "Evet," dedi. "Artık her gün karşımıza çıkıyor. Her geçen gün daha da beter oluyor."

"Sen iyi misin?" diye sordu Rachel, başını Una'ya doğru eğerek.

"Hı hı, iyiyim," diye mırıldandı Una, az önceki karşılaşma yüzünden yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

"Neden sana taktığını anlamıyorum," dedi Rachel. "Sanki rastgele birilerine takıyor gibi."

"Unut gitsin," dedi Una. "Başka bir şeyden bahsedelim."

Rachel, umut dolu bir tebessümle, "Pek de hoş olmayan birilerinin sınıfın ortasında altına işemesinden mesela?" diye sordu.

"İşe yaramadı," dedi Grace. Bu cevapla, arkadaşının yüzündeki tebessüm bir anda silinivermişti. "Fikrimize göre, aldığımız eşyalar yeterince kişisel olmayabilir. Belki de saatini ya da kalemini almalıydık."

"Ya da spor şortunu," diye ciyakladı Una.

"İyy, iğrenç!"

"İğrenç demişken, o sandviçin üstüne *cidden* M&M's

(çikolatalı draje) mi koyuyorsun sen?” Rachel, beslenme çantasını ve bir paket şekeri dizlerinin üzerine koyan Jenny’ye dehşetle baktı.

“Aslına bakarsan,” dedi Jenny, “acayip lezzetli.”

“Ama o sandviçte lahana salatası var!”

Daha fazla drajeyi sandviçinin içine ağır ağır dökmekte olan Jenny, “İnanın,” dedi, “annem kardeşime hamileyken devamlı bunlardan yerdi, ben de dünyanın en iğrenç şeyi olduğunu zannederdim. Ama sonra bir gün tadına baktım ve yeminle, o günden beri ağzıma drajesiz bir sandviç bile sürmedim. Mımm... Nefis!”

Jenny, sandviçinden kocaman bir ısırık alıp, salata ve şeker kaplamalı çikolata karışımından oluşan yiyeceğini ktır ktır yerken, diğer kızlar aynı anda tiksinti dolu iniltiler çıkardılar.

“Bu yediklerin cildini mahvedecek,” dedi Rachel. Sonra da Grace’e döndü. “Yani, daha *kişisel* bir şeyler gerekiyor, öyle mi?”

“Belki,” dedi Grace. “Fakat her şeyi doğru şekilde yapıp yapmadığımıza da emin değilim. Bir dolu büyü denedik ama hiçbirinin tam olarak işe yaradığı söylenemez.”

Adie, “Tarih dersinde Bay McQuaid’i saçma sapan konuşturmaya çalıştığımız zamana ne demeli?” dedi. “Sonraki günkü derste, ‘Fransız *Devimi*’ demişti.”

Grace, ikna olmamış bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

“Onu dedirtenin biz olduğumuzu sanmıyorum.”

“Biz de olabiliriz ama,” diyerek onları ikna etmeye çalıştı Adie.

"Eğer onun sorumlusu bizsek," diye söze girdi Rachel, "tecrübelerimiz bu işi çıkarmıştı."

Ayrıca başa dolu olan Jenny, "Evet, tüm yapabildiğimiz bundan ibaretse, çabalamanın ne manası var?" diye sordu.

"Bence bir aşk büyüsü denemeliyiz," dedi Una, kesin bir dille.

Grace, "Kimin üzerinde?" dedi, merakla.

Rachel, "James O'Connor'a ne dersin?" diyerek öneride bulundu. "Ondan hoşlanıyorsun ya."

"Hayır, hoşlanmıyorum!" diye haykırdı Grace.

"Evet, hoşlanıyorsun. Geçen gün coğrafya dersinde yanına oturduğunda yüzün kızardı."

"Bunu nereden bilebilirsin ki?" dedi Grace. "Sen *arkamda* oturuyordun."

"Kulakların kızarmıştı," diyerek sırtı Rachel.

Yanakları kızarmaya başlayan Grace, "Neyse ne," diyerek terslendi. "Ondan hoşlandığım yok."

Una, arkadaşına anlamlı anlamlı bakıp gülümseyerek, "Olsun, yine de deneyelim," dedi. "Muhtemelen işe yaramaz zaten. O yüzden, ne fark eder, değil mi?"

Hepsi dönüp Grace'e baktı.

Grace, gözüne gelen saçları geriye atıp azıcık bile ilgilenmiyormuş gibi davranarak, "İstiyorsanız yapabiliriz," dedi sonunda. "Umurumda değil."

"Süper!" dedi Una. "Öğle yemeğinden sonra onunla aynı İngilizce sınıfında olacağım. Kalem kutusundan bir şeyler yürütürüm."

“Birileri eşyalarını bizim çaldığımızı anlarsa diye endişelenen kimse yok mu aramızda?” diye sordu Adie.

“Biz *ödünç* alıyoruz,” diyerek onu düzeltti Una. “Eşyalarını sadece *ödünç* alıyoruz. Sonra iade edeceğiz. En azından, iade edemediğimiz durumlar yaşanmadığı ya da unutmadığımız sürece.”

O cumartesi gecesi, kızlar Rachel’ın evinde bir araya geldiler ve Jenny’nin, o kocaman deri ciltli kitabı yere koyup açışını büyük bir zevkle izlediler. Jenny, kitabın sayfalarını hızla çevirdi, ta ki “Aşk Büyüsü” başlıklı sayfayı bulana dek.

“*Yüce Büyücülük Kitabı*,” dedi Jenny, heybetli bir ağırbaşlılıkla. Bu sırada diğer kızlar da kıkırdayarak, halka şekli oluşturacak şekilde halıya sıralanıyorlardı. “Yazılanlara göre, ‘duyarsız birinde aşkı uyandırmak’ için şunlar yapılmalıymış...”

Jenny çevresindekilere şöyle bir baktıktan sonra okumaya başladı.

“Önce bir kırmızı, bir de beyaz mum yakın.”

Mumlar yakıldı.

“Sonra, aşkın yönlendirileceği kişinin adını bir parşömene yazıp aşağıdaki sözleri tekrarlayın:

*Ey Kutsal Güçler, aşkın en yücesini bağışlayın bana
Dileğim, bağlanması tüm kalbi ve ruhuyla*

*İlk bakışta aşk gerçek olmasa da
Gerçekleştirin lütfen bu arzumu da!”*

Jenny, diğerlerinin de okuyabilmesi için kitabı onlara doğru çevirirken, “Sonra da sayfanın sonuna küçük bir dipnot eklenmiş,” dedi.

* Yapılan büyüler uygulayıcının sorumluluğundadır. Bu eserde belirtilen uygulamalardan doğacak herhangi bir hasar ya da zarardan yayıncı ve yazar mesul değildir.

Kızlar umursamazca omuzlarını silkip bir ağızdan dörtlülüğü okumaya başladılar.

“Üçüncü ve son olarak,” dedi Jenny, “parşömenin ucunu her iki aleve de batırın ve parşömeni ateşe dayanıklı bir kaba koyun.”

Grace, geriye sadece bir tutam duman ve birkaç yanık parça kalana dek, için için yanan kâğıt parçasının küçük bir kum kovanının içinde giderek küçülüşünü izledi.

“Evet, işte bu kadar,” dedi Jenny, kitabı hızla kapatarak.

“Bu büyü işe yarayacak!” Adie’nin güzel bronz teni coşkuyla parlıyordu. “Pazartesi günü, okul dolabının kapağına sıkıştırılmış bir aşk mektubu bulursun muhtemelen Grace!

“İşe falan yaramayacak,” dedi Grace. Kızaran yanaklarını gizlemek için kovayı aldı ve tüm kumu, Rachel’in banyodan getirdiği çöp sepetine boca etti. “Zaten işe yarasa da umurumda değil. Kim okul dolabına aşk mektupları tıktırılmasını ister ki? Ne utanç verici.”

Çöp sepetinin kumlu döküntüleriyle odadan çıkarken, tüm gözlerin üzerinde olduğunu farkındaydı. Rachel'in odasına döndüğünde, yanaklarındaki ateşin sönmüş olmasını diliyordu ama Adie'nin halden anlar gülüşü, ona dileğinin gerçek olmadığını gösteriyordu. Burnunu kaşır gibi yapıp, yüzünü gizlemek için saçlarını önüne çekti.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Una.

“Ben acıktım,” dedi Jenny. “Çerezler nereye gitti?”

“Onları gece yarısı ziyafetine saklıyoruz,” diye cevap verdi Rachel.

“O ziyafet ne zaman olacak acaba?”

“E, *gece yarısı*.”

“Peki, şimdi saat kaç?”

“Henüz on buçuk,” diyerek araya girdi Adie.

Jenny, “Dalga mı geçiyorsunuz?” dedi. “Gece yarısına kadar bekleyecek değilim.”

Ardından, küçük bir yorgan yığının içine hızla daldı, Rachel da hemen arkasından atıldı. Birkaç dakika boyunca kıkırdarak boğuşmalarının ardından Jenny, elinde tuttuğu bir paket cips ve muzaffer bir edayla yorganın altından çıkmıştı.

“Alıp alabileceğin işte o kadar!” dedi Rachel, bir yandan da Jenny'ye bir yastıkla vurup duruyordu. “Geri kalanlar sonrası için.”

“Hey!” dedi Una. “Neden ‘Doğruluk mu, Cesaret mi?’ oynamıyoruz?”

“İyy,” dedi Grace. “O oyundan nefret ederim.”

Una, “Ah, meraklanma,” dedi. “Her birimizin, gerçek-

ten yapmak istemediğimiz bir Cesaret görevini reddetme hakkımız olacak.”

“Aynısı Doğruluk için de geçerli mi?” diye sordu Grace.

“Kimden hoşlandığını zaten biliyoruz,” dedi Rachel gülümseyerek. “Bu yüzden, o Doğruluk’u reddetmene gerek yok.”

Grace, Jenny’nin cips paketini kapıldığı gibi, Rachel’a fırlattı. Paket, Rachel’ın kafasına çarpıp sekti.

“Ah,” dedi Rachel, umursamaz bir alaycılıkla.

“Ben oynarım,” dedi Adie. “Ama ürkütücü Cesaret görevleri olmasın.”

“O zaman ne anlamı kalır?!” diye haykırdı Una.

“O konuda Adie’ye katılıyorum,” dedi Rachel. “Sen her seferinde birilerinden Taş Ev’e gitmelerini istiyorsun ve ben gecenin bir yarısı oraya hayatta gitmem, *imkânı yok*.”

Taş Ev, çayırın en ucunda, Rachel’ın evinin hemen yanında bulunan, yıkık dökük bir harabeydi. Gündüzleri kasvetli ve harap bir görünümü olsa da geceleri, Rachel’ın odasının penceresinden bakıldığında, uğursuz bir şeylere dönüşüyordu. Tamamen açık olan çatısının ortaya serdiği boşluk öyle yoğundu ki, sırf bu yüzden bile hiç de boş görünmüyordu. Dişleri andıran çıkıntılı duvarları, fazla yaklaşılmaya kalkan herkesi yutmaya hazır, kapkara bir ağza aitti adeta...

“*Her seferinde* oraya gitmenizi istediğim yok bir kere,” diyerek itiraz etti Una. “İsteyecek olduğumda da sırf buna kimse cesaret edemeyeceği için yaparım, o kadar.”

“Oldu o zaman,” dedi Grace. “Ben de şimdi senden cesaretini göstermeni ve gidip Taş Ev’e dokunmanı istiyorum.”

“Daha oyuna başlamadık ki,” dedi Una.

Rachel, Una’ya dönüp, “Haydi!” dedi. “Eğer bunu yaparsan, hiçbir ret hakkı kullanmadan oynayacağımıza hepimiz söz veririm.”

“Yemin edin,” dedi Una.

“Yemin ederiz,” dedi Grace. “Ama sadece yanına kadar yürüyüp sonra da koşarak kaçmayacaksın. Kapısının önünden en az bir dakika beklemen lazım.”

Una’nın suratı düşüverdi. Rachel gülümseyerek sordu, “Korktun mu?”

“Yoo,” dedi Una. Ayağa kalkıp spor ayakkabılarını giydi ve ceketini kaptı.

Una merdivenlerden kayarak inerken, Rachel onun duyabileceği yükseklikte bir sesle, “Anne babam seni dışarı çıkarken görmesin ha!” diye fısıldadı.

Kızlar hemen oda penceresine koşular ve parlak pembe ceketin bahçeden geçip komşu araziye saran çite doğru ilerleyişini izlediler. Arazinin sonunda Taş Ev’in belli belirsiz silüetini seçebiliyorlardı. Una’nın çitin önünde durakladığını gördüler, tek bir kararlı hareketle çite ellerini dayamış ve bacıklarını çitin ardına geçirivermişti.

Herkes sessizliği gömülmüştü, Una, Rachel’in evinin rahatlatıcı ışığından uzaklaşırken, pembe ceketin giderek karmasını izlediler. Grace’in midesi kasılmaya başlamıştı, Una’yı böyle bir şeye teşvik etmenin iyi bir fikir olup olmadığı düşünüyordu. Taş Ev’e giderek daha da yaklaşan Una’nın soluk silüeti karanlıkta giderek görünmez olurken, kızların her biri teker teker nefeslerini tuttular.

Aniden katınlığın içinde iki soluk kol görünüyordu, Una, bahçeye doğru geri koşuyordu.

“Biliyordum!” dedi Rachel. “Hiç kimse bunu başaramadı zaten.”

Dakikalar içinde Una tekrar Rachel’in odasına varmış, miçketini çıkarıyordu, soluk soluğa kalmıştı.

“Amma da yaklaştın!” diyerek kahkaha attı Jenny.

“Ama yeterince yaklaşmadın,” dedi Grace. “Ret haklarımız kalıyor.”

“Bir şey duydum!” dedi Una, nefes nefese. Kızlar, karşılık olarak bir kahkaha patlattılar.

“Hayır, *cidden*,” dedi. “Böyle... bazı sesler. Orada birisi vardı, *yemin ederim!*”

Bir kahkaha daha patladı.

“Dışarıda ses çıkaran tek şey koyunlar,” dedi Rachel.

“Neyse ne,” dedi Una somurtarak. “Ben bir şey duyduğuma eminim.”

Diğer kızlar birbirlerine alaycı tebessümlerle baktılar ama onunla daha fazla dalga geçmemeleri gerektiğinin de farkındaydılar.

ay, dolunaya döndüğünde

Grace, cumartesi geceki aşk büyüsunü nafile bir çabayla aklından çıkarmaya çalışarak, okul kapısından topuklarını yere vura vura girdi. Sonunda işe yarayacak olan büyü, bu büyü olabilir miydi? James O'Connor bu sabah onun aşkından ölüyor muydu yoksa? Ceptelefonundan gelen hafif bir titreşim, onu daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı. Telefonu cebinden çıkarıp gelen kısa mesajı okudu.

★ AMAN TANRIM, süper bi planım var!

Teneffüste > D5'e gel ★

Grace, Una'nın mesajını kaşlarını çatarak okudu, bunun altından riskli ya da utanç verici bir şeyler çıkmamasını umuyordu. Çünkü Una'nın planları genellikle bu ikisinden birini içerirdi. Ağır matematik kitabını, tek dizinin üzerinde denge de tuttuğu çantasına koydu ve okul dolabının kapağını hızla kapattı, ancak dolaptan kayıp adeta küçük bir çığ gibi

aşağı düşen defterlerini durdurmakta geç kalmıştı. Oflaya pufloya çantasını yere bıraktı ve yere düşen eşyalarını toplamaya başladı.

“Bir tanesini unuttun,” dedi biri. Kafasını kaldırıp baktığında... James O’Connor’ın parlak mavi gözleriyle karşılaştı.

James’in uzattığı kitabı yavaşça elinden alarak, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Derken, oğlanın ona doğru eğildiğini fark etti. Yüreğini hoplatan tek bir saniye içinde, kendini kaçınılmaz öpücüğe hazırlayıvermişti ki... oğlanın aslında kendi çantasını almak için eğildiğini son anda fark etti ve tuttuğu nefesini sessizce bıraktı.

James uzaklaşırken, Grace onun için hızlıca dost canlısı bir tebessüm takındı ama çocuk çoktan arkadaşlarıyla muhabbete dalmış, onu fark etmemişti bile. Grace, bir an için olduğu yerde öylece kaldı ve ardından, okul dolabının kapağını gereksiz derecede sertçe kapattı. *Elbette işe yaramayacaktı!* dedi kendi kendine.

Teneffüste, kızların hepsi sınıftaki sıralara oturmuş, sabırla bekliyorlardı. Una’nınsa parlak planı yüzünden içi içine sığmıyor gibi görünüyordu.

“Ev-vet!” diye ciyakladı. “Hazır mısınız bakalım?”

“Haydi, söyle artık,” diye mızırdandı Rachel.

“Pekâlâ. Çarşamba günü okulda bir kariyer etkinliği olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet,” dedi Grace.

“Biz de katılacağız,” dedi Una.

Adie, “Niye ki?” diye sordu. “Birinci sınıfların etkinliğe katılma zorunluluğu yok ve ayrıca kulağa son derece sıkıcı geliyor. Bir dolu insan bizi abuk sabuk mesleklere yönlendirmeye çalışacak, o kadar.”

Una, pis pis sıratarak, “Ama biz kariyer tavsiyesi almaya gitmeyeceğiz ki,” dedi. “Etkinliğe katılacağız... çünkü bu sayede gizlice P bloğuna girebileceğiz.”

“Ne için?” dedi Rachel, merakla.

“Ruh çağırma seansı yapmak için!”

Söze Adie devam etti: “Of! Bunu defalarca yaptık ama asla işe yaramadı. Bozuk para ancak hepimiz yorulup üzerine abandığımızda hareket ediyor.”

“Ama bu kez seansı *okulda* ve *gece* yapacağız. Ne süper, değil mi?”

“Bekle,” dedi Jenny, çantasını baş aşağı çevirip içindekileri okul sıralarından birine boşalttı. Bu döküntünün içinden küçük, siyah bir kitap aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. “Evet, aynen böyle düşünmüştüm. Bu çarşamba dolunay var.”

“Mükemmel!” dedi Una.

“Bilemiyorum,” dedi Grace. “Ya yakalanırsak? Başımız *feci* derde girer.”

“Bizi kim yakalayacak ki?” dedi Una. “Öğretmenlerin hepsi kariyer zımbırtısıyla meşgul olacak. Tek yapmamız gereken, kimseciklerin bakmadığı bir anı kollayıp ortadan sıvışmak.”

“Ya orada kilitli kalırsak?” Grace bu fikre pek de bayılmış görünmüyordu.

“Bence bunu yapmalıyız,” dedi Rachel aniden, yüzünde sinsi bir sırıtış vardı.

Una neşeyle ellerini çırparak haykırdı. “Yihhuuu!”

“Üstelik o gece için mükemmel bir sürprizim de olacak.”

“Neymiş?” diye sordu Grace.

Rachel, sırıtmaya devam ederek, “Çarşambaya dek beklemelisiniz,” diye yanıt verdi.

St. John’un kariyer günleri etkinliği şaşırtıcı derecede ilgi görüyordu ve Grace itiraf etmeliydi ki, bu etkinliği şaşırtıcı derecede eğlenceli bulmuştu. Una’yla Jenny de geldiğinde Grace, Adie ve Rachel çoktan Garda markalı bir motosiklete sırayla binmiş, en ciddi ses tonlarını takınıp, bir ordu temsilcisiyle kışla yaşamının artılarını ve eksilerini konuşmuş, endamlı bir iş kadınına da model olmak için yanıp tutuştuklarına ikna etmişlerdi.

Grace homurdanarak, “Suratını gördünüz mü?” dedi. “Model olabilmek için güzel saçlara ve güzel bir cilde sahip olmak gerektiğini söylerkenki yüzünü gördünüz mü? Başımı aşağı yukarı sallayıp dururken, bir yandan da çenemin şurasını tırmıklıyordum.”

Kızların üçü de kahkahayı patlatıverdi.

“Gördüm,” diyerek kıkırdadı Adie. “Zaten o yüzden ben

de saç bandımı çıkarmıştım. Karşısındaki Kıvırcık Canavar'ı görünce beti benzi attı resmen!”

Rachel, sahte bir ciddiyetle, “Benim de yanınızda olmam iyi oldu,” dedi, bir yandan da okul penceresindeki yansımasına dikkat kesilmiş, göz kalemini tazeliyordu. “*Mükemmel* bir model cildine sahip olduğumu söyledi.”

“Amaaan, neyse,” dedi Grace. “Sanırım artık yeterince göz kalemi sürmüştündür, ha?”

“Sen de ister misin?” diye sordu Rachel, sinsî bir tebesümle.

Grace bir keresinde, sanki sürekli makyaj yapacakmış gibi, Rachel'in makyaj malzemelerini ödünç almak istemişti. Bu işin biraz yetenek gerektirdiğiyse hiç fark etmemişti. Ve sonunda makyaj macerası, maskara fırçasını gözüne batırmasıyla neticelenmişti.

Una'yla Jenny onlara doğru yaklaşıırken, “Hey! İşte, oradalar,” dedi Adie.

“Herkes hazır mı?” diye sordu Una ve cevap dahi beklemeden devam etti. “Hemen şimdi sıvışabiliriz, sorun olmaz. Daha tek bir öğretmen bile görmedim ortalıkta, hepsi içeride, sınıflarda.”

Kızlar, koridoru bir kez daha baştan sona gözleriyle iyice taradıktan sonra, P bloğuna açılan çift kapılı girişe doğru yöneldiler hızla.

P bloğunun koridoru karanlıktı. Işıkların hiçbiri yanmıyordu. Tek ışık kaynağı küçük, kare pencerelerden içeri sızan dolunay parıltısıydı. Kendilerini aniden okul binasındaki

diğer insanlardan kopmuş hissetmeleriyle, adımlarının yavaşlaması ve birbirlerine sokulmaları bir oldu. Ağır kapılar, etkinliğin gürültüsünü kesiyordu. Ve kızlar kendilerini tamamen bir başlarına hissediyorlardı. Bir nedenden ötürü, hepsi fısıldamaya başladı.

Gölgeli koridor boyunca ağır ağır ilerlediler, ta ki sonunda küçük bir açıklığa ulaşana dek.

Una, dizlerinin üzerine çöküp büyükçe bir kâğıt parçasını açarken, “Ruh çağırma tahtasını hazırladım,” dedi. “Kimde iki bozuk para var?”

“Gerek yok,” dedi Rachel. Sırt çantasını açmak için yere çömeldi ve içinden masa oyunu benzeri bir kutu aldı. Diğer kızlara gülümseyerek kutuyu açtı ve kutudan gerçek bir ruh çağırma tahtası çıkardı, televizyonda gördükleri ruh çağırma tahtalarının tıpatıp aynısıydı.

“Nereden buldun bunu?” diye sordu Grace, sırtarak.

“İnternette,” diye cevap verdi Rachel. “Ablam benim için aldı.”

Heyecandan soluğu kesilen Una, “Muhteşem!” diye haykırdı. “Bu iş giderek daha da harika bir hal alıyor! Bu kez kesinlikle işe yarayacak! İmleç tipli zımbırtı da yanında mı?”

“Ona sikke levhası denir,” dedi Rachel ve levhayı çıkarıp tahtanın tam ortasına yerleştirdi. Kızlar, gerçek bir ruh çağırma tahtasının ay ışığı altındaki ürkütücü görünümüne bakakalınca, bir süre sessizlik oldu. Sonra, hepsi yavaş yavaş tahtanın çevresine oturup bir çember oluşturdu. Adie, aniden kendini kararsız hissetmeye başlamıştı ama yine de diğerleriyle birlikte usulca yere oturdu.

Kötü Ruhlar Defteri

Grace, not defteriyle kalemını yerde hemen yanına bırakırken, “Ruhların söyleyeceğı her şeyi not alacağım,” dedi.

“Not defterini getirmeyi hatırlamışsın, aferin!” dedi Una. “Peki. Herkes iki parmağını şeyin üstüne koysun... şeyin... sirke levhasının üstüne.”

“*Sikke levhasının,*” diyerek düzeltti Rachel.

Kızların hepsi denileni yaptı ve derin bir nefes aldı. Böylece, Una konuşmaya başladı.

“Ruh, eğer geldiyse, lütfen levhayı oynat.”

Sessizlik. Una tekrar denedi.

“Eğer gelen herhangi bir ruh varsa, lütfen levhayı oynatsın.”

Jenny kendini tutamayıp kıkırdadı.

“Of!” dedi Una hışımla.

Jenny, bir türlü dizginleyemediğı kıkırdamasını bastırmaya çalışarak, “Pardon,” dedi. “Bu ruh işlerinde bana hep gülme geliyor.”

Grace, “Eğer gülmeye başlarsan, bunların hiçbiri işe yaramaz ama,” diyerek Jenny’yi fırçaladı.

“Uslu duracağım, söz.” Jenny şöyle bir sağa sola kıpırdandı ve bundan sonra ciddi duracağını gösterircesine kendini topladı. Ardından Una bir kez daha gözlerini kapattı ve baştan başladı.

“Eğer gelen herhangi bir ruh varsa, lütfen levhayı oynatsın.”

Aniden bastıran serin bir esinti onları çepeçevre sarmalayiverdi.

“Siz de hissettiniz mi?” diye fısıldadı Rachel.

“Şişşt!” dedi Una, sikke levhası oynamaya başlarken, gözleri fal taşı gibi açılıvermişti. Sikke levhası, kızların ellerini hafifçe oynatıp tahta üzerinde ilerlemeye başladığında hepsi de olduğu yerde donakaldı.

“Kim itiyor?” dedi Adie. Öyle kısık sesle fısıldamıştı ki.

“Ben değil,” dedi Jenny.

“Ben de değilim,” dedi Rachel.

“Şişşt!” dedi Grace. “İzleyin.”

Sikke levhası önce *t* harfine, sonra *u*’ya kaydı. Levhayı iten kuvvet giderek öyle güçlenmişti ki, sonunda neredeyse kızların ona dokunmasına bile gerek kalmamıştı.

“Bu işten hoşlanmadım,” dedi Adie, ağlamasına ramak kalmıştı. “Durmak istiyorum ben.”

Grace, “Sakin elini çekme,” dedi. Gözleri levhaya kilitlenmişti.

“Ben ciddiyim ama,” diye devam etti Adie. “Bu işten hiç hoşlanmadım. Fazla tuhaflaştı.”

“Ama işe yaradı işte!”

Sikke levhası bir harften diğerine gidiyordu: *a, o, m, n, i, s*
Adie elini aniden çekip dehşetle ağzını kapatıverdi.
Levha durmuyordu.

V, o, l, u, n, t, a, s

Aniden, Adie elini ruh çağırma tahtasının üzerine götürdü ve levhayı iterek duvara fırlattı. Levha şiddetle yere çarparken, diğerlerinin heyecandan solukları kesilivermişti.

“Sen ne yaptın?” diyerek hışımla çıkıştı Grace, fısıldayarak konuşmaya devam ediyordu. “Seansın ortasında böyle durmaman gerekirdi.”

“Yaptığımız doğru değil,” diye haykırdı Adie, sonunda yaşlar gözlerinden boşanıvermişti. “Korkuyorum!”

Grace, “Sen her zaman korkarsın zaten!” dedi ve “Bunları not etmeliyim,” diye ekleyerek defterine uzandı.

Aniden kıpırdamaya başlayan defter sayfalarının sesi kızların hepsini yerinden sıçrattı. Sayfalar, çıtır çıtır kâğıt sesleri çıkararak, kendi kendilerine açılıp kapanırken, Grace olan biteni nefesi kesilmiş bir halde, dehşetle izliyordu.

Defterden olabildiğince uzaklaşmak için geriye doğru kaykılırken, bir yandan da arkadaşlarından yardım istemek için arkasına döndü ve “Neler *oluyor*?” dedi. Ancak, aniden çıkan bir cızırdama sesi tekrar defterinin olduğu yöne dönmesine neden oldu. Kalem, boşlukta kendi başına dimdik duruyordu, sanki görünmez bir yazar onu tutmuşçasına deftere bir şeyler karalıyordu. Grace çılgınlığını bastırmaya çalıştı, boğazına bir yumruk gelip oturmuştu adeta. Kalem, son bir kıvrım daha çizerek, defter üzerindeki seyahatini noktalamış ve tamamen hareketsiz kalarak yere yığıldı.

Kızlardan herhangi birinin tekrar hareket etmeye başlayabilmesi en az bir dakika sürdü. Sonra, dehşete düşmüş bir sessizlik içinde ve defterden sakınarak, birbirlerini yavaş yavaş ayağa kaldırdılar.

“Buradan hemen gitmeliyiz,” dedi Jenny.

“Ben eve gitmek istiyorum,” dedi Adie, tüm nezaketiyle hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu.

Jenny, Rachel’a, “Tahtayı topla,” dedi “ve çantana iyice sakla.”

Rachel, ruh çağırma tahtasını korku içinde katlayıp çan-

tasına tıktı. Ardından, ne olur ne olmaz diye, kendini emniyete almak için gömleğinin koluyla tutarak sikke levhasını da aldı ve ruh çağırma tahtasının üzerine attı.

Kızlar çıkış kapısına yönelmişlerdi ki, Jenny aniden “Defter,” dedi.

“Onu istemiyorum,” dedi Grace. “Ona elimi bile sürmek istemiyorum.”

“Sürmek zorundasın,” diyerek bastırdı Jenny. “Birileri onu bulacaktır. Her şeyimiz onun içinde, öylece bırakamayız.”

Grace, üzerine ay ışığı vuran beyaz deftere baktı, kalemin bir yarısı defterin üzerindeydi, kalan kısmıysa yere değiyordu. İstemeye istemeye deftere doğru ilerledi ve bir tekme vurarak, kalemi odanın köşesine gönderdi. Sonra, sanki çok sıcak bir şeye dokunuyormuşçasına, defteri ucundan tutup çarçabuk çantasına atıverdi.

Jenny, “Haydi, gidelim,” dedi ve ağır çift kapılı girişe doğru onlara önderlik etti.

Gecenin serinliğinde teker teker eve götürülmek için beklerlerken, hiçbiri tek kelime etmedi. Adie, ağladığını annesinin anlamaması için, yüzünü olabildiğince ovup sildi. Grace, elini çantasının üzerine koymuş duruyordu, sorsanız, defterin çantasında ateşten bir oyuk açtığını hissettiğine emindi. Yaklaşan ilk anne babayı gördüğünde, hızla diğerlerine döndü.

“Herkes iyi mi?” diye sordu. “Yani, ne kadar iyi olabilirsek o kadar iyi mi, işte?”

“Hı hı,” dedi Jenny. “Ne kadar iyi olabilirsek o kadar iyiyim, sanırım.”

Rachel cevap vermemişti ama yavaşça başını aşağı yukarı salladı. Adie göz ucuyla Grace’e bakıp somurttu, sonra o da başını salladı.

“Una?”

Una başını kaldırdı ve yüzünde tuhaf bir sırıtişla yavaşça Grace’e döndü.

“Una?” diye sordu Grace tekrar. “İyi misin?”

“Ben iyiyim, Grace. Teşekkürler.”

Grace kaşlarını çatarken, diğerleri de aynı şekilde kafaları karışmış bir halde Una’ya baktılar.

“Una?” dedi Jenny.

Una, Jenny’ye aynı garip gülümsemeyle baktı.

“Sen... i-iyi misin?” diyerek kekeledi Jenny.

“Ben iyiyim, Jenny. Teşekkürler,” dedi Una, tekdüze bir ses tonuyla. Diğerleri gözlerini dikmiş, Una’ya bakarlarken, Grace midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissedebiliyordu.

Bu sırada annesi, “Grace!” diye seslendi arabadan. “Gitmeye hazır mısın? Adie, sen de bizimle geliyorsun, değil mi?”

Kimse cevap vermedi. Hepsinin gözleri Una’ya kilitlenmişti.

“Grace, geliyor musun?” diye seslendi annesi tekrar.

Grace, Adie’nin gömlek kolunu iki eliyle birden tutup

onu da arabaya doğru sürüklerken, boğuk bir sesle, “Evet, anne,” dedi. Arkasındaki tuhaf manzaradan gözlerini alamıyordu: Rachel ve Jenny, son derece sakın bir halde ve gözünü bile kırpmadan duran Una’dan birkaç adım ötede birbirlerine sokulmuşlardı. Arabaları okul otoparkından çıkana ve okul duvarı görüş alanını kapatana dek onları izledi. Arka koltukta oturan Adie’nin gerginliğini hissedebiliyordu. Ama gözyaşlarına boğulabilir diye dönüp ona bakamıyordu.

“Eee? Nasıl gitti bakalım?” diye sordu Grace’in annesi.

“İyi,” diye cevap verdi Grace.

“İyi mi? Yani, hepiniz kariyer planlarınızı yaptınız, öyle mi?” dedi annesi, göz kırparak.

“Evet.” Grace onu dinlemiyordu bile. Üstlerindeki karanlık gökyüzünde parıldayan, beyaz dolunaya bakıyordu ve korkunun buz gibi soğuşunu her yanında hissediyordu.

UNA'NIN TUHAFLIĞI

Perşembe sabahı, Grace'in midesine yepyeni bir ağrı getirmişti. Önceki gece, saatler boyunca sağa sola dönüp kıpırdandıktan sonra sonunda uyuyakalmış, sabahsa çalar saatinin korkunç zonklamasıyla uyandırılmıştı. Kısa bir an için, önceki gece yaşananların dehşet verici bir kâbusun yankısından başka bir şey olmadığını hissetmişti. Ama saniyeler içinde, yaşadıklarının gerçekliği tekrar canlanıverdi.

Grace, göğsünde sınıksız tuttuğu çantasına adeta bir can yeleğiymişçesine sarılarak, okul eşiğine adım attı. Diğer kızları arayıp aramama konusunda kararsız kalmıştı ki, okul dolabının yanında gergin bir şekilde durmakta olan Rachel, Jenny ve Adie'yi gördü.

“Oh, geldin,” dedi Adie. “Sonunda.”

“Nasılsınız kızlar?” dedi Grace.

“Kötü,” diye cevap verdi Rachel. “Gece boyunca gözümü bile kırpmadım. Yatakta dönüp durdum.”

Jenny, gözlerini ovuşturarak, “Ben de her uyuyakaldığımda kâbuslar görüp durdum,” dedi.

“Una’yı gören var mı?” diye sordu Grace. Herkes birbirine tedirgin ifadelerle baktı.

“Ben gördüm,” dedi Jenny.

“Ve?”

“Gülümseyip, ‘Merhaba Jenny. Ne güzel bir sabah, değil mi?’ dedi.”

Grace dudaklarını ısırıp derin bir nefes aldı.

“Defter hâlâ yanında mı?” diye sordu Jenny.

“Evet,” dedi Grace. “Çantamdan çıkarmadım.”

“Bir baksak iyi olur, ne yazdığını görelim. Dün gece ruh çağırma tahtasında çıkan harflerin üzerinden geçip durdum ama hiçbir anlamı yok, harfler tamamen rastgele seçilmiş.”

Grace, kendini aşırı sıcak, acı ya da benzeri bir şeyler hissetmeye hazırlayarak, elini çantasına soktu. Ama defterin normal sıcaklıktaki sayfalarından başka bir şey hissetmedi. Çıkardığı defteri arkadaşına uzattı. Jenny sayfaları yavaşça çevirdi ve kalemin karaladığı şeyleri sessizce okurken yutkundu.

“Eee?” dedi Adie. “Ne yazıyor?”

“Hiçbir şey,” dedi Jenny, kafasını kaldırarak.

“*Hiçbir şey* mi?”

“Yani, *hiçbir şey* değil tabii. Demek istediğim, kelimeler var ama başka bir dilde ya da onun gibi bir şey işte.”

Rachel defteri onun elinden kapıp yüksek sesle oku-

maya başladı. “*Tua omnis voluntas et ordinem*. Bu İtalyanca mı, ne dersiniz? İspanyolca ya da Almanca olmadığı kesin.”

“Fransızca da değil.”

“Belki Latince, ha?” dedi Grace. “Kilisedeki ayinlerde söylemek zorunda kaldığımız şeylere benziyor, hatırladın mı Adie?”

“Evet, Latince olabilir,” diye cevap verdi Adie.

Jenny, “Hangi dilde olduğunu bilsek, internetten tercüme edebiliriz,” diyerek öneride bulundu.

“Bu sabah bilgisayar dersim var,” dedi Rachel, “internetten bakabilirim.”

“Güzel,” dedi Grace. “Bu sırada Una’ya da göz kulak olmamız gerek. Ya tüm bu olanlar yüzünden tastamam sıyırdı ya da...”

Hiçbiri “ya da”dan sonraki ihtimali dile getirmek istemiyordu. Başlarını sallayarak birbirlerine veda ettiler ve sınıflarına yöneldiler.

Kısa teneffüste, dört kız da A bloğunun bir köşesinde yere oturmuştu. Rachel, defteri Grace’e iade etti.

“Dileğin benim için emirdir,” dedi.

“Dileğin benim için emir midir?” dedi Grace.

“Evet,” dedi Rachel. “Birkaç farklı tercüme sitesinde tekrar tekrar kontrol ettim ve hepsi de aşağı yukarı bunu verdi.”

“Dileğin benim için emirdir,” diyerek tekrarladı Grace.

“Ama biz hiçbir şey dilemedik ki. Bu ne demek şimdi?”

“Aynen, bence de.”

Grace iç geçirip, hem muammalı Latince cümleyi hem de eski büyü listesini inceleyerek dikkatle deftere baktı. Aynı sayfada bulunan kendi, düzgün mavi renkli el yazısıyla kalemın karalamaları birbirleriyle tam bir tezat oluştuyordu. Defteri kenarlarından tutarken, Andrew Wallace’ın isminin yanında suya benzer ufak damlalar olduğunu fark etti.

“Merhaba kızlar.”

Hepsi de aynı anda oldukları yerde sıçrayıp tepelerinde dikilip onlara bakan Una’ya çevirdiler kafalarını. Çantasını ayaklarının dibine bırakıp, yanlarına oturmak için diz çöktü. Adie, Una’ninkilere dokunmaması için, kendi paltosunu ve çantasını ihtiyatlı bir şekilde kendine doğru çekti. Una her birine, sanki yüzlerinin analizini yapıyormuşçasına sırayla bakarken –tüm bu zaman zarfında yüzündeki tuhaf yarı tebessümü de korumaya devam ederken– ortama sessizlik hâkim olmuştu. Grubun tamamını detaylı bir şekilde inceledikten sonra doğruldu, boynunu ve sırtını dikleştirdi ve ellerini kucağında dikkatle kavuşturdu.

Grace, arkadaşının sinir bozucu bakışını görmezden gelerek, “Merhaba, Una,” dedi. “Nasılsın?”

“İyiyim, Grace. Teşekkür ederim.”

Feci şekilde resmi olan bu cümle, hepsinin ödünü patlatmıştı.

“Demek, dün gecedен sonra iyi durumdasın, ha?” diye devam etti Grace. “Biz epey bir dehşete düştük de.”

“Kariyer günü etkinliğinde mi?”

“Evet. Ve ondan sonra olanlar yüzünden.”

“Kariyer günü mü korkuttu sizi?” Una başını hafifçe yana eğdi, o güzel yüzüne şaşkın bir ifade oturmuştu.

“P bloğundaki şeyler korkuttu.”

Una’nın yavaşça açılan elleri her birinin üzerine doğru kayıp sonra tekrar kavuştuğunda, sessizlik daha da artmıştı. Bunları yaparken, Una’nın bedeninin geri kalanı kusursuz bir biçimde hareketsiz durmuştu.

Tüyler ürperici sırtışını birazcık daha büyüterek, “Işıklar yanmıyordu ve orası epey karanlıktı,” dedi sonunda.

Adie tüm kuvvetiyle paltosuna yapıştı.

“Sanırım, öyleydi,” dedi Grace.

Ortamı tekrar tuhaf bir sessizlik kapladı.

“Eee... Teneffüs bitmek üzere,” dedi Grace. “Ve dersten önce okul dolabıma uğramam lazım.”

Aslında teneffüsün bitmesine daha çok vakit vardı ama Grace’in kalbi öyle hızlı atıyordu ki, yanındaki herkesin onu duyabileceğinden endişe ediyordu. Una’dan derhal ve hızla uzaklaşmalıydı.

“Adie!” diye seslendi Una, “Şimdi ortak gramer dersi-miz var, değil mi?”

Diğer kızlar, Adie’nin buruşup çöken yüzüne baktılar.

“Evet ama ben... Evet.”

“Geç kalmak istemeyiz,” dedi Una, ayağa kalkmış, hiç kıpırdamaksızın hazır bir halde Adie’nin eşyalarını toplamasını bekliyordu.

Adie diğerlerine çaresizlik içinde hızlı bir bakış atarak, “Hayır, tabii ki istemeyiz,” dedi. Sonra da hiçbirinin tanımadığı bu yeni ve tuhaf arkadaşın peşinden koridora doğru ilerledi.

Ders defterlerini dolabına istifleyen Grace, o daha dolap kapağını kapatamadan defterlerin kayıp adeta küçük bir çığ gibi aşağı düşmesini neredeyse hiç umursamamıştı. Yerde-kileri toplamak için yavaşça eğildi.

“Bir tanesini unuttun,” dedi bir ses.

Grace, kendisine uzatılan defteri hızla alıp dolabına fırlatırken, “Teşekkürler,” dedi.

“Sorun değil,” dedi aynı ses. “Hiç sorun değil. Bugün muhteşem görünüyorsun.”

Grace aniden irkildi, dönüp baktığında James O’Connor’ın kendisine bakan mavi gözleriyle karşılaştı.

“Ben, şey... Teşekkürler.”

“Gerçi sen her zaman muhteşem görünüyorsun.”

Grace neler döndüğünü merak ederek hızla çevresine bakındı. Bunun bir tezgâh olabileceğinden endişelenerek, sertçe dolabım kapattı.

Hızla oradan uzaklaşırken, omzunun üzerinden geriye doğru, “Derse gitmeliyim,” dedi.

Gramer sınıfına dek koştu, sınıfa vardığında soluk soluğaydı. Jenny’yle Rachel’in çoktan sıralarına oturduklarını gördü. O da onların önündeki bir sıraya oturdu.

“Tanrım! Şu an Adie’nin yerinde olmak istemezdim,” dedi Jenny. “Yüzündeki ifadeyi gördünüz mü? Una’nın sorunu ne? Sanki onda bir *bozukluk* var gibi.”

“Belki de sadece şoktadır,” diye tahminde bulundu Rachel.

“Yani, sakinleştiğinde bu hali geçecek mi?”

“Bilemiyorum.”

“Bunun sadece şoktan ibaret olduğunu sanmıyorum,” dedi Grace. “Şimdiye dek çoktan geçmesi gerekmez miydi? Belki de Jenny haklıdır, sadece bir tür sinir bozukluğu yaşıyordur.”

Jenny, “O salak ruh çağırma seansını asla yapmamalıydık. Saçmalık derecesinde korkmasına neden olduk!” diye ekledi.

“Kafayı sıyıranın Una olması biraz tuhaf değil mi?” dedi Rachel. “Bu tür ıvır zıvırlara daima balıklama atlayan hep o olmaz mıydı? Hatta, bu tür şeyleri teklif eden *kendisi* olurdu!”

“Evet,” dedi Jenny, onunla hemfikirdi. “Aramızdan biri balataları sıyıracak olsa, bunun Adie olacağını düşünürdüm ben.”

Grace, kızlara doğru eğilebilmek için arkasına döndü.

“Pekâlâ, her ne sebeple olursa olsun, Una’nın başı dertte,” dedi. “Ve bu konuda ne yapacağımızı bulmalıyız. Demek istediğim...”

“Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?”

James’in aniden yanlarında belirmesi ve insanın içine işleyen mavi gözleri, Grace’i öyle ürkütmüştü ki, çılgılığı basıp sandalyesinden sırtüstü devriliverdi. James’in uzattığı yardım elini görmezden gelerek ayağa kalkmaya çabalarken, çevresindekiler de kıkır kıkır kıkırdıyorlardı.

Jenny, Grace'e, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Tam yanına oturan James'se, "Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim. şimdi her şey yolunda mı?"

Grace, sınıf tahtasına dönerek, "Ben iyiyim," diye cevap verdi, şaşkınlık içindeydi. Bayan Hennelly sınıftakilere tek kelime etmeden içeri girmiş ve derhal tahtaya bir şeyler karalamaya başlamıştı. Kendini çevresindekiler enteresan bir şekilde kopmuş hissedenden Grace, kalemini çıkarıp not almaya başladı. James'e katiyen bakmıyordu, ta ki birkaç dakika sonra oğlan, kolunu dürtüp ona okuması için ona kendi defterini uzatana dek.

James, Grace'i ço♥ok seviyor

Aniden, Grace'in bacaklarından omurgasına dek her yerini, iğne batmalarıyla dolu bir his kapladı, onu ayağā kalkmaya zorluyordu.

"Aaaahh!" diye haykırdı. Birkaç gülme sesi daha duyuldu.

"Hiç iyi hissetmiyorum, efendim!" dedi Grace. "Tuvalette gitmem gerek." Gülme sesleri tüm sınıfı sarmıştı.

"Herkes sessiz olsun!" dedi Bayan Hennelly, hiç geciktirmeden. "Haydi git, Grace. Ama öğrenci işlerinden de senin için evini aramalarını iste. Kendini hasta hissediyorsan burada kalmamalısın."

Grace yanıt vermedi, eşyalarını toplamak veya arkadaşlarına dönüp bakmak için de duraksamadı. Telaşla sınıftan çıktı, en yakın kızlar tuvaletine koştu ve serin fayansa çöküverdi. Kafasını ellerinin arasına almış, uzun ve ağır soluklar alıp veriyordu.

Neler oluyor böyle?

Öğle yemeği vakti gelmişti ve dört kız hummalı bir soh-bete dalmıştı.

Etli sandviçinden bir ısırık alan Rachel, “Yani, aşk bü-yüsü işe yaramış,” dedi. “Gerçi biraz geç etki etti ama so-nuçta işe yaramış.”

“İyi ama *neden?*” diye sordu Grace. “Neden *o büyü?* Ve neden *şimdi?*”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Belki olay bizdedir,” dedi Adie.

“Ne bizdedir?” diye sordu Grace.

“Cadıların sahip olduğu güç ya da yetenek her neyse, o işte. Yani, o büyü de ruh çağırma tahtası da çalıştı. Belki biz... Şey, belki de artık cadıya dönüşmüşüzdür. Belki de o cadı şeylerine... hepimiz *sahibizdir.*”

Bir süre hepsi birden bu fikri değerlendirdi.

“İyi de Una’ya ne demeli?” dedi Jenny. “Hepimiz *o güce* ya da her ne haltsa ona sahipsek, Una’ya ne oldu böyle?”

Adie, “Ya zihni böyle bir şeyi kaldıramadıysa?” diye cevap verdi. “Ya yeterince dayanıklı olmadığı için cadı gücü onun beynini çarptıysa?”

“Ben kendimi pek de *güç sahibi* hissetmiyorum,” dedi Grace.

Rachel, “Ben de,” dedi. “Öyle bir *güce* sahip olduğumuzu sanmıyorum.”

“Peki, Una’yı nasıl düzelteceğiz?” diye sordu Jenny.

“Ve bir de şu aptal aşk büyüsunü geri almalıyız,” diye ekledi Grace.

Rachel, “O büyüünün işe yaramasına memnun olacağını sanıyordum,” dedi.

Grace, yarım bıraktığı jambonlu sandviçini beslenme çantasına bırakırken, “Hayır,” dedi. “Fazlasıyla tuhaf.”

Günün geri kalanı, hem Una hem de James’ten kaçınmaya çalışan Grace için korkunç geçti. Eve dönüş yolunda ağır adımlarla ilerlerken, ikisinden hangisinin tüylerini daha çok ürperttiğine karar veremedi. James’in arsız bakışları ve gülümsemesi Grace’in yüzünü kızartıyordu ve ortak arkadaşlarından bazıları bu durumu fark edip parmaklarıyla göstermeye bile başlamışlardı. James bu alayları, aralarındaki bağın bir tasdikiymişçesine, memnuniyetle karşılıyordu. Diğer yandan, Una’nın karakterine feci şekilde aykırı olan resmiyetini ve nezaketini de bir şekilde ürkütücü buluyordu. Artık, Una öğretmenlere de bulaşıyor, bir sorunun cevabını bildiği takdirde hemen elini kaldırıyordu. Adie’nin dediğine göre Una, Bay Kilroy’a dersin sonunda kitaplarını toplarken yardım edebileceğini bile söylemişti.

Zihni tüm bu sorunlarla meşgul olan Grace, yolunu kesen iri gölgeyi iş işten geçene dek fark etmemişti.

Tracy, o alaycı cırtlak sesiyle, “Hey, bakın!” dedi. “Ucube’nin arkadaşlarından biri. Hey, dostum! Ucube nerede?”

Grace başını aşağıda tutup cevap vermeden Tracy’nin yanından geçip gitti.

“Sana bir soru sorduk,” dedi Tracy, ses tonu sertleşmişti. Grace’in çantasına bir şaplak indirdi ve bu yüzden çanta omzundan biraz kaydı. Ama Grace sessizliğini koruyordu, sadece adımlarını biraz hızlandırdı. Grace’in çanta kayışını aniden tutan Tracy, burun buruna gelinceye dek, onu kendine doğru çekti.

“Ucube’ye de ki, yarın gözlerim özellikle onu arayacak. Sen de yarın ondan uzak durmaya dikkat etsen iyi edersin, anlarsın ya.”

Tracy’nin muazzam kütlesinin ardından zar zor görünen yancıları pis pis kıkırdadılar. Grace, ona cevap vermeye yeltenmese de somurtkan bir ifadeyle omzunu çekip Tracy’nin elinden kurtuldu. Hızla evin yolunu tuttuğunda, sevgili arkadaşının tek bir konuda değil, birçok açıdan başının dertte olduğunu anlamıştı. Ya yeni Una’mn Tracy Murphy’nin bu şiddetli nefretinden *haberi yoksa*? Tracy’yle de herkesle konuştuğu gibi konuşacak olursa, Tracy onun herkesin önünde kendisiyle dalga geçtiğini düşünür ve onu *kesinlikle* eşek sudan gelinceye dek pataklardı.

Grace eve varır varmaz hemen diğerlerini aradı. Yarına dek bir plan kurgulamaları gerekiyordu.

Sonraki sabah uyguladıkları plan, son derece basit tek bir kuraldan ibaretti: Una'yı Tracy Murphy'den mümkün olduğunca uzak tutmak. Ne yazık ki bu, kızların Una'yı asla yalnız bırakmamaları anlamına geliyordu. Bu nedenle, kendilerine ders saatlerine göre bir nöbet planı hazırladılar. Adie, ilk nöbetin kendisine düşmesinden pek de hazzetmemişti ama o sabah Una'nın gireceği iki dersi de alıyordu ve dolayısıyla, en elverişli kişi kendisiydi. Teneffüste, kızlar Una'yı ana bina-
dan çıkarıp tenis kortlarının arkasına götürdüler ve Canavar'la kafadarlarına karşı gözlerini dört açtılar. Sonraki derste nöbet sırası Jenny'deydi, ondan sonra da Grace'te. Öğle molasıysa büyük sorun olacaktı. Kimsenin okul binasından çıkmasına izin verilmiyordu ve bu nedenle, okul arazisine çakılıp kalmışlardı. Üstelik kafeteryaları da Tracy'nin bloğundaydı ve bu yüzden kafeterya seçeneği de kesinlikle liste dışı kalmıştı. Bir süre ne yapacaklarını tartışıp durduktan sonra, şimdilik en iyi hareketin fen laboratuvarlarından birine gizlice girip yemek teneffüsü boyunca saklanmak olduğuna karar verdiler.

“Ne kadar da donanımlı bir laboratuvar bu böyle,” dedi Una, odayı inceleyerek.

Kızlar, sandviçlerini ağır ağır çiğnerlerken, Una'nın tuhaf sohbetine aldırmamaya çalışıyorlardı.

“Her sıranın havagazı musluğu yerli yerinde duruyor, bu muslukların çok işe yaradığına eminim,” diye devam etti Una.

Bu söz üzerine Jenny, bezmiş bir ifadeyle başını beslenme çantasına gömdü. Bu sırada acil durumlar için sakladığı şeker paketine çarptı, oturduğu sıraya ve yerlere çikolatalı drajeler saçıldı.

Una, “Ortalığı berbat ettin, Jenny,” dedi.

“Sessiz ol, Una!” dedi Grace hışımla, kendini daha fazla zapt edememişti. Ama Una’nın verdiği tek karşılık, sadece ayağa kalkıp bir şarkı mırıldanarak odada dolaşmak olmuştu.

Jenny, “Onu ne zaman eski haline döndüreceğiz?” diye homurdandı, başı hâlâ sıranın üzerindeydi.

“Nasıl yapacağımızı söyle, hemen yapayım!” diye cevap verdi Grace.

Jenny, sonunda başını sıradan kaldırarak, “Ya bu kalıcı bir şeyse?” diye sordu. “Öyle midir sizce?” Una’yı şöyle bir süzüp sesini kısarak, “Una hâlâ o *bedende* mi ki?” dedi.

Grace, Una’nın boş ifadelerle kendilerine baktığını görünce aniden hüznünlendi.

“Orada olmalı,” dedi. “Ve bu işi kısa sürede düzeltmeliyiz. Ne kadar süre bu şekilde kalırsa, işler o kadar kötüye gidecek diye endişeleniyorum.”

“Onu Tracy’den sonsuza dek saklayamayacağımız gerçeğini de unutmayalım,” dedi Adie.

Rachel’sa, “Bence ruh çağırma tahtasını tekrar çıkarmalıyız,” dedi.

“Ne?” diye feryat etti Adie. “Yo! Olmaz! O şeyi tekrar yapmam ben. Una’nın bu hale gelmesinin nedeni o şey zaten!”

“Ona yardım etmenin tek yolu da olabilir ama.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Grace.

Rachel onlara doğru eğilip fısıldadı: “Ya içine *ruh* filan girdiyse?”

Grace de bu olasılığı düşünmüş ama yüksek sesle dile getirmeye çekinmişti. Şimdi, diğerlerinin de kendisi gibi hissettiklerini anlıyordu.

“Bilemiyorum, Rach,” dedi, başını iki yana sallayarak. “Filmlerdeki gibi bir hali yok. Yani, kimsenin kafasını kopardığı ya da odadaki eşyaları havalandırdığı olmadı. O sadece... *kendisi gibi* değil.”

“Ben yine de ruh çağırma seansını tekrar yapmalıyız derim,” diye devam etti Rachel. “Sorunu hemen halledebilir.”

“Peki ya halletmezse?” diye sordu Adie. “Ya bu şey aramızdan başka birine daha olursa?”

Jenny, “Ruh çağırma tahtasının bu işe çare olacağını pek sanmıyorum,” dedi. “Onu normale çevirecek bir büyü yapmayı deneyebiliriz. Eminim, *Yüce Büyücülük Kitabı*’nda deneyebileceğimiz bir şeyler vardır.”

“Peki ya *o da* ters giderse?” dedi Adie. “Yaptığımız büyüler artık gerçekten tutuyorsa, büyüü doğru yapmadığımız takdirde Una’ya korkunç bir zarar verebiliriz.”

Grace, diğer kızlara bakarak, büyük bir ciddiyetle, “Adie haklı,” dedi. “Ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrimiz yok.”

Grace, Adie ve Jenny o öğleden sonra Bayan Lemon’ın

Fransızca dersinde sessizce oturuyorlardı. Una'ya nasıl yardım edeceklerini aslında hiç bilmediklerini fark etmek, onları tamamen bozguna uğratmıştı. Bayan Lemon'ın tahtaya karaladığı karmaşık cümlelere dalgın dalgın bakıyorlardı sadece.

Grace, onlara yardım edebilecek birilerini bulmak için kafa patlatıyordu. İnternette araştırma yapabilirlerdi ama orası da muhtemelen *onların* bildiğinden fazlasını bilmeyen ve yine de işe yaramaz bir şeyler için servet isteyecek, bir dünya manyakla doluydu. Ebeveynlerine ya da bir öğretmenlerine olanları anlatabilirlerdi ama... onlara kim inanırdı ki? Ayrıca, Una'nın tuhaf davranışlarına başkalarının da dikkatini çektikleri takdirde, işin içine bir de doktor girebilir ve muhtemelen ona bir dolu ilaç verip bir hastanenin özel birimine kapatabilirlerdi. Hayır, böyle bir riske giremezlerdi. Bu sorunla kendi başlarına baş etmeleri gerekecekti.

“İyy, iğrenç!” Sally Martin aniden yerinden sıçrayıp arkasında oturan çocuğa tiksintiyle bakarak yan sıraya dayandı. “Bu koku! Öğretmenim!”

Herkes, Andrew Wallace'ı iyice görebilmek için sıralarından sarkıyor ya da ayağa kalkıyordu, oğlansa boş boş baktığı çantasına elini dayamış, yüzüyse adeta kafası patlayacakmışçasına kızarmıştı. Bayan Lemon sorunun ne olduğunu anlamak için yanlarına geldi ve geldiği gibi hemen geri gitti, son derece şaşkın görünüyordu.

“Andrew, sen nasıl...” diyerek kekeledi. “Sen iyi misin oğlum? Neden tuvalete gitmek için izin istemedin ki?”

“Ben... ben bilmiyorum, efendim.”

Andrew ayağa kalktı ve olayın kanıtlarını sınıfın geri kalanından gizlemeye çalışarak olduğu yerde sinip büzüldü. Ona en yakın sıralardan kısık sesli ani bir kahkaha tufanı yükseldi. Sınıfın geri kalanı da kısa sürede bu tufana katılmıştı.

“Altına yapmış!” fısıltıları tüm sınıfta yankılanıyordu.

Bayan Lemon, hızla büyüyen kahkaha krizini kontrol altına almaya çalışarak, “Bu kadar yeter, çocuklar!” diye bağırdı. “Andrew, sen izinlisin. *Bu kadar yeter* dedim! Herkes yerlerine otursun ve defterlerini çıkarsın!”

Sınıfın krizine katılmadan olduğu yerde kalan yalnızca üç kişi vardı: Grace, Adie ve Jenny. Adie ve Jenny’nin yüzleri bembeyaz kesilmişti. Grace’in yüzüyse pespembeydi, bunun nedeni yaşadığı şaşkınlık değil, utançtı. Önceleri, eski düşmanı Andrew Wallace’m altını ıslatmasının ve rezil olup sınıftan koşarak kaçmasının ne kadar da komik olacağını düşünmüştü. Ama şimdi, onun çantasını önünde tutarak sınıftan kaçışını, gözlerinin yaşlarla dolmasını görmek hiç de komik değildi. Hem de hiç mi hiç komik değildi.

4

İNTİKam PışmanLığı

Kızlar o cumartesi gecesi tekrar bir araya geldiler, bu kez Jenny'nin evinde kalacaklardı. Yanlarında ne abur cubur ne de izlemek için DVD getirmişlerdi ve Una da bu buluşmaya davet edilmemişti. Dört kız, teker teker, Jenny'nin çatı katındaki odasına çıktı ve Grace'in defterini açıp koyduğu yerin çevresine daire şeklinde oturup dizildi.

Tua omnis voluntas et ordinem. Dileğin benim için emirdir.

Hepsi, deftere karalanan bu kelimelere gözlerini dikmişti. Kargacık burgacık yazı, defterde Grace'in düzgün el yazısının altına duruyordu. Grace'in büyük bir titizlikle düzenlenmiş metinleri, kızların cadılık maceralarının başından beri denedikleri büyülerin bir listesinden oluşuyordu.

"Onca sayfanın içinde," diye konuşmaya başladı Jenny,

“bu sözleri yazmak için bu sayfa seçilmiş.”

“Bu bir tesadüf olamaz,” dedi Adie. “Sayfalar başa sona çevrilip durmuştu, hem de hepsi. Sonra da bu sayfa açık kaldı. Çünkü *aranan* sayfa buydu.”

Jenny’nin yatak örtüsünü omuzlarına sarmakta olan Rachel, “Şimdi de bu listedeki büyüler teker teker gerçekleşiyor,” dedi.

“Andrew’ya yaptığımız büyünün komik olacağını nereden çıkardık ki?” dedi Grace, kısık sesle.

“Değil mi?” diye cevap verdi Jenny. “Yüzünü gördünüz mü? Korkunçtu. Bu olayı asla unutamayacak.”

“Çok zalimceydi,” diyerek onlara katıldı Adie.

Rachel, “Peki, bu iş daha ne kadar sürecek?” diye sordu. “Yani, yazan *tüm* büyüler gerçekleşecek mi? Ya sonra ne olacak? Una normale dönecek mi?”

Una’yı Tracy’den sakınmak, kızlar için çok yorucu olmuştu. Şimdi, Una’nın tuhaf muhabbetinden ve gözünü bile kırpmadan etrafa attığı bakışlardan biraz uzak kalabildikleri için memnunnlardı. Ayrıca, hafta sonunu evde geçirerek tamamen güvende olacağına karar vermişlerdi. Elbette, artık sürekli kullandığı *lütfe*n ve *teşekkürler* gibi kelimeler yüzünden ailesi delirdiğine kanaat getirmedeği sürece.

“Bilemiyorum,” dedi Grace. “Son yaptığımız büyülerden başladığına göre, belki de geriye doğru işliyordur. Yani, önce aşk büyüsü gerçek oldu, sonra çiş büyüsü... Sırada ne var?”

Kızlardan bir cevap beklemek yerine defteri alıp okumak için kendine doğru çevirdi.

“Kar. Sırada kar büyüsü var.”

“Eh, o kadar da feci bir şey sayılmaz,” dedi Rachel.
“Ondan sonraki?”

Grace sayfaya bakakalmış, çenesi titremeye başlamıştı.
“Ne? Ne oldu? Sonraki büyü neymiş?” diye sordu Adie.
“Beni endişelendiren sonraki büyü değil,” diye fısıldadı
Grace ve uzunca bir sessizlikten sonra konuşmaya devam
etti: “Beni endişelendiren, listenin *başındaki* şey, denediği-
miz *ilk* büyü...”

Defteri diğerlerine uzattı.

Elleri titreyerek, “İlk büyü,” dedi, “ilk büyüümüz...”

Hiçbiri deftere elini sürmedi. Okumalarına gerek yoktu.
İlk büyülerinin ne olduğunu gayet iyi hatırlıyorlardı.

“Ama gerçekten öyle bir şey yapmak istememiştik ki,”
diye haykırdı Jenny. “Una öfkeliydi ve aslında onu kastet-
memişti. *Biz öyle bir şey yapmak istememiştik!*”

“Hem o sayılır mı ki?” diye sordu Rachel, paniklemeye
başlıyordu. “Yani, daha yeni girmiştik bu işe. O zamanlar
nasıl büyü yapıldığını bile bilmiyorduk. O sadece... o sadece
bir denemeydi. Öyle bir şeyin gerçekten gerçekleşmesini is-
tememiştik!”

Grace, “Kitaptaki talimatları yerine getirmiştik,” dedi.
“Tıpkı diğer büyülerde yaptığımız gibi.”

Defteri tekrar yere bıraktı ve gözleri gönülsüzce de olsa
sayfanın tepesine doğru kaydı.

Büyü 1: Tracy Murphy'ye otobüs çarpsın.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Grace uyku tulumunun içinde dönüp duruyor, her şeyin ilk başladığı zamanları hatırlamaya uğraşıyordu.

Sadece iki ay kadar önce Jenny, Rachel’ın evine bir gözü morarmış halde gelmişti. Büyücülük işleri kızlar için henüz yepyeni bir deneyimdi ve ilk büyülerini yapmak için buluşmuşlardı. Jenny, tıpkı söz verdiği gibi, yanında kocaman deri ciltli bir kitap da getirmişti. Ama Grace’in gördüğü tek şey, Jenny’nin yüzündeki açık izdi.

“Aman Tanrım!” demişti. “N’oldu sana?”

“Canavar,” diye cevap vermişti Jenny.

“Dalga geçiyorsun,” demişti Rachel. “Neden *sana* buluştu ki?”

“Una’yla birlikte eve dönüyordum ve Tracy ondan bileziğini vermesini istedi. Hani şu Adie’nin Una’ya doğum gününde hediye ettiği bileziği. Ben de Tracy’ye defolmasını söyledim.” Jenny gözünü çevreleyen şiş morluğu nazikçe kaşıdı. “Una’nın kolunu kaptı, ben de onu ittim. Sonra da yüzüme yumruğu çaktı.”

Adie, “İnanamıyorum!” diyerek söze girmişti. “Anneler ne dedi peki? Onlara bunu kimin yaptığını söyledin mi?”

“Hayır,” diye cevap vermişti Jenny. “Resmen çileden çıktılar. Annemlerin bu yüzden okulu araması hiçbir şeyi düzeltmez, daha da kötüleştirir. Tracy’nin kulağına gider ve Una’nın hayatı iyice çekilmez olur.”

Birkaç dakika sonra Una da gelmişti ve belli ki Jenny’den çok daha keyifsizdi.

“Tracy ona *vurdu!*” diye ciyaklamıştı. “Hem de yüzünün ortasına! Korkunçtu. Çok üzgünüm, Jenny. Bunların hepsi benim kabahatim. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı.”

Jenny, “Saçmalama, senin suçun filan değil,” demişti.

“Hey,” diyerek araya girmişti Rachel. “Düşünüyordum da bu gece *Yüce Büyücülük Kitabı*’ndan bir şeyler deneyeceksek, neden Canavar’a bir lanet yapmayalım ki? İntikam büyüsü gibi bir şeyler, ha?”

“Ev-vet!” demişti Grace, heyecanla. “Süper fikir! Tam da hepimizin çok istediği bir şey. Belki bu yüzden büyü de işe yarar.”

Una, alçak ve kararlı bir ses tonuyla, “Kesinlikle,” demişti. “Kesinlikle böyle bir şeyi denemek isterim.”

Her şeyi kitabın talimatlarına uygun şekilde hazırladıktan sonra, yanan bir mumun ve Jenny’nin kabataslak çizdiği “pentagram” denen beş köşeli yıldız çiziminin yer aldığı bir kartın etrafına çember oluşturacak şekilde oturmuşlardı. Una, Tracy’nin pergelini yere, mumun yanına bırakmıştı. Tracy bir keresinde o pergeli Una’nın sırtına fırlatmıştı ama ıskaladığı için pergel Una’nın çantasının kayışında asılı kalmıştı.

“Pekâlâ,” demişti Grace, “ben büyüyü okuyacağım ve siz de grup halinde el ele tutuşacak ve mum alevine odaklanacaksınız. Unutmayın, ben mumu söndürene dek çemberi bozmamalısınız.”

Sonra çömelmiş, sağındaki Rachel ve solundaki Adie’yle el ele tutuşmuş, ardından da derin bir nefes almıştı.

*“Ey tatlı İntikam’ın Muhafızları,
İşığınız bize umut, güç, huzur katsın,
Kara büyüünün muhteşem kudretiyle...”*

“Tracy Murphy’ye otobüs çarpsın!”

Una’nın aniden söze girmesiyle afallayan Grace, onun hızla öne eğilip tek nefeste mumu söndürmesini engelleyebilecek kadar hızlı davranamamıştı.

“Una!” diye haykırmıştı. “Yazdığımız dize böyle değildi ama!”

Somurta somurta Rachel ile Jenny’nin ellerini bırakan Una, “Ama yazmamız gereken buydu,” demişti.

“Ya büyü tutarsa?” diye sormuştu Grace.

“N’olurmuş tutarsa?” diye cevap vermişti Una. “Bunu hak ediyor.”

Sonra dönüp arkadaşlarının kararsız suratlarına bakmıştı.

Kısa bir sessizlikten sonra, “*Sakin olun*, tutacağı filan yok,” diye homurdanmıştı. “Bu büyü zimbirtılarından da bıktım artık. Haydi, bir film izleyelim.”

Adie, “Ya, lütfen macera filmi olmasın,” demişti.

“Romantik kadın filmi de olmasın ama,” diye eklemişti Grace.

Rachel, DVD koleksiyonunu karıştırmak için Adie ve Una’yla birlikte alt kata inmiş, bu sırada Grace ile Jenny de ilk büyü girişimlerinin kalıntılarını temizlemekle ilgilenmişti.

Jenny, “Sence de büyü gerçekten tutmaz, değil mi?” diye sormuştu.

“Bilmiyorum,” demişti Grace. “Yok, hiç sanmıyorum. Yine de...”

“Gerçekten de bunu hak ediyor sayılır,” demişti Jenny, gözünü bir kez daha nazikçe ovarken, yaranın en nazik yerine eli değince acıdan yüzü buruşmuştu. “Yani, sırf bu morluk yüzünden değil. Yaptığı her şey yüzünden.”

“Evet,” diyerek başıyla onaylamıştı Grace de. “Muhtemelen öyle bir cezayı hak ediyordur. Yine de bu cezayı ona veren kişi ben olmak istemezdim, anlarsın ya.”

“Evet, aynen.”

Kızlar, büyülerinin gerçekleşmeye başladığını fark etmelerinin –ve ilk büyülerinin sarsıcı amacını hatırlamalarının– ardından, cumartesi gecesinin neredeyse tamamını yattıkları yerde uyuyamadan ve Tracy Murphy’nin yaratıcısıyla tanışacağı anı düşünerek geçirmişlerdi. Pazar sabahı olduğunda, hepsi de korku ve endişe dolu bir halde teker teker yataklarından kalktı. Tedirginliklerini bastırıp birbirlerinden ayrıldılar ve her biri, günün geri kalanını kendi odalarının penceresinden dışarıyı izleyip en kötüsünün gerçekleşmesinden korkarak geçirdi.

Pazartesi sabahı aydınlık ve güneşli bir güne uyanmışlardı ama... matematik dersinde Rachel, Grace’i dürtüp başıyla sınıf penceresini işaret etti. Grace kafasını kaldırıp pencereye baktı ve yere düşmeye başlayan ilk kar tanelerini

görür görmez dehşete düştü. On dakikadan kısa süre içinde, kar yağışı şiddetlenmiş ve okulda öğrencilerin acilen eve dönmelerini duyuran bir acil durum çağrısı yapılmıştı bile. Okul, tam anlamıyla bir kar fırtınasının içine gömülmüştü.

Grace, telaşla koşturan öğrencilerin arasından koridor boyunca ilerlemeye çalışırken, müdür yardımcısının öğretmenlerden birine, “Ne acayip,” dediğini duymuştu. “Sadece bu kasabada yağıyor. İrlanda’nın başka yerinde böyle bir şey yok. Tanrı aşkına, Mayo’da sıcaklık on sekiz derece! Adeta bir kar küresinin içine sıkışıp kalmış gibiyiz!”

Dışarıda, okul bahçesi tamamen bembeyazdı ve kar yağmaya, üstelik bulutlar kar toplamaya da devam ediyordu. Koca koca cipler, arazi araçları ve diğer büyük arabalarıyla okula ulaşabilen ebeveynler, çocuklarını almak için sırayla okula geliyorlardı. Birkaç coşkulu çocuk, anne babalarının gelmesini beklerken kardan adam yapmaya ve kar topu oynamaya merak salmıştı ama hava giderek öyle şiddetlendi ki, sonunda herkes ana binaya geri dönmek zorunda kaldı. Grave ve diğerleri bir kaloriferin sığacağına sığınmıştı.

Jenny, “Babam kamyonetiyle okula ulaşır,” dedi. “Sonra da hepinizi evlerinize bırakır.”

“Onu aradın mı?” diye sordu Adie.

“Telefonlar çekmiyor ki,” diyerek araya girdi Grace. “Hiç kimsenin telefonu bu havada çekmiyor.”

“Hepimiz burada mahsur kalacağız,” dedi Adie. “Geride kalanlarımızın hepsi. Dışarısı giderek daha da kötüleşiyor. Bahse varım, o kocaman cipler bile bu havada yola çıkamıyorlardır artık.”

Adie haklıydı. Gökyüzünde oluşan kardan duvarın içinde trafik artık ilerlemiyordu. Okul müdürü, ana girişteki kürsüye çıkıp, geceyi büyük olasılıkla orada geçireceklerini duyurdu. Hayıflanıp sızlananların sesi tüm girişte duyulabiliyordu. Çaresizlikten mutsuzluğa ve korkuya gömülmüş bazı öğrencilerdense ağlama sesleri geliyordu. Okulda kalan öğretmenler depolara ve sınıflara girip çıkıyor, battaniye ve yiyecek bulmaya çalışıyorlardı. Yiyecek içecek otomatları açılıp boşaltılmıştı ama sürekli çikolata ve cips ikramları bile moralleri yükseltmeye yetmiyordu. Çocuklar üşümüş ve acıkmışlardı. Doğru düzgün bir şeyler yemek istiyorlardı. Evlerinin güvenli ve sıcak ortamında olmak istiyorlardı.

Jenny, Rachel'in paltosunun ucunu çekiştirerek üşüyen dizlerini örterken, "En azından Una gidebildi," diyerek iç geçirdi. "Burada saatlerce onun saçma sapan muhabbetini çektiğimizi bir düşünsenize."

"Siz iyi misiniz kızlar?" Kafalarını çevirip baktıklarında, Bayan Lemon'in endişeli suratıyla karşı karşıya geldiler.

"Pek sayılmaz, hayır," diyerek homurdandı Adie.

"Biz iyiyiz, efendim," dedi Grace. "Gerçekten bu gece burada mahsur muyuz?"

Bayan Lemon, "Korkarım, öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Orduyu mu ne çağırmışlar ama yine de durum bu. Hiçbir ilerleme kaydettiklerini görmüyorum... öyle tuhaf ki..."

Fransızca öğretmeni durup uzaklara bakarak, sanki bir bulmacayı çözmeye uğraşıyormuşçasına dalıp gidince, Grace'in yüzü asılıverdi.

Bayan Lemon, başını hızla sallayarak, “Her neyse,” dedi, “eğer çok üşürseniz ya da herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, gelip bana söyleyin kızlar.”

“Söyleriz, efendim, teşekkürler,” dedi Grace.

Öğretmen uzaklaşırken, kızlar birbirlerine daha da so-kuldular.

Adie, “Şu anda kendini feci şekilde suçlu hisseden var mı?” diye sordu.

“Şişşt!” dedi Grace. “Sessiz ol.”

“Ah, kimsenin dinlediği yok ki,” diyerek omuz silk-ti Adie. “Herkes çok üşüyor ve aç. Hepsi de bizim suçumuz.”

Rachel, somurtarak, “Bizim tek istediğimiz *azıcık* kardı,” dedi. “Bunun neresi azıcık? Biz kar fırtınası filan is-tememiştik. Kar topu savaşı yapmaktı tek isteğimiz.”

“Biz, *adamakıllı* kar yağmasını dilemiştik,” diyerek çı-kıştı Adie.

“Kar topu savaşına yetecek kadar adamakıllı kardı o,” dedi Rachel, sesini yükselterek. “Yalnızca yerlerin kar tuta-cağına emin olmak istemiştik. Sulu kar gibi bir şeyler yağ-masın diye. Dileğimiz kar yüzünden *okulda* mahsur kalmak değildi!”

Grace, sesini kısık tutmaya çalışarak, “Kesin şunu!” diye cırladı. “İnsanlar sizi duyabilir. Ne istediğimizin ne önemi var ki? Sonuçta başımıza gelen, bu. Şu an elimizden hiçbir şey gelmez.”

“Eh, ama eninde sonunda bunlarla ilgili bir şeyler yap-mamız gerekecek,” dedi Jenny, fısıldayarak. “Sadece karla

ilgili de değil, diğer her şeyle ilgili bir şey yapmamız gerekecek. Bu neydi? 7 numaralı büyü müydü? 1 numaraya pek de az kalmamış. Ve bunları nasıl durduracağımıza dair hâlâ en ufak bir fikrimiz yok.”

Bu sözler hepsinin sesini kesmeye yetmişti.

“Hey, Grace!” James O’Connor ana girişten onlara doğru telaşla yaklaşıyordu. Çıkardığı ceketini uzatarak bağıra çağıra Grace’e sesleniyordu. “Al, giy bunu. Donmuş olmalısın.”

Öğrencilerden biri, “Ceketimi al, Grace, *doonmuş* olmalısın!” diyerek James’in taklidini yaptı. Onu birkaç edepsiz kıkırdama takip etti ama neyse ki pek uzun sürmedi. Sonuçta, alaycılık doymak bilmez bir işti ama kimsenin akşam yemeğinden yana umudu yoktu.

“Ayy,” dedi tüm şefkatiyle Adie, belli ki kendine engel olamamıştı. “Ne kadar da şeker.”

James, ceketini Grace’in omuzlarına sararken, ona gözlerinin içi gülerek bakıyordu. Grace omuzlarını silkerek ceketten sıyrıldı ve gizlice Adie’nin bacağına dürttü.

“Ben iyiyim,” dedi. “Kendi ceketim bana yeter. Sen ceketini çıkarma, James, yoksa üşürsün.”

“Saçmalama, al şunu.”

Ceketi tekrar Grace’e giydirmeye çalıştı ve bir kez daha, Grace omuzlarını silkerek ceketi attı. Nihayetinde, James ceketi Grace’in ayaklarının üzerine biçimsiz bir şekilde örtmüş, açıldığı takdirde Grace’in ayak bileklerini ölümcül bir soğuğa maruz bırakacakmışçasına, elleriyle nazıkçe düzelterek açık bir yer bırakmamaya gayret etmişti. Grace görmezden

gelmeye ve başını arkadaşlarından başka bir tarafa çevirmemeye çalıştı, böylece James'in koyu bir sohbete daldıklarını düşüneceğini umuyordu. Ama kızların ona yardımcı olmaya niyetleri yoktu, yalnızca olan biteni takip ediyor, adeta bir tenis maçı izler gibi bir Grace'e bir James'e bakıp duruyorlardı. Sonunda James, Grace'in yanında oturup yerleşti, artık Grace'in onu görmezden gelmesinin tek yolu, kendi gözlerini kapatmaktı. Diğer kızlar, bundan sonra ne olacağını görmek için bekleyerek sessizce oturdular. Ama James'in aşk dolu bakışları ve Grace'in tepkisiz tavrı öyle sıkıcıydı ki, sonunda nahoş soğuşun ortasında uyuyakaldılar.

“Uyanın, millet! Kalkma vakti!”

Şafak henüz sökmüştü ve müdürün neşeli sesi ana girişin dört bir yanında çınılıyordu. Yarı uykulu haldeki öğrenciler ayağa kalkmaya başladılar.

“Bir başka tuhaf hava değişimiyle, kar tamamen durup eridi. Ebeveynler gelmeye başladı bile. Bugün herkes izinli, öğretmenler de dahil. Böylesine korkunç bir geceden sonra hepinizin evlerinizde iyice dinlenmeniz gerek. Sabrınız için çok teşekkürler. Umarım evlerinize güvenli bir şekilde ulaşırsınız.”

Kızlar, kapıya yönelen üniformalı akınını takip etti, bu sırada Grace de birbirini itip kakan kalabalığın arasında James'ten kurtulmayı başarmıştı. Dört kız da gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Koridorun sert zemininde yarı yatar

vaziyette durmaktan sırtları ve boyunları tutulmuştu. Biraz olsun rahatlayabilmek için birbirlerinin omuzlarına masaj yaptılar.

Jenny, “Ah, işte, babam orada,” dedi. “Evine bırakmamızı isteyen var mı?”

“Benim annem de şurada,” diye cevap verdi Grace, annesini göstererek.

“Benimki de şimdi mesaj göndermiş,” dedi Adie, “yol-daymış, geliyormuş.”

Rachel, “Aynen, benimki de,” dedi.

“Oldu o halde,” diyerek omuz silkti Jenny. “Artık sizinle yarın görüşürüz herhalde.”

“Evet,” dedi Grace. “Görüşürüz çocuklar.”

Bacaklarını sürüye sürüye annesinin arabasına doğru ilerledi. Patricia Brennan çoktan arabadan inmiş, telaşla ona doğru yaklaşıyordu. Kızını tuttuğu gibi, sımsıkı kucakladı.

Ona daha da sıkı sarılarak, “Sen iyi misin, bir tanem?” dedi soluk soluğa. “Öyle endişelendim ki. Hepimiz öyle. Kimsenin anne babası okula ulaşamadı. Öyle berbattı ki!”

Grace’in yüzüne bakabilmek için onu kucaklamayı bıraktı.

“Çok yorgun görünüyorsun, canım. İyi misin?”

Grace’in burnu, gözyaşlarının dökülmek üzere olduğunu duyuran bir acıyla sızlıyordu. Açık vermemek için Grace, dudaklarına sıkı bir tebessüm yerleştirip başını zinde bir şekilde sallamaya zorladı kendini.

“Seni zavallı şey!” dedi annesi, ona tekrar sarılarak.

Grace, annesinin onu bırakıp tekrar arabaya dönmesini

diliyordu. Okul otoparkının ortasında zırlamaya başlayacağından öyle korkuyordu ki. Okuldan ayrılmaya hazır olduğunu göstermek için geriye çekildi. Annesiyle birlikte sıcak arabalarına bindiler. Annesi ona ara sıra şefkatli bir tebessümle bakıp duruyordu.

Eve vardıklarında annesi, tekrar ısıttığı sağlıklı ve doyurucu yahniyle dolu koca bir kâseyi Grace'in önüne koydu. Büyük mavi bir tabağa da küçük kekler ve çöreklerden bir yığın dizmişti.

"Tüm bunları ne zaman pişirdin?" diye sordu Grace.

"Gece boyunca. Uyuyamayacak kadar endişelenmiştim," dedi annesi, yorgun bir gülümsemeyle.

Grace gözyaşlarına bir kez daha gem vurdu ve sınımsız, leziz yahniyi bir çırpıda silip süpürmeye girişti. Yahniden sonra hâlâ doymayınca, üstüne iki küçük keki ve tereyağlı, reçelli yarım bir çöreği daha mideye indirdi. Tıka basa olduğunda, göz kapakları aniden ağırlaşmaya başladı.

Annesi, yumuşak bir ses tonuyla, "Haydi, artık yatağa, canım," dedi ve onu sandalyesinden kaldırıp üst kata sürükledi. "Dinlenmen gerek."

"Kızlarla konuşmalıyım," diye mırıldandı Grace, neredeyse sızmak üzereydi.

"Sonra, tatlım," dedi annesi ve onu yatağına yatırdı.

"Ama bu bekleyemez," diyerek mırıldanmaya devam etti Grace. "Zavallı Una."

"Una için mi endişelisin?" diye sordu annesi. "Onu okulda yanınızda görmemiştim. İstersen anne babasını arayabilirim."

“Bilmiyorlar,” dedi Grace, sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısık çıkmıştı. “Orada değillerdi.”

Annesi bir an için kaşlarını çattı. Ama sonra, kızının muhtemelen yarı uykulu olduğu ve rüya gördüğü sonucuna vardı. Onu alnından öpüp odadan çıktı, kapıyı da ardından usulca kapattı.

canavarın dengi

Grace ve Adie okul otoparkından geçerken, “Kızlar, bana yardımcı olur musunuz?” diye seslendi Bayan Lemon.

Kilimden yapılmış koca bir çantayı arabasının bagajından çıkarmaya çalışan öğretmenlerine yardım edebilmek için hızla koştular.

“Amma da ağırmış, öğretmenim,” dedi Grace, çantayı yere indirirlerken yükü dengelemekte zorlanıyordu. “İçinde ne var?”

“Ah, yalnızca birkaç ıvır zıvır,” diye cevap verdi kadın. “Bilirsiniz, ders için.”

“Ders mi?” dedi Adie.

“Hımm... Yani, sizin *dersiniz* için değil. Başka bir ders için.”

Adie, sanki hırpani görünümlü kumaştan toz ya da

duman yükselmiş gibi, burnunu başka yana çevirerek, “Tuhaf kokuyor, öğretmenim,” dedi.

“Bu çanta çok eski, Adie,” dedi Bayan Lemon. “Korkarım, üzerinde birkaç yıllık toz birikmiş olabilir.”

“Taşımanıza da yardım edelim mi, efendim?” diye sordu Grace.

“Gerek yok kızlar. Bakın.” Bayan Lemon, çantanın bir sapını çekti ve çanta, bir çift gıcırtılı tekerleğin üzerinde yerde kayarak gitmeye başladı.

“İkinize de teşekkürler,” dedi. “Şimdi hemen koşun bakalım. Derse geç kalmayın.”

İtaatkâr bir şekilde ana okul binasına yönelip, her sabah düzenli olarak önünde buluştukları Grace’in dolabına doğru gittiler. Diğer iki kız da birkaç dakika sonra yanlarına gelmişti.

“Bir durum var mı?” diye sordu Grace.

“Yalnızca annemlerin şu kar olayı yüzünden neredeyse kafayı sıyırması var,” diye cevap verdi Jenny. “Babamın okula ulaşmayı denemeye kalktığını duymuşsunuzdur. Bir traktör ve römork kiralamak için ülkenin yarısını arşınlamış. Okula ulaşıp mahsur kalan tüm öğrencileri römorka yığmayı deneyecekmiş! Neyse ki, annem onu vazgeçirmiş. Utancım-dan yerin dibine girerdim.”

“En azından okuldan bir günlüğüne yırttık,” dedi Rachel.

“Buna değmezdi,” dedi Grace.

“Hiçbir şekilde hem de,” dedi Adie. “Annem neredeyse kriz geçiriyormuş. Sonradan kangren olurum diye endişeleniyor hâlâ. Sakinleşmesi asırlar sürecektir.”

Okul zilinin tiz sesi koridorda gürültüyle çınladı, zil sesini kızların ortaklaşa sızlanma mırıltıları takip etti.

“Kahretsin,” dedi Jenny, sırt çantasını omzuna asarken. “Bu sabah hiç de matematik havasında değilim.”

“Una nerede?” diye sordu Grace aniden.

“Ne?” dedi Jenny.

“Bu sabah Una’yı kim alacaktı?”

“Adie,” dedi Rachel.

“Hayır,” dedi Adie, kaşlarını çatarak. “Gramer dersine dek onunla ben ilgilenmeyecektim. Teneffüsten sonra benim sıra. Şimdi Grace’in sırasıydı.”

“Hayır,” dedi Grace, endişelenmeye başlayarak. “Öğle yemeğinden sonraya dek ben almayacaktım ki onu. Jenny?”

“Bugün benim hiçbir dersime girmiyor.”

Grace, tüm arkadaşlarına tek tek baktı. “O halde, *nerede* bu kız?”

Parmak uçlarına kalkıp koridor boyunca kalabalığa göz gezdirdiler. Ama Una ortalarda görünmüyordu.

“Onu aramalıyız,” dedi Grace. “Jenny, sen ve Rachel bu tarafa gidin. Ben ve Adie de diğer tarafa bakarız. Her tarafı arayın. Binanın diğer ucunda sizinle buluşuruz.”

Böylece kızlar iki gruba ayrıldı ve okulun geniş bloklarını birbirine bağlayan koridorlara koştular telaşla. Grace ile Adie spor salonuna açılan girişten geçtiklerinde, artık onlara tanıdık gelen tekdüze bir ses duydular.

“Ben iyiyim, Tracy. Teşekkürler.”

“Ah, Tanrım,” dedi Adie ve Grace’in kolunu kapıp onu açık kapıdan içeri sürükledi.

Una, etrafını çepeçevre sarmış olan Tracy, Trish ve Bev'in ortasında dikiliyordu. Canavar, Una'nın tam önünde durmuş ve ona doğru öyle eğilmişti ki, neredeyse burun burunaydılar. Una, tehlikeden tamamen habersiz görünüyor, o tuhaf şaşkın gülümsemesiyle Tracy'nin homurdanmalarına karşılık veriyordu.

"Şimdi gitmeliyim, yoksa derse geç kalacağım. Siz de derslerinize gitseniz iyi olur, Tracy."

"Hiçbir yere gittiğimiz yok," diye hırladı Tracy ve Una'yı yakasından tutup, giriş kapısının görüş alanından çıkana dek geriye doğru sürükledi.

"Boynumu acıtıyorsun," dedi Una sakın bir ses tonuyla.

"Onu rahat bırakın!" Grace'in sesi titriyordu.

Adie, arkadaşının arkasına sığınmıştı, hâlâ Grace'in kolunu tutuyor, bir yandan da Grace'in omzunun üzerinden olan biteni gözlüyordu.

"Evet!" dedi ve tekrar kafasını indirip Grace'in arkasına sindi.

Tracy onları pek umursamamıştı bile. Una'nın yakasını iki eliyle birden büzdü, sırtını duvara yapıştırdı ve onu havaya kaldırıp ayaklarını yerden kesti.

"Beni indirir misin, lütfen," dedi Una, sesi biraz kısık çıkmıştı.

"Hah ha ha!" diye kahkaha attı Trish. "Onu duydunuz mu? *Beni indirir misin, lütfenmiş*. Hah ha ha!"

"Beni indirir misin, lütfen!" diye tekrarladı Bev ve o da arkadaşıyla birlikte kıkırdadı.

Tracy, Una'ya doğru yüklendi ve kara, tehditkâr gözle-

rini Una'ya dikti. Yumruğunu havaya kaldırdı. Derken, Una'nın gözlerine bakarken, yüzündeki ifade aniden değişti. Una'nın gözleri kırmızıya dönüyordu.

Una, dizini Tracy'nin midesine sertçe indirerek Canavar'ı kendisini bırakmaya zorladı. Ardından, o güne dek takındığı en uysal yüz ifadesiyle, sağ kolunu savurup Tracy'nin çenesine yumruğunu indirerek onu bir anda yere serdi.

Grace ve Adie şaşkına düşmüş bir halde oldukları yerde kalakalmışlardı. Bu sırada Jenny ile Rachel da hızla gelip arkalarından onlara toslamıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Jenny, soluk soluğa. “Una iyi mi?”

Grace ona yanıt vermeye çalıştı ama sesi adeta kesili-vermişti, gözlerini Una'dan alamıyordu. Bu sırada Una da onlara doğru yönelmişti ve parlak kırmızı gözleri her zamanki gri rengine geri dönmekteydi.

“Gözleri...” dedi titreyen sesiyle Rachel, “gördün mü?”

Grace hâlâ konuşamıyordu. Arkadaşları hırkasına –ve aynı zamanda birbirlerine– sımsıkı yapışmışlardı. Una gelip tam önünde durduğu esnada Grace aslında oradan hızla kaçıp uzaklaşmak istiyordu ama bacakları hareket edemeyecek kadar güçsüzleşmişti.

“Merhaba, kızlar!” dedi Una memnun bir ifadeyle. “Korkarım, derse geç kaldık.”

Grace, Una'nın sevimli gri gözlerine baktı, bu gözlerin daha birkaç saniye önce alev alev kırmızı renkte parladıklarına inanmakta zorlanıyordu. O kırmızı gözler, Una'nın gözleri değildi, başka birine aitti.

Ve sevgili arkadaşı şaşkın da görünmüyordu. Sinir krizi geçirdiği de yoktu. Rachel haklıydı, Una'mın içine başka biri ya da başka *bir şey* girmişti.

Aniden, müdür yardımcısının, “Burada neler oluyor?” diye gürleyen sesi duyuldu.

Tracy'nin yancıları hiç vakit kaybetmemişlerdi.

“Efendim!” diye haykırdı Bev. “Una'nın yüzünü yumruklayıverdi. Hem de yok yere, efendim.”

“Evet, öğretmenim,” diye devam etti Trish. “Ben de gördüm. Tracy ona hiçbir şey yapmamıştı, efendim.”

“Hepiniz ofisime gelin. *Derhal!*” dedi Bay Collins.

Trish ve Bev, Canavar'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Elleriyle yüzünü tutan ve hafifçe aksayan Tracy için endişeleniyor gibi görünüyordlardı ama elbette bu tavırları tamamen sahteydi. *Sahte Una'nın* yanından geçerlerken, Tracy ona nefret dolu bir bakış attı. Bu iş burada bitmemişti.

“Efendim,” diye seslendi Grace, nazıkçe. “Bu... *Una'nın* suçu değildi, efendim.”

“Hepiniz ofisime dedim, Grace,” dedi Bay Collins. “Derdinizi orada anlatırsınız.”

Bay Collins'in ofisinde devam eden karmaşa, sonunda ebeveynlerin okula çağırılmasını gerektirmişti. Arkadaşlarının kontrolünü ele geçiren şeyin bir kez daha zıvanadan çıkmasından korkan Grace ve arkadaşları, Una'nın haftalardır zorbalık gördüğünü açıklamaya çalıştılar. Bu sırada Trish ile Bev'se, melek gibi gösterdikleri Tracy'nin hırçın bir kız tarafından, sebepsiz yere saldırıya uğradığını anlatıyordu. Bay

Collins, tıpkı diğer tüm öğretmenler gibi, Tracy'nin namını duymuştu ama Tracy'nin çenesinde hızla beliriveren kocaman morluğu da görmezden gelemiyordu. Sonuçta, her iki tarafın da kabahatli olduğuna karar verildi ve böylece iki kız da uzaktan uzaklaştırma cezası aldı.

Tracy'nin bodur ama boyundan beklenmeyecek kadar azılı annesi, “İnanılır gibi değil!” diye haykırdı. “Küçük bir eşkıya benim kızımın yüzünü yumrukluyor ama yine de eve gönderilen benim çocuğum oluyor, öyle mi? Avukatımın bu konuda sizinle görüşecektir.”

Canavar, annesinden en az otuz santim daha uzun ve ondan çok daha geniş yapılıydı. Ama yine de küçük bir kedi yavrusuymuşçasına ona dayanmıştı. Bay Collins onlara bakıyorken, dönüp Grace'e sert bir bakış attı.

Bay Collins, omuzlarını silkerek, “Avukatınızla illaki iletişime geçmeniz gerektiğini düşünüyorsanız, Bayan Murphy,” dedi, “sizi hiçbir şekilde durduramam. Her halükârda, iki kız da uzaklaştırma cezası alacak.”

Bayan Murphy, müdür yardımcısını kararından vazgeçiremeyeceğini anlayınca, kızını da yanına alıp hızla odayı terk etti. Una'nın babasıysa tüm bu olanlar yüzünden biraz şaşkın görünüyordu. Kızı her zaman başım derde sokmaya eğilimliydi ama bu, kesinlikle şiddet içeren türden olmamıştı. Ayrıca, kızının sakın duruşu, her durumda nazik tavırlar sergilemesi de aklını iyiden iyiye karıştırmıştı. Son derece dingin bir ruh hali içindeki kızını da peşine takarak, okuldan biraz sersemlemiş bir halde ayrıldı.

Böylece kızlar haftanın geri kalanı boyunca Una'ya bakıcılık etmekten kurtulmuşlardı. Ama o sabahki olayda tanık oldukları şeyi göreceklerine, onun tuhaf muhabbetini çekmeyi yeğlerlerdi.

Kafeteryaya gittiklerinde, “Anlaştık, o halde,” dedi Rachel, “ruh çağırma tahtasını tekrar çıkarıyoruz.”

“Hayır!” diye haykırdı Adie.

“Yo, yo, yo,” dedi Jenny, başını iki yana sallayarak. “Bize bir ruh, cin çıkaran filan lazım. Una’nın içine giren şeyi uzaklaştırmak için.”

“Eğer sırf kendisini duvara yapıştırdığı için Tracy Murphy’ye bunu yapıyorsa,” dedi Grace yavaşça, “onu Una’nın bedeninden çıkarmaya çalışmamız durumunda bize neler yapar?”

“Aynen!” dedi Rachel. “Her ne yapacaksak, çok hızlı davranmalıyız. Ve Una olan biteni anlamadan olmalı her şey. Eğer ruh çıkarma işe yaramazsa, o şeyin hiddetiyle karşı karşıya kalmak istemem.”

“Gözleri kırmızıydı ya!” diye mırıldandı Adie.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Grace. “Ve yüzü de öyle... öylesine *sakindi* ki. Sanki bir sineği kovalıyor gibiydi.”

“Haydi amaaa!” dedi Jenny, sabrı tükenmeye başlamıştı. “Bir plana ihtiyacımız var. Fikri olan var mı?”

“Ben durumu ailelerimize bildirmekten yana oy kullanıyorum,” dedi Adie, kendinden emin bir şekilde. “Bizim ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrimiz yok.”

“Onların da olmayacak ki,” dedi Grace hoşnutsuz bir

ifadeyle. “Bunun bir tür büyüünün sonucu olduğuna inanmazlar. Una’yı hastaneye ya da benzeri bir yere kapatırlar. Hayır, bize büyüden anlayan biri gerek. Doğaüstü şeyleri bilen biri.”

“Kedici Bunak olur mu?” deyiverdi birden Rachel.

“Bayan Quinlan mı?”

“Okuldaki bazı çocuklar onun cadı olduğunu söylüyor.”

“O cadı madı değil,” diye homurdandı Jenny. “O, aklını kaçırmış yaşlı bir kadın sadece.”

“Bundan nasıl emin olabiliriz ki?” diye sordu Rachel.

“Cadı da *olabilir*.”

“Wilton Place’teki yarı müstakil evde oturan kadından bahsediyoruz, değil mi?” diyerek iç geçirdi Adie.

“Belki de cadıdır,” dedi Rachel. “Bir cadının nasıl yaşadığını bilenimiz var mı? Demek istediğim, öyle çok kedisi var ki.”

“Ah evet, o halde kesin cadı olmalı,” dedi Grace.

“Hey! Hiç değilse ben bir fikir bulmaya çabalıyorum.”

Grace, “Haklısın, haklısın. Özür dilerim,” diyerek onu yatıştırdı. “Sanırım en azından gidip onunla konuşabiliriz. Ne kaybederiz ki?”

“Hiçbir şey,” dedi Jenny.

WILTON PLACE CADDESİ

Her kasabada yaşı, fiziksel kusuru, tuhafılığı, zihinsel yetersizliği ya da tüm bunlar nedeniyle oraların delisi ilan edilen talihsiz bir kişi bulunur. Bayan Quinlan da onlardan biriydi.

Okul arazisinden pek de uzak olmayan bir sitedeki kedilerle dolu köhne evinde, kendi halinde yaşayıp gidiyordu. Güvelenmiş, eski püskü kıyafetleri; gri-kıvırcık saçları ve solgun gözleri yüzünden olduklarından daha da eski görünüyordu. Tiz sesi ve öfkeli bakışları, çocukları onun yakınına bile yaklaşamayacak kadar korkutuyordu.

St. John Okulu öğrencileri onun hakkında korkunç hikâyeler anlatmaya bayılıyorlardı. Onu evine davet edenlerin lanetlendikleri, evindeki pireli kedilerin ona karşı gelmeye cüret edenlere ait esir ruhlar oldukları ve hatta elli yıllık hayal gücünün eseri olarak, kendi kocasını öldürüp yediği bile söyleniyordu.

Haliyle, bu dedikoduların hiçbirisi kanıtlara dayanmıyordu ama yine de konuşulmaya devam ediyordu. Akşam sofralarında bu hikâyelerin bahsi geçecek olsa, ebeveynler çocuklarını hemen sustururlardı ama nazikçe yaşlı Bayan Quinlan'dan sakınmalarını söylemeden de duramazlardı.

Perşembe akşamı, günün son okul zili çaldığında, kızlar futbol sahasını ağır adımlarla geçtiler, okulun arkasındaki telden çiti aştılar ve Wilton Place çıkmazına saptılar. Bayan Quinlan'm harap evi, yolun sonundaydı. Mahalledeki –çok daha bakımlı– diğer evlerle tam bir tezat oluşturuyor, çok karanlık ve ıssız görünüyordu. Kızlar o kötü şöhretli, esir ruhlar taşıyan kedilerden bir-iki tanesini şimdiden görmüşlerdi bile, ön bahçede öylece tembellik ediyorlardı. Dört kız yavaş adımlarla ilerledi, hiçbirisi garaj yoluna adımını ilk atan kişi olmaya hevesli değildi.

Grace, elini havaya kaldırıp, “Bekleyin,” diyerek bu yavaş ilerleyişi durdurdu. “Ona ne diyeceğiz?”

“İıı...” Jenny bir fikir bulabilmek için hemen kafa patlatmaya başladı. “Selam, Kedici Bunak! Senin cadı olup olmadığını merak ediyorduk da çünkü bir arkadaşımıza bir ruh mudur, cin midir, nedir, öyle bir şey dadandı ve yakında okulun zorba kızını öldürecek. Bize göre bir büyüün var mı?”

Grace, Jenny'nin alaycılığına rağmen, aslında söylemeleri *gereken* şeyin bunlar olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ama konuyu bu noktaya getirirken, bir şekilde, daha incelikli davranmaları lazımdı.

“Neden bir okul projesi hazırladığımızı söylemiyoruz?”

diye öneride bulundu Rachel. “Sonra da ondan yardım isteriz.”

“Ne tür bir proje?” diye sordu Grace.

“Bilmiyorum... bölgeyle ilgili olabilir. Wilton Place’le ilgili. Evet! Uzun zamandır burada yaşayanlardan Wilton Place’in geçmişine dair hikâyeler topladığımızı söyleyebiliriz. Anlarsınız ya, okul hakkında. Yakın tarih ve diğer her şey hakkında hikâyeler olur.”

“Daha ziyade antik hikâyeler anlatabilir,” diye homurdandı Jenny. “Siz hiç Kedici Bunak’ı gördünüz mü yahu?”

“Şu lakabı kullanmayı bırakmaya ne dersiniz?” diyerek uyarıda bulundu Grace. “Herkes mümkün olduğunca nazik davransın.” Çantasını çekerek omzundaki yerini düzeltti. “Herkes hazır mı? Haydi, gidelim.”

Kızlar, evin giriş kapısının tam önündeki basamaklara ulaştıklarında iyice birbirlerine sokuldular. Adie bir yandan Jenny’nin çanta saplarından birine tutunuyor, bir yandan da geriye doğru meylediyordu. Gözü, sağa sola yayılmış uyuşuk tipli kedilerin üzerindeydi, ağır ağır kırtıkları gözlerinde kayıp ruhların gizlenip gizlenmediğini anlamaya çalışıyordu.

“Peki,” dedi Grace, derin bir soluk alarak. “Haydi bakalım.”

Evden duyulacak ilk yaşam belirtisinde diğerlerinin ürküp kaçma ihtimaline karşı, Rachel’ın koluna girdi, sonra da çelenk şekilli kapı tokmağını kavradı.

Tak, tak, tak.

Beklediler. Cevap gelmedi.

Grace omuzlarını silkip tekrar denedi.

Tak, tak, tak.

Tekrar beklediler.

“Belki evde değildir,” dedi Jenny.

“Tabii,” dedi Adie. “Herhalde çılgın ihtiyar kadınlar bile baze... *aaaaayyy!*”

Kapının buzlu camının ardından kendilerine bakan solgun bir çift göz gördükleri anda hepsi birden oldukları yerde sıçramıştı. Kapı aniden açılıverdi ve Kedici Bunak yırtık pırtık kılığıyla karşılarına dikildi.

“*Ne istiyorsunuz?*” diye ciyakladı, konuşurken dudaklarının kenarlarından tükürükler saçılıyordu.

“Ben... ııı... biz...” diye kekeledi Grace. Dönüp kaçmamak için olanca kuvvetiyle dayanıyordu. Rachel’in kolunu tüm gücüyle kavradı. Rachel ise Adie’ye tutundu, ki o da Jenny’ye tutunmuştu. Şaşkınlıktan donakalmışlardı.

“Eee?” Birkaç tükürük daha fişkırdı. “Dedim ya, *ne istiyorsunuz?*”

“Bölgenin tarihini araştırıyoruz da...” Rachel’in kendinden emin sesi duyuldu birden. “Mahalle sakinlerine Wilton Place ve St. John okuluna dair hatıralarını soruyoruz. Tarih dersimizin bir parçası olarak... küçük bir yakın tarih projesi. Size birkaç soru sormamızın mahsuru var mı acaba?”

Rachel, kendi yaptıklarına kendi de şaşırmışçasına mutluluktan parıldıyordu. Grace ve diğerlerininse birbirlerine bakışlarından ne kadar etkilendikleri anlaşıyordu.

Rachel’a gözlerini kısarak bakan Bayan Quinlan, “Tarih mi?” dedi. “Ben tarihten marihten anlamam. Şimdi, toz olun. Hepiniz.”

Kızlar tam itiraz edecek olmuşlardı ki, kızıl tüylü küçük bir kedi Bayan Quinlan'ın ayaklarının arasından hızla geçip bahçeye kaçiverdi.

“Kahretsin!” diyerek huysuzlandı Bayan Quinlan. “Yakalayın şunu! Orada öylece durmayın, *yakalayın!*”

Kuru otlarla kaplı, kahverengi çayıra yayılan kızlar, birbirlerine çarpa takıla etrafta koşturmaya başladılar. Sonunda, Jenny küçük yaratığı pasaklı ensesinden yakalamayı başardı. Tutup koltuk altına sıkıştırdı, kedi minik patileriyle onun okul hırkasına asılı dururken, Jenny de nazikçe tüylerini okşuyordu.

“Buraya getir onu,” dedi Bayan Quinlan, ellerini Jenny'ye doğru telaşla sallayarak. “Dışarı çıkmaması gerek onun.”

Jenny, kediye koltuk altından çıkarıp kadının uzattığı kollarına bıraktı. Bayan Quinlan küçük hayvanı özenle kucakladı, sonra da kızlara kuşkulu gözlerle baktı.

“Ne tür sorular soracaksınız? Kaç tane sorunuz var?”

“Ah, yalnızca birkaç tane,” diye cevap verdi Grace. “Uzun sürmez, söz veriyoruz.”

Bayan Quinlan alaycı bir kahkaha patlatıverdi, sonra da dönüp evine girdi.

Bayan Quinlan, evin içinde gözden kaybolurken, “Birkaç dakikalığına içeri girebilirsiniz sanırım,” diye homurdandı. “Kapıyı ardınızdan kapatın.”

Karanlık hol tuhaf kokuyordu, rutubetli giysilerin ve hayvan kürklerinin kokusunu andırıyordu. Kızlar, sol taraftaki kapı aralığından geçip sağ taraftaki merdivenlerden çıkarlarken, dört bir yanlarında hafif miyavlama sesleri duyuyorlardı.

“Düzinelerce kedisi var herhalde,” diye fısıldadı Adie. Ardından, Jenny’yi dirseğinden dürttü. “Hey! Kedinin gözlerine baktın mı?”

“Evet.”

“Eee?” diyerek bastırdı Adie.

“Eee, ne?”

“Gözlerinde bir şey gördün mü?”

“Evet,” diyerek ofladı Jenny.

Adie donakaldı. Jenny’yse gülümsedi.

“Göz nezlesi.”

Adie ona kaşlarını çatarak baktı ve koridorun sonundaki yıkık dökük mutfığa girerlerken diğerlerini takip etti. Mutfaktaki koku çok daha baskındı. Kedi minderleri ve küçük mama kapları odanın kenarlarına dizilmişti. Mutfak masasındaki tel kafesteyse zavallı görünümlü bir hayvan barınıyordu. Hayvan, sararmış dişlerini göstererek kızlara öfkeyle tısladı, bir yandan da sırtını kamburlaştırarak gövde gösterisi yapıyor ve dökülmeye başlayan, yamalı kürkünün daha da berbat görünmesine neden oluyordu.

Rachel, yaşlı kadına, “Şu kedi biraz uyuz görünüyor,” dedi.

“Uyuz hastalığı var.”

“Ah. Peki. Acaba biraz hareket etmesi için onu dışarı çıkarsanız daha iyi olmaz mı?”

Kadın, “Çıkmasına izin mizin veremem, seni sersem,” diyerek onu tersledi. “Diğerlerine de hastalık bulaştırır. Tedavisi boyunca diğerlerinden ayrı kalmalı.”

“Neden bu kadar çok kediniz var?” diye sordu Grace.

“Bazıları benim, bazılarına geçici olarak bakıyorum. Sosyalleşiyorlar, tedavi oluyorlar, sonra da sahiplendiriliyorlar. Genel hayvan sağlığı sorgusuna devam edecek misiniz, yoksa artık sadede gelecek misiniz?”

Kadının asabi tavrı göz önüne alındığında, doğrudan cadı sorularına geçmek pek de iyi bir fikir sayılmazdı. Bu yüzden kızlar, okulları ve muhitleri hakkında bir dizi garip ve yavan soru sordu.

“Ben de St. John’a gitmiştim,” dedi Bayan Quinlan, oturduğu yerde kucağındaki kızıl kediyi nazikçe okşarken, artık biraz daha sakın görünüyordu.

“Okul ta o zamanlardan mı kalma?” diye sordu Jenny.

“Evet, *ta o zamanlardan* kalma, dedi kadın. “O kadar da yaşlı değilim yani.”

Grace, şimdi kadına böyle yakından bakarken, Kedici Bunak’ın hiç de zannettikleri kadar yaşlı olmadığını görebiliyordu. Solgun ve kırışıklarla kaplı yüzü onu daha yaşlı gösterse de ellilerinin başında ya da kırklı yaşlarının sonunda olmalıydı. Çöp kutusundan fırlamış gibi duran kılığı da gerçek yaşının anlaşılmasını kolaylaştırmıyordu.

“O zamanlar okul da farklıydı, elbette,” dedi Bayan Quinlan, gözlerini tavana çevirerek. “Şu yeni teknoloji zımbırtıları, bilgisayarlar ve diğer şeylerden hiçbiri yoktu. Eski usul ders yapardık biz, kara tahta ve tebeşirle.”

“Bizim artık akıllı tahtalarımız var,” dedi Rachel.

Kadın, sözünün bölünmesini umursamadan, “Öğretmenler de hiçbir küstahlığa müsamaha göstermezdi,” diye devam etti. “Çocuklar bugünküler gibi arsız değildi. Sorun

çıkaranlar, bir güzel sopa yerdı. Bir daha da sorun morun ı-karmazdı.”

Dudaklarını büzüp kızlara baktı.

“Bugünlerde neler oluyor peki?” diye devam etti. “Anne babalara telefon ediliyor, öğretmenler ve öğrenciler *duygularını* paylaşıyor, veletlerin *neden* edepsizlik yaptığını konuşuyorlar. Her şey psikolojik zırvalardan ibaret. Artık hiç kimse nasıl çocuk yetiştireceğini bilmiyor, asıl sorun da bu! Ben derim ki, öğretmenler cetvellerini tekrar ellerine almalı.”

Yaşlı kadın sessizliğe gömüldü ama hâlâ önündeki boşluğa bakıyordu, sanki eski sınıfı gözlerinin önünde canlanmış gibiydi. Grace, sonraki sorularına geçmeden önce, bu iç açıcı sözlerin gerginliğinin dinmesini bekledi.

“Peki, ne tür hobileriniz vardı?”

“Hobi mi? Sıradan şeyler, sanırım. Spor... Gerçi ben pek meraklısı değildim. Okumayı pek severdim ama.”

“Gerçekten mi?” dedi Grace. “Ne tür kitaplar? Gizem, gerilim, korku... büyücülük?”

“Ne, ne?” dedi kadın hışımla, gözlerini kısarak Grace’e bakarken.

“Ah, ne tür kitaplar okumaktan hoşlandığınızı merak etmiştim sadece.”

“O kadarını anladık, Einstein.”

“Evet, şey... ııı... Bugünlerde yaşıtılarımızın hepsi de doğaüstü şeylere meraklı. Bilirsiniz... vampirler, kurt adamlar... cadılar. Bu tür şeyler işte. Siz ve arkadaşlarınız da böyle şeylerden mi hoşlanırdınız?”

“O tür kitaplar da okuduğum oldu.” Bayan Quinlan, Grace’in giderek kızaran yüzünü şüphe dolu bir ifadeyle baştan aşağı süzmeye başlamıştı.

“Harika,” dedi Grace, bakışlarını ondan kaçırarak. “Biz de öyle şeylerden hoşlanıyoruz. Özellikle de cadılarla ilgili şeylerden. Ve büyücülükten. Bilirsiniz, büyüler filan gibi şeylerden.”

“Hı hı.”

“Ve bazen düşünüyoruz da büyü *yapmak* eğlenceli olmaz mıydı? Anlarsınız ya. Öyle şeyler işte.”

“Büyü *yapmak* mı?” dedi kadın.

“Evet. Büyü yapmanın eğlenceli olabileceğini hiç düşünmediniz mi?”

Bayan Quinlan, sessizce oturduğu yerde yalnızca suratını asmakla yetindi. Grace, ensesinden aşağı ter fışkırdığını hissedebiliyordu, tam önünde oturmakta olan kadına bakmak için gözlerini kaldırdı.

“Siz daha önce hiç büyü *yaptınız* mı?” dedi kısık sesle.

Bayan Quinlan, kucağındaki kedi yavrusunu yavaşça okşarken, bir an durakladı.

“*Ben* daha önce hiç büyü *yaptım* mı, ha?”

Grace, çaresizce kadına baktı ve yavaşça başını salladı.

“Hangi dersin projesiydi bu?” Bayan Quinlan, sakın bir yüz ifadesiyle her birine tek tek baktı.

“Bu bir ders projesi değil,” dedi Grace. “Size şey olup

olmadığınızı sormamız gerekiyor... şey... bir cadı olup olmadığınızı.”

Bayan Quilan’ın kaşları öyle bir kalkmıştı ki, neredeyse grileşen saçlarına ulaşmıştı, ağzıysa kaskatı kesilivermişti.

“Bak, bak, bak...” diye fısıldadı yaşlı kadın. “Daha önce de kapıma gelen arsız veletler olmuştu ama hiçbirisi sizin kadar sinsi değildi.”

Kedi yavrusunu yere bırakarak yavaşça ayağa kalktı ve gözlerini iyice kısıp kızlara doğru eğildi. Sesi alçak ve tehditkârdı.

“Derhal çıkın gidin buradan,” dedi.

“Haydi, gidelim artık, Grace,” diye fısıldadı Adie telaşla, bir yandan da arkadaşının hırkasını çekiştiriyordu.

“Lütfen, Bayan Quinlan! Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Grace. “Başka kimden yardım isteyeceğimizi bilmiyoruz.”

“Dışarı. Şimdi.” Kadının sesi hâlâ ürkütücü derecede sakin. Masanın çevresini dönerek yavaş yavaş onlara doğru yaklaşmaya başlamıştı.

“Şimdi, Grace!” Adie daha da heyecanlanmıştı. “Jenny? Rachel? Bizi lanetleyecek. Bizi...”

Derken, Adie birkaç adım gerileyip büyükçe bir tekir ke-diye takıldı ve dehşetle ciyakladı. Kedinin ürkütücü bir cırlamayla karşılık vermesi Bayan Quinlan’ı harekete geçirdi.

Kadın, Grace’i yakasından yakalayıp giriş kapısına sürükleyerek, “DIŞARI!” diye bağırdı. Diğer kızlarsa tam ar-

kalarında onları takip ediyor, kadına bağırıp Grace'in yakasına yapışan ellerini çözmeye uğraşıyorlardı.

“Lütfen!” diye haykırdı Grace çaresizce. “Arkadaşımızın içine doğaüstü bir şey girdi! Ona nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz...”

“Sizi küçük veletler!” diye ciyakladı Bayan Quinlan, elleri hâlâ Grace'in yakasındaydı. “Sizi korkunç küçük veletler!”

“Lütfen!” Ağlamaya başlayan Grace bir kez daha yalvardı kadına. “Tüm büyüler gerçekleşiyor. Ruh çağırma seansı yaptık... ayy!... okulda! Şimdiyse tüm büyülerimiz gerçekleşiyor... ve...”

Bayan Quinlan aniden duruverdi. Grace'i kendine doğru çekerek doğrudan gözlerinin içine baktı.

“Ne dedin sen?”

“Ruh çağırma seansı yaptık,” dedi Grace, hıçkıra hıçkıra ağlayarak. “Şimdi de tüm büyülerimiz işlemeye başladı.”

Kadın, konuşurken Grace'in yüzüne tükürükler saçarak, “Nerede?” diye çıkıştı. “Ruh çağırma seansını nerede yaptınız?”

“P bloğunda,” dedi Grace.

Bayan Quinlan, Grace'i aniden bıraktı ve hemen mutfaka koştu. Kızlar, onun mutfak dolaplarını gürültüyle karıştırıp küfürler savurduğunu duyabiliyorlardı. Ardından, mutfak masasına inen güçlü bir yumruk sesi duyuldu.

“Nerede?!” diye bağırdı kadın tekrar.

“Haydi, gidelim buradan,” dedi Adie, diğerlerini giriş

kapısına doğru çekerek. “Hâlâ gidebiliyorken gidelim işte! Kadın zırdeli!”

Yaşlı kadın, mutfaktan onlara, “Hemen buraya gelin ve tam olarak nerede yaptığınızı gösterin!” diye bağırdı.

Grace, elini çekip diğerlerine de başıyla işaret ederek, Adie’ye, “Hayır,” dedi. “Haydi, mutfığa geri dönelim.”

Jenny ve Rachel endişeyle bakıştılar ama yine de Adie’yi loş koridorda bırakarak Grace’i takip ettiler. Bayan Quinlan, kafesteki kediye bir kenara itti ve kocaman bir kâğıt rulosunu mutfak masasına yayarak açtı. Sonra da kızlara baktı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve endişe doluydu.

“Tam olarak *nerede* yaptığınızı gösterin bana,” diye tekrarladı.

Grace, kadının yanına gidebilmek için masanın çevresini dolaştı ve H şekilli bir yapının detaylı çizimine baktı. Birbirlerine koridorlarla bağlanan dört blok A, B, C ve D harfleriyle işaretlenmişti ve tüm koridorlar, merkezdeki ana giriş yazılı alana uzanıyordu.

“Bu, okulun ayrıntılı proje çizimi,” dedi Grace, hayretle. “Neden sizde var ki?”

“Nerede dedim?!” diye bağırdı tekrar Bayan Quinlan, sorusunun önemini vurgulamak için bir yandan da elini masaya vuruyordu.

Grace, şemayı gözleriyle taradı ve sol üst köşede, C bloğun yanındaki boş bölgeyi gösterdi.

“Orada,” dedi. “Ama bu çizimler çok eski. Orada okulun P bloğu denen yeni binaları var artık. Okulun en yeni bölümü orası.”

Bayan Quinlan, kısık durun dişlerinin arasından uzun bir soluk aldı ve geride duran bir sandalyeye çökene dek geriye doğru tökezledi.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı. “Siz ne yaptınız? *Siz kızlar ne yaptınız böyle?*”

BEBEK SORUNU

Kedilerle dolu mutfaktaki masanın başında oturan Bayan Quinlan, ağzına soktuğu bir kalemi üst ve alt dişlerine vurup duruyordu.

“Bakalım, doğru anlamış mıyım?” dedi. “Bir dolu büyü yaptınız. Hiçbiri işe yaramadı. Bir ruh seansı yaptınız. O da işe yaramadı. Sonra, bunca büyücülük zımbırtısını yeterince heyecan verici bulmadınız ve karanlık çöktüğünde okula gizlice girdiniz ve...”

“Gizlice girmedik,” diyerek araya girdi Adie. “O akşam okulda bir kariyer etkinliği vardı.”

“Anlıyorum. Yani, okulun o bölümünde bir kariyer etkinliği vardı, öyle mi?”

“Hayır, etkinlik ana girişle diğer bloklardan birinde yapılmıştı.”

“O halde, nasıl oldu da kendinizi okulun yeni bölümünde buldunuz?” dedi kadın.

“Biz...”

“Gizlice içeri sokulmuşsunuz!”

“Sızmışsınız demeliydiniz,” dedi Adie, somurtarak.

“Kes sesini.” Bayan Quinlan, Adie’nin tekrar sözünü bölmemesi için bir parmağını kaldırarak konuşmaya devam etti. “Gizlice yeni binaya *sokulmuşsunuz* ve anında bir iblis çağırıp arkadaşınız Enid’e musallat etmişsiniz...”

“Adı, Una,” diyerek onu düzeltti Grace.

“... ve o iblis de en sonuncusundan başlayarak büyülerinizi tatbik etmeye girişmiş. Şu ana dek doğru anlamış mıyım?”

“Evet. Ama o şeyin bir iblis olup olmadığını bilmiyoruz. Yani, orada *bir şey* var, evet. Bir ruh, cin, artık her neyse. Zaten aralarındaki farkın ne olduğunu da bilmiyorum.”

“Aman, böylesine tehlikeli işlere girişmeden önce kendinizi bir güzel eğitip hazırlamanız çok iyi olmuş!” dedi Bayan Quinlan. “Şu büyü listesini bir gösterin bakayım. Kaç büyü var?”

Grace, defteri cebinden çıkarıp kadına uzatırken, “Toplamda dokuz,” diye cevap verdi. “Henüz gerçekleşmemiş altı tanesi kaldı.”

Bayan Quinlan, büyü listesini okurken kalemini sararmış köpek dişlerine vuruyor ve yüksek sesle soluk alıp veriyordu.

“Bir oğlanı altına işettiniz, öyle mi?” dedi alaycı bir ifadeyle dudak bükerek. “Ne muazzam bir başarı. Ve kar yağışı, ha? O sizin yüzünüzdendi demek. Ne orijinal bir fikir. Ah

keşke siz kızlar şu büyücülük işini daha önce keşfetmiş olsaydınız. Dünya ne muhteşem bir yer olurdu.”

Kızlar birbirlerine gergin bakışlar atarlarken, yaşlı kadın kendi kendine okumaya devam etti.

Bir süre sonra Bayan Quinlan, sandalyesinde doğrulup dik oturarak, usulca, “Bak, bak, baaak...” dedi. Gözlerini kaldırıp dikkatle kızlara baktı. “İşte, bunu hiç beklemiyordum.”

“Gerçekten öyle bir şeyi kastetmemiştik,” diye fısıldadı Grace. “Tracy, Jenny’nin gözünü morartmıştı ve...”

“Ve siz de onun ölmeyi hak ettiğine karar verdiniz.”

“Öyle bir şey istememiştik.”

Bayan Quinlan, kızlara doğru eğilerek, “Bunların eşek şakalarıyla ya da muziplikle filan alakası yok,” dedi. “Eğer birinin hayatını sona erdirmek için ona büyü yapacaksanız, yapacağınız işin doğruluğundan tastamam emin olmanız gerekir.”

“Peki, bize yardım edebilir misiniz, edemez misiniz?” diye sordu Jenny.

“Cidden büyüleyici bir ekipsiniz, değil mi?”

“Yardım edebilir misiniz, edemez misiniz?” diye tekrarladı Jenny.

Bayan Quinlan derin bir nefes aldı ve sandalyesine yaslandı.

“Yardım etmeyi deneyebilirim,” dedi. “Ama hayallerinizin ötesinde güçte ve zalimlikte güçlerle karşı karşıyayız. Bu iş kolay olmayacak. Deneyebileceğimiz birkaç şey var. Ama size söylediğim her şeyi yapacağınıza dair bana söz vermelisiniz. Tırsıp kaçmak yok. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Grace, kesin bir dille. “Ne yapmamız gerekirse yapacağız.”

“Güzel,” dedi kadın. “Şimdi, evimden defolup gidin. Bazı iksirler hazırlamam gerek ve bunun için sakın ve sessiz bir ortama ihtiyacım var.”

“Ceptelefonu numaramı bırakmamı ister misiniz?” diye sordu Grace, “böylece gerektiğinde bizi arayabilirsiniz.”

“Etrafında hiç telefon melefona görüyor musun?”

“Ah, o halde bizimle nasıl iletişime geçeceksiniz?”

“Gözünüz futbol sahasının sonundaki çitlerde olsun,” diye cevap verdi kadın. “Size ihtiyacım olduğunda, oraya kırmızı bir eşarp bağlayacağım.”

Grace, onaylarcasına başını salladı. Bayan Quinlan’se kaşlarını havaya kaldırmıştı.

“Hâlâ burada mısınız?”

“Üzgünüm,” dedi Grace. “Çıkıyoruz. Ve... şey... teşekkürler.”

“Pöfff.” Kadının verdiği tek karşılık bu olmuştu.

İki dakika sonra, kızlar tekrar çıkmaz sokağa dönmüşlerdi.

Okula dönmek için bir kez daha tel örgülü çite tırmanırken, “Ona güvenmiyorum,” dedi Adie.

“Ama tek ümidimiz o ve neden bahsettiğini biliyor gibi görünüyor,” dedi Grace. “Ayrıca, artık bu işte bir başımıza olmadığımızı bilmek de çok iç rahatlatıcı.”

“Belki, ama... bilemiyorum. Tırsıp kaçmamamız gerektiğiyle ilgili söylediği o şeyler neyin nesiydi peki? Bize ne yaptıracak?”

“Aynen,” dedi Jenny. “Ya bir keçi filan kurban etmemiz gerektiğini söylerse?”

“Öyle bir şey yapmam ben,” dedi Adie, kaşlarını çatarak.

“Ben de,” dedi Rachel.

“Ne yapmamız gerekeceğini daha bilmiyoruz ki,” diyerek omuz silkti Grace. “Öyle bir şey istemeyeceğini umalım.”

Futbol sahasını geçerlerken, hepsi de sessizliğe gömülmüştü, çağırdıkları iblisi defedebilmek için yapmaları gerekebilecek korkunç ya da iğrenç şeyleri hayal ediyorlardı. Bakımsız çitin dallarından birine asılmış ve meltemle birlikte uçuşan kırmızı eşarbin görüntüsünü zihinlerinde canlandırmış ve daha şimdiden, bu görüntüyü korkuyla beklemeye başlamışlardı bile.

Cuma sabahı, okul dolabının kapağına sıkıştırılmış kırmızı bir gül bulmak Grace’i dehşete düşürdü. Başka kimsecikler görmeden gülü çekip çıkardı ve çantasına tıktırdı. Arkasını döndüğündeyse, karşısında etkileyici gözleriyle kendisine bakan James O’Connor’ı buldu.

“Günaydın,” diyerek gülümsedi oğlan.

Grace’se kendi kendine sızlandı.

“Merhaba, James.”

“Dolabına senin için bir şey bırakmıştım.”

“Aldım, teşekkürler.”

“Bu hafta sonu sinemaya gitmek ister misin diye merak ediyordum.”

“Ben gerçekten... Ben çok meşgulüm. Gerçekten gide-
mem.”

Grace arkasını dönüp koridorda hızla ilerlemeye baş-
ladı. James de onu takip edip hızına ayak uydurdu.

“Peki, parkta buluşsak?” diye sordu, umut dolu bir ifa-
deyle. “Kısacık sürer. Piknik yapabiliriz.”

“Pikniklerden hoşlanmam.”

“Yo, elbette hoşlanmazsın,” diyerek büyük bir ciddiyetle
başını salladı. “Piknikleri anca eşek arıları sever zaten, değil
mi? O halde, bir yürüyüşe çıkmaya ne dersin?”

Aniden duran Grace, “Kendimi gerçekten pek iyi his-
setmiyorum, James,” dedi. “Sanırım bu hafta sonu evden dı-
şarı çıkmayacağım.”

“İyi fikir,” dedi James. “Sizin eve uğrarım ben de.”

“Hayır!” diye bağırdı Grace. “Lütfen yapma.”

“Birkaç dakikalığına sadece,” diye karşılık verdi James.
“Nasıl olduğunu görmek için. Çorba da getiririm.”

Grace, “Çorba morba getirme,” dedi. “Hiçbir şey ge-
tirme. Evime de uğrama. Lütfen.”

Oğlanın yüzündeki acı dolu ifade, Grace’e vicdan azabı
yaşatıyordu.

“Yalnızca seni görmek istiyorum,” dedi James, yumuşak
bir ifadeyle. “Hafta sonları bana çok uzun geliyor, çünkü seni
göremiyorum. Pazartesiye öyle çok var ki.”

Yanlarından geçmekte olan bir öğretmen “Siz ikiniz!” diye
bağırdı. “Derslerinize geç kalmışsınız. Acele edin, çabuk.”

Grace, sohbetlerini böyle böldüğü için öğretmene min-
nettar kalmıştı.

“Gerçekten üzgünüm, James,” dedi. “Sonra görüşürüz.”

Ardından, kendi kendine lanet okuya okuya, hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Cumartesi günü, James’in gelme ihtimaline karşı Grace, Jenny’nin evine kaçtı.

“Ona neden hafta sonu evde olmayacağını söylemedin ki?” diye sordu Jenny.

“Aklıma gelmedi,” dedi Grace. “Müthiş gerilmiştim ve aklımdaki tek şey oradan kaçıp uzaklaşmaktı.”

Jenny gülümsedi.

“Bir zamanlar James O’Connor’dan hiç de kaçmak istemezdin!”

“Ya, tabii,” dedi Grace. “O, biz James’i böyle tuhaflaştırmadan önceydi. Şimdi, çocuk beni delirtiyor.”

“Ama gözleri hâlâ çok güzel,” dedi Jenny, göz kırparak.

“Evet, ama bana bakarken gözünü bile kırpmıyor,” dedi Grace, ürperip titreyerek. “Tüylerimi diken diken ediyor.”

“Jenny!” Jenny’nin annesi mutfaktan seslenmişti. “Bebeğe biraz bakar mısın? Bayan Walker’a uğrayıp geleceğim.”

“Geliyorum, anne!” diye seslendi Jenny ve Grace’e, “Haydi,” dedi, “bana yardım et.”

Annesi, salyalar akıtıp duran bebeği Jenny’nin kucağına bırakırken, “Teşekkürler, canım,” dedi. “Kısa sürede dönerim. Eğer acıkırsanız, dolapta mikrodalgada hazırlayabileceğiniz patlamış mısırlardan var.”

Jenny, annesinin yeterince uzaklaştığına emin olduktan sonra, televizyonda çizgi film kanalını açtı.

“Annem, Sarah’nın televizyon izlemesine izin vermiyor. Bunun için daha çok küçükmüş. Ama Sarah televizyona ba-
yılıyor. Açtığımda hemen sesi kesiliyor. Biraz patlamış mısır
ister misin?”

Grace, bebeğin oyun örtüsünü yere sererken, başını
aşağı yukarı salladı. Jenny, Sarah’yı örtünün üzerine yatır-
dıktan sonra mutfığa girip gözden kayboldu.

“Meyve suyu da alır mısın? Şu yeni çıkan kırmızı mey-
veli karışımlardan var, cidden lezzetli.”

“Olur,” diye bağırdı Grace. “Eğer bir de...”

Grace cümlesini tamamlayamadı. Bebeğe bakarken, ba-
şından aşağı kaynar sular dökülmüştü adeta. *Sarah ne yapı-
yordu öyle?*

“Jenny,” diye fısıldadı Grace.

Arkadaşının mikrodalga fırını çalıştırıp patlamış mısır
hazırlamaya başladığını duyabiliyordu.

“Jenny!” dedi yüksek sesle.

“Seni duyamıyorum,” diye seslendi Jenny. “Meyve suyu
istiyor muydun?”

“Jenny!” Grace bu kez çılgılığı basmıştı.

Jenny hemen oturma odasına koştu.

“Ne oldu? Sarah’ya mı bir şey oldu?”

Grace yavaşça başını salladı, gözleri fal taşı gibi açıl-
mıştı. Parmağıyla televizyonu işaret etti.

Jenny, yaşadığı ani şokla çılgılığı bastı ve ağzı bir karış
açık kaldı.

Jenny'nin kız kardeşi, sekiz aylık bodur bacaklarının üzerinde dikilmiş, bir ayağını yere vurup duruyordu. Televizyon kanalları arasında zap yapıp dururken, sonunda *Kayıp Balık Nemo* filminin yayınlandığı bir kanal buldu ve kızlara dönüp sıırttı. Neşe dolu bir bebek çığlığı patlattı, düzgün bir şekilde oyun örtüsüne geri yürüdü ve oturdu.

Adeta soluğu kesilen Grace, “Yürüyor,” dedi. “Yetişkin bir çocuk gibi etrafta dolanıyor. Ama bacakları henüz vücut ağırlığını kaldıracabilecek kadar kuvvetli görünmüyor.”

“Değiller zaten,” dedi Jenny, nefes nefese. “Yani, olmaları gerek... daha çok küçük. Bu, altı numaralı büyü!”

Bebek bakıcılığı görevinin zahmetli mi zahmetli geçtiği bir öğleden sonranın ardından Jenny, kardeşinin yalnızca bir günlüğüne de olsa kendi kendine bakabilmesini dilemişti. Arkadaşları da onun arzusunu kırmayıp, dileğine uygun bir büyü yapmayı kabul etmişlerdi.

“Ah, Tanrım!” diye fısıldadı Jenny. “Böyle görünebileceği aklıma gelmemiştir. Bu çok... çok... *apaçık meydanda!* Annem bunun farkına kesin varır!”

“Onu anne babandan saklamalıyız.”

“Nasıl?”

“Günün geri kalanında kardeşine bakıcılık yapmayı öner,” diye cevapladı Grace. “Onu bizim eve götürürüz. Yo, dur, bizim ev olmaz. Ya malum kişi damlarsa diye. Kardeşini Adie'ye götürürüz.”

Sarah, bir kez daha ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerlemeden önce, dönüp onlara baktı ve aguladı. Tam o sırada, Jenny'nin annesinin arka kapıyı açtığını duydular.

“Yakala onu!” diye haykırdı Grace hemen.

Annesi mutfığa adım atarken, Jenny hızla öne atılıp Sarah’yı kapıverdi.

Grace ile Jenny’nin kıpkırmızı yüzlerini gören kadın, “İyi misiniz, kızlar?” diye sordu.

“Hı hı, iyiyiz,” dedi Jenny, soluk soluğa.

“Şimdi Jenny’nin odasına geçmek isterseniz, Sarah’yı hemen alabilirim.”

“Yo!” Jenny neredeyse çığlığı basmıştı. Sonra, kendini sakinleştirerek, “Hayır, anne, sorun yok. Düşünüyordum da sen ve babam bugün biraz kafanızı dinleyebilirsiniz aslında. Neden Grace ile ben Sarah’yı bir süreliğine dışarı çıkarmıyoruz? Siz de şöyle güzel, rahatlatıcı bir akşam yemeği yer-siniz baş başa. Anlarsın ya, romantik bir şeyler yaparsınız.”

Jenny’nin annesi ona tuhaf bir bakış attı.

“Gerçekten mi?” dedi. “Çok şekersin canım, ama siz kızlar, başınızın çaresine bakabileceğinize emin misiniz?”

“Evet, elbette,” diye cevap verdi Jenny. “Sarah’nın bugün hiç sorun çıkarmayacağına dair güçlü hislerim var. Ayrıca, cep-telefonum da yanımda olacak, gerekirse seni ararım.”

“Çok nazıksınız, kızlar,” dedi annesi gülümseyerek. “Baban ve ben gerçekten çok memnun oluruz. Ama beni ara-maya sakın çekinme, tamam mı? Ne olursa olsun, her şey için arayabilirsin.”

Jenny, telaşla hole koşup kardeşini bebek arabasına otur-

turken, “Ararım, anne,” diye seslendi. Annesi, bebeğin eşyalarını yerleştirdiği çantayı Jenny’ye uzatırken, bir öpücük vermek için Sarah’ya doğru eğilmişti, sonra kalkıp tekrar mutfığa döndü. Jenny, annesinin gidişini izlerken, yüksek sesle derin bir oh çekti.

“Ay!” diye ciyakladı Grace. Sarah bebek arabasının kemerini çözmeyi başarmış, arabanın bir tarafına şempanze gibi tırmanıyordu. Grace hemen onu yakalamak için atıldı.

“Buradan hemen çıksak iyi olur,” dedi Jenny.

“Annenler evde yok, değil mi?”

Adie, verandalarında dikilmekte olan iki kıza kaşlarını çatarak baktı.

“Size de merhaba.”

“Sitem dinleyecek vaktimiz yok,” dedi Grace, içeri girmek için Adie’yi kenara iterek. “Annenler evde mi?”

“Hayır, Carrick’teki büyükanne mi ziyarete gittiler. Neler oluyor?”

“Oh,” diyerek iç geçirdi Jenny ve bebek arabasını evin içine itti.

“Bunun içinde ne var?”

“Altı numaralı büyü,” diye cevapladı Grace. “Ve tahmin ettiğimizden çok daha ürkütücü görünüyor.”

“Aman ne şaşırtıcı,” dedi Adie. “Her şey tahmin ettiğimizden daha ürkütücü sonuçlanıyor. Altı numarada ne vardı ki?”

“Bebek Sarah’nın bir günlüğüne kendi başının çaresine bakması. Eh, gerçekten başının çaresine bakıyor gibi görünüyor. Şuna baksana.”

Grace, bebeği arabasından kaldırdı ve nazıkçe yere bıraktı. Ayakları yere değer değmez dik durmayı başaran Sarah, bebek arabasının tekerine tırmanıp biberonunu aldı ve hemen mutfığa koştu.

“Ayy!”

Jenny, duyduğundan hoşlanmamış bir ifadeyle, “Hey!” dedi. “O hâlâ benim küçük kardeşim, unutma.”

“Üzgünüm,” diyerek özür diledi Adie. “Ama bu çok acayip bir görüntü.”

“Üzgünüm ama günün geri kalanını burada geçirmek zorunda,” dedi Grace. “Onu Jenny’nin anne babasından gizlemeliyiz. Yoksa hepimizin başı derde girer.”

Tam o sırada, mutfaktaki mikrodalga fırının çalıştığını duydular. Mutfığa koştuklarında, Sarah’mn bir mutfak sandalyesinin üzerinde dikkatli bir şekilde dengede durduğunu ve biberonundaki sütü ısıtmak için fırının ısınısını ayarladığını gördüler. Jenny onu kucakladı ve fırını kapatmak için mikrodalganın kapısını açtı. Sarah itiraz eden bir ses tonuyla ciyaktı.

“Ondan gözümüzü ayıramayız,” dedi Jenny, “bir saniyeliğine bile.”

“Bilemiyorum,” diye mırıldandı Adie, “orada ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.”

Jenny’nin kendisine attığı bakışı gören Adie, tek kelime daha etmeyeceğini gösterircesine ağzını sımsıkı kapattı.

“O halde,” dedi Grace, “rahatımıza baksak iyi olur. Çünkü bir süre hiçbir yere gideceğimiz yok.”

8

PARKTA GEZİNTİ

Kendi başının çaresine bakamayan bir bebekle ilgilenmek, insanı yorar. Kendi başının çaresine mükemmel bir şekilde bakabilen bir bebekle ilgilenmekse insanı kesinlikle tüketir. Sarah, evde eğlenecek yeni bir şeyler bulmak için etrafta koşuşturmadan beş dakika durmuyordu, tabii, mecburen kızlar da. Biberonundan süt içtikten sonra ağzını mendille silmesini ve oyuncaklarını oyun örtüsünün bir ucuna düzenli bir şekilde yığmasını izleyip duruyorlardı. Ama en rahatsız edici olanı, daha Jenny onu alt değiştirme örtüsünün üzerine bile yatıramadan, kendi kendine bezini değiştirmesiydi. Sonunda, Adie evde bir *Kayıp Balık Nemo* DVD'si buldu ve bebek mutlu bir şekilde ekrana gözlerini dikince, hepsi birden kanepeye yığılıverdi. Ceptelefonu çaldığında, Grace neredeyse sızmak üzereydi. Arayan numara, ev telefonuydu.

“Grace, tatlım? Nerede olduğunu merak ettik de. Hâlâ Jenny’nin evinde misin?”

“Ah, selam anne. Hayır, şimdi Adie’ye geçtik. Jenny’nin anne babası biraz kafa dinlesin diye, bugün Sarah’ya bakıyoruz.”

“Ah, anlıyorum,” dedi annesi. “Arkadaşı Adie’nin evindeymiş, James. Yolun sonundaki ev.”

Grace oturduğu yerden aniden fırladı.

“Anne?”

“Sorun değil, James. Tekrar görüşmek üzere. Arkadaşın James geldi, Grace. Okuldan hani. İyi bir delikanlıya benziyor.”

“Adie’nin evinin hangisi olduğunu ona göstermedin, anne, değil mi?”

“Şimdi oraya geliyor, tatlım. Bir sorun mu var?”

Grace kendi kendine sızlandı.

“Hayır, sorun yok, anne. Sonra görüşürüz.”

“Akşam yemeği için eve gelmeyeceksen haber ver, olur mu?”

“Tamam.”

Grace telefonu kapatır kapatmaz, başını dizlerinin arasına gömdü.

“Ne oldu?” diye soran Jenny, koltukta kendine düşen yerin dışına taşarak Grace’in boşalttığı alana sere serpe yayıldı.

“Sanki bugün yeterince berbat değilmiş gibi,” diye mırıldandı Grace, başını dizlerinden kaldırmadan, “şimdi bir de James O’Connor buraya geliyor.”

“Ondan kurtulmalısın,” dedi Jenny, yerinde doğrularak. “Ona defolup gitmesini söyle.”

“Öyle bir şey diyemem,” diyerek inledi Grace. “Zaten işe de yaramaz. Evimi aramamasını söylemiştim ama yine de aramış.”

“Hasta olduğunu söyle,” dedi Adie.

“Hastayken neden sizin evde olayım ki?”

“Karantinadasın. Annene bulaşsın istemiyorsun.”

“Bu fikrin işe yarayacağını sanmıyorum, Adie,” dedi Grace. “Ayrıca, mikrop bulaştırmamak için annemden uzak dururken, sekiz aylık bir bebeğin yanında kalmam fazlasıyla insafsız olmaz mı?”

“Doğru,” diyerek onayladı Jenny. “Başımız dertte gibi duruyor.”

Derken, kapı zili çaldı. Kızlar oldukları yerde donakalmışlardı.

“Cevap vermeyelim,” diye fısıldadı Adie. “Eninde sonunda gider.”

Kapı zili tekrar çaldı. Hemen ardından, verandadan pencereye yaklaşan ayak seslerini duydular.

“Eğilin!” diye fısıldadı Grace.

Üçü birden yüzüstü yere yatıp kanepenin arkasına saklandı. Pencereyi nazikçe tıklatan parmakların sesi duyuluyordu.

James’in, “Merhaba!” diye seslendiğini duydular. “Kimse var mı?”

Jenny soluk soluğa atılıp kardeşini yakalamaya çalıştıysa da çok geç kalmıştı. Sarah, Adie’yi basamak olarak kullanıp kanepenin üzerine çıkmış, başparmağını göstererek

camın ardındaki ziyaretçiyi coşkuyla selamlamaya başlamıştı. Karşılaştığı manzara karşısında kafası karışan ama sorunun ne olduğunu tam olarak çözemeyen James de yavaş yavaş onun coşkusuna katıldı. Bu sırada kızlarsa, Sarah daha fazla, “yetişkin bebek” numarası yapmadan önce, yenilgiyi kabul ederek ayağa kalktılar ve James’in görebileceği şekilde dikildiler. Grace, gülümsemekten ziyade yüz ekşitmeyi anımsatan, sahte bir tebessüm takındı.

Grace kapıyı açınca James, “Selam!” diyerek cıvıladı. “Annen burada olduğunu söyledi. Bu arada, annen çok nazik bir kadın. Nasılsın? Bugün daha iyice misin?”

“İyiyim.” Grace lafları ağzında geveleyerek konuşuyordu.

“Kim bu bebek? Kız kardeşin mi?”

“Hayır, Jenny’nin kardeşi.”

“Bebeklerle aram çok iyidir,” dedi James. “Şey, yani, fena değildir. Küçük kuzenlerime bakmıştım birkaç kez. Bez değiştirme falan, ne varsa yapmıştım!”

“Harika.”

“Eee, yani, ihtiyacınız olursa, yardım etmekten mutluluk duyarım.”

“Ne? Hayır! Yo, yo, saçmalama,” dedi Grace, bu sırada kapıyı da mümkün olduğunca kapalı tutmaya çalışarak. Yine de James, veranda penceresinden içeriği görebiliyordu. “Cumartesi gününü bebek bakıcılığı yaparak ziyan etmek istemezsin.”

“Senin yanında olduğum takdirde ziyan olmaz ki,” dedi James, gülümseyerek.

Grace bir kez daha yüzünü ekşitti.

“Hey, bu... o...?” diye kekeleydi James, yüzünde tuhaf bir bakışla Grace’in ardına bakıyordu.

Grace dönüp baktığında, yüzü neşeyle parıldayan Sarah’nın onlara doğru yürüyerek yaklaştığını gördü.

“Jenny!” diye haykırdı ve bebeği yakalayabilmek için kapı kolunu bıraktı. Hemen oturma odasına koştu. Jenny şöminenin önüne çökmüş, yanan küçük ateşi söndürmeye çalışıyordu. Adie’yse yüzünde öfkeli bir ifade ve elinde kumandayla televizyonun karşısında dikiliyordu.

“Sanırım biraz üşüyor,” dedi Jenny, oflayıp puflayarak.

“Ve de farklı bir şeyler izlemek istiyor,” diye homurdandı Adie. “Ama kanalları güncellemiş ve bunu nasıl yaptığını hiç mi hiç bilmiyorum.”

“Haydi, biriniz alın şu bebeği. James hâlâ ön kapıda!” diye söylendi Grace.

“Artık değil,” dedi James gülümseyerek ve oturma odasına girdi. “Selam kızlar. Ben de tam Grace’e, tüm gün bebek bakıcılığı yapacaksanız size yardımcı olabileceğimi söylüyordum.”

“Hayır, teşekkürler,” deyiverdi Jenny. “Kardeşimle ilgilenmeye alışığım. Yardıma ihtiyacım yok.”

“Peki,” dedi James, sırtarak. “O halde, parkta bir gezintiye çıkmak için uygun musun, Grace?”

“Evet, elbette uygun,” diye yanıtladı Jenny, bu sırada, Grace’in kollarından sıyrılıp yere inmek üzere olan Sarah’ı tam vaktinde tutup kucaklamıştı.

“Ne?” dedi Grace heyecanla. “Hayır, uygun değilim!”

“Eğer şimdi çıkmazsan,” dedi Jenny, dişlerini anlamlı anlamlı gıcırdatarak, “zavallı James tüm gün buraya tıkılıp kalacak. *Tüm gün.* Bizim *yanımızda* kalacak.”

“Harika,” dedi James, mutlu bir ifadeyle. “Haydi, gidelim.”

James ön kapıya doğru kendisine eşlik ederken Grace, ona fark ettirmeden, arkadaşlarına sert bir bakış attı.

Grace, gökyüzünde her an yağmaya hazır gibi duran birkaç gri bulut için minnettardı. Gözlerini kapattı ve tam yağmur yağmasını dileyecekti ki, fikrini hemen değiştirdi. Yaptığı şey alt tarafı dilek tutmak olacaktı, öyle usturuplu bir büyü değildi sonuçta. Ama yine de bu riski göze almaya gerek yoktu. Eve yüzerek dönmek istemiyordu.

James’in nazik ve ardı arkası kesilmeyen sohbetini ara ara gülümseyerek dinlese de kendini korkunç derecede tuhaf hissediyordu. Daha önce bir erkekle baş başa kalmamıştı ve ne hakkında konuşabileceğini bilmiyordu. Oğlansa köpeklerinden, okul futbol takımının bu yıl nasıl gittiğinden ve tuhaftır ki, çokça balığı olan teyzesi Maura’dan bahsedip duruyordu. Sonunda çocuk derin bir nefes alıp mahcupça tebessüm etti.

“Üzgünüm,” dedi. “Susmak bilmedim. Ama sen bugün epey sessizsin. Bu yüzden biraz heyecanlıyım.”

Bu tepki Grace’i şaşırtmış, aynı zamanda kendi heyecanını da biraz azaltmıştı. O da oğlana gülümsedi ve özür diledi.

“Ben de biraz heyecanlıyım,” dedi. “Sanırım bazen biraz utangaç olabiliyorum.”

“Seni anlıyorum. Annem de bana Utangaç diye seslenir. Hani şu Pamuk Prenses masalındaki cücelerden biri var ya, onun adı gibi.”

“Sen mi utangaçsın?” diye sordu Grace, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. “Ama sen okulda epey popüler birisin. Sınıfta da sesin bayağı çıkıyor ve kimse sana sataşmaz.”

“Arkadaşlarımın yanında heybetli duruyor olabilirim,” diyerek omuz silkti James. “Ama yanımda arkadaşlarım olmayınca, sessizleşirim. Tıpkı senin bugün olduğun gibi.”

Grace gülümseyip bakışlarını ayaklarına çevirdi. Ayakkabılarına birkaç yağmur damlası düşmüştü.

“Sanırım yağmur yağacak,” dedi.

“Evet,” diye cevap verdi James. “Hava pek iyi görünmüyor. Bak, şu ağaçların altında bir bank var.”

Yağmurdan sakınmak için yöneldikleri banka tam vaktinde vardılar, hemen ardından bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Sağanağı izleyerek ve ağaç yapraklarına çarpan damlaların çıkardığı hışırtıları dinleyerek, sessizce bankta oturdular.

“Böyle günleri seviyorum,” dedi Grace.

“Yağmur altında mahsur kalmayı mı seviyorsun?”

“Şey, hayır,” dedi, kıkırdayarak. “Ama dışarıda şiddetli yağış varken ev konforunu yaşamak hoşuma gidiyor.”

“Ama ev konforunda değilsin,” diyerek ona takıldı James. “Ayrıca, bugün eve zatürre olup dönmemiz de muhtemel.”

“Doğru,” diyerek gülümsedi Grace.

Tam bu sırada, bir şimşek çaktı ve hemen ardından gök gümbürdedi. Grace yukarıya bakıp kocaman gülümsedi.

“Fırtınayı ve şimşeği de seviyorum!” dedi. “Sence fırtına ne kadar yüksektedir?”

“Bir sonraki şimşeği bekle,” dedi James, “sonra da saniyeleri say.”

Birkaç saniye sonra, bir başka şimşek gökyüzünü aydınlattı ve hemen ardından gök gürültüsü patlak verdi.

“On kilometre!”

“On üç!” diye bağırdı James aynı anda.

Birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular.

“Saniye sayma işinin pek bir yararı olduğunu sanmıyorum,” dedi Grace.

“Belli ki, öyle,” diyerek ona katıldı James de.

“Her şey öyle gri ki,” diye devam etti Grace. “Sanki eski bir korku filminin içindeymişiz gibi.”

“Belki az sonra başsız bir süvari gelip şu ağaçların içinden dörtünale geçer.”

James, karşılarında duran ağaç öbeğine dikkatle bakarak, öne doğru eğildi. Öyle uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda Grace de onun gibi ağaçlara bakmak için eğildi. Derken, James aniden elini yukarı uzatıp üstlerindeki dalı yakaladı ve Grace’in başının üstünde sallamaya başladı, bir yandan da avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

“Aaaaayyy!” diye çığlığı bastı Grace ve hemen ayağa kalkıp yağmurun altına kaçtı.

James dalı bırakmış, kahkahalarla gülüyordu.

Grace, bankın üstünde şemsiye görevi gören dalların altına başını eğerek geri dönerken, “Aman ne komik!” dedi ve James’in koluna hafif bir şaplak attı.

“Üzgünüm,” dedi James, hâlâ katıla katıla gülüyordu. “Kendimi tutamadım. Al.”

Ceketini çıkarıp Grace’in omuzlarına bıraktı. Grace itiraz etmemişti. Bu fazladan sıcaklık ona muhteşem gelmişti.

“Teşekkürler.”

“Sorun değil. Nezle olmanı falan istemem.”

“Ay, evet, annem küplere biner.”

“Pekâlâ,” dedi James, yüzü biraz kızararak. “Düşünüyordum da yarın sinemaya gidebiliriz belki. Epey sıkı filmler gelmiş sinemaya. Yeni korku filmi de harika görünüyor.”

“Belki,” diyerek yanıtladı Grace. Onun da yüzü biraz kızarmıştı.

“Süper,” dedi James. “Seni pazartesiye dek tekrar göremeyeceğimi düşünmekten bile nefret ediyorum.”

Grace somurtup ceketini kollarına daha sıkı sardı.

“Tüm günü seni görmeden geçirmek korkunç,” diye devam etti James.

Grace, doğruca karşısındaki boşluğa bakarak, “Cidden mi?” dedi.

“Evet,” diye cevap verdi James. “Yıllardır aynı sınıftayız, biliyorum ama bugüne dek senin değerini gerçekten bilememişim.”

“Hı hı.”

“Birkaç hafta önce kafama dank etti. Bir sabah uyandım

ve kendimi seni görmek için sabırsızlanırken buldum. O günden beri de bu böyle.”

“Evet.”

Grace ayağa kalkıp James’in ceketini çıkardı.

“Çok üzgünüm, James,” dedi, ceketini ona iade ederken. “Ama eve dönmem gerek. Annem nerede olduğumu merak edecek.”

“Daha şimdiden mi? Ah. Peki.” Yaşadığı hayal kırıklığı apaçık ortadaydı.

“Ve yarın da sinemaya gelemeyeceğim.”

“Ne? Ama sanmıştım ki...”

“Üzgünüm, James,” dedi Grace, kendini aniden çok üzgün hissetmeye başlamıştı. “Ben... yapamam.”

Oğlanın itiraz etmesine fırsat bırakmadan, sağanak yağmurun altında hızla yürüyerek ilerledi, yerdeki su birikintileri her tarafına sıçırıyor, ayakları sıırıslıksam oluyordu. Saçları uzun, kara şeritler halinde yüzüne yapışmıştı. Mutlu geçen bir dakika boyunca, aşk büyüsünü tamamen unutmuştu. Yalnızca bir dakikalığına, her zaman hoşlandığı ve okulun o en sevimli delikanlısı olan çocukla harika vakit geçirmişti.

Ama James O’Connor ondan hoşlanmıyordu. Duyguları gerçek değildi. Ve arkadaşlarıyla birlikte iblisi defedip büyülere son verdikleri anda, James’in varlığından bile haberdar olmadığı o kıza geri dönüşecekti.

9

İBLİS ÇUKURU

Hafta sonunun gri bulutları pazartesi sabahını da karartmıştı. Kızlar, soğuk karşısında tir tir titreyerek futbol sahasında dikiliyor ve sahanın ucundaki boyasız çite bakıyorlardı. Görünürde kırmızı bir eşarp yoktu.

“Bu saçmalık,” dedi Jenny. “Kesin unuttu. O ihtiyar kadının büyü falan da yapamadığına eminim.”

“Ona biraz daha vakit tanıyalım,” dedi Grace. “Tek umudumuz o.”

“Neredeyse dört gün geçti,” diye homurdandı Adie. “Daha ne kadar bekleyeceğiz?”

“Sadece gün sonuna dek. Eğer o zaman da eşarp görmezsek...”

“O zaman, ne?” dedi Jenny.

“O zaman gider ve onu delirtip bize yardım etmeye *mecbur* edene dek bahçesindeki kedilerin arasına otururuz,” dedi Grace.

“Peki,” diyerek omuz silkti Rachel. “Bu sabah Sahte Una’yla kim ilgileniyor?”

Hepsi de aynı anda homurdanma sesleri çıkardı.

“Uzaklaştırma cezasının bittiğini unutmuştum,” dedi Adie. “Hâlâ onunla ilgilenmemiz gerekir mi ki? Demek istediğim, Tracy ondan fena yumruk yedi, belki artık ona bulamaz.”

“Yine de riske giremeyiz,” diye karşılık verdi Rachel. “Bence Canavar’ın ona sataşmak için artık çok daha geçerli nedenleri var.”

“Ama Tracy ona sataşsa bile endişelenmemiz gerekir mi ki?” diye sordu Adie, son derece ciddiydi. “Sahte Una onunla gayet iyi başa çıkmadı mı? Hem de hepimizden çok daha iyi bir şekilde. Eğer Tracy ona bir kez daha sataşırsa, Sahte Una ona bir tane çakar, konu kapanır.”

“Bunun neresi iyi ki?” dedi Rachel. “Böyle bir durumda olacak olan sadece şu: Gerçek Una’yı geri getirdiğimizde, okuldan atıldığını ve hapse ya da çocuk ıslahevine veya reşit olmayan suçluları nereye kapatıyorlarsa oraya gönderileceğini öğrenir.”

“İyi noktaya parmak bastın.”

“İlk vardiya benim olsun, o zaman.”

“Tamam,” dedi Grace. “Kısa teneffüste görüşürüz kızlar.”

Öğleden sonraki tarih dersinde, Adie defterine çiçek ve kuş resimleri karalarken, Grace'se nafil bir çabayla, dikkatini Bay McQuaid'in bayıcı sesine vermeye çabalıyordu.

“1798 İrlanda Ayaklanması'nı başlatan işaret, posta arabalarının yollarının kesilmesi idi. Bunu herkes öğrendi mi?”

Grace defterine not almaya başladı ama daha cümlelerin sonuna bile gelmeden ne yazdığını unuttu.

“Ama bu başkaldırı, daha başından başarısızlığa mahkûmdur,” diye devam etti öğretmen. “Aslına bakarsanız, uzay gemisindeki bir yumurtayla karşılaştırıldığında, peynirin perde farkındalığı daha fazladır.”

Grace'in gözleri hemen öğretmene döndü, Adie'nin eliyse karalamasının ortasında donup kaldı. Duydukları karşısında şaşırarak sınıftan hafif bir kıkırdama dalgası yükseldi. Bay McQuaid, kafası karışmış bir halde bir süre öylece durdu, sonra konuşmaya devam etmeyi denedi.

“Asiler tebeşirle beslenmiş, kovboy çizimleri beton sıvama çiçekleri eritmişti.”

Öğretmen tekrar susup durdu ve sınıfı saran şaşkın kahkahaların kesilmesini bekledi. Sonra ağzını açıp tekrar kapattı. Peş peşe birkaç kez yutkunarak çenesini ovuşturdu ve bir kez daha konuşmayı denedi.

“Sarsıntı ama gökkuşağı kumandası... Hayır... Sidikliler cazibeli erişmeleri dağa sarar ve... Ah!”

Bay McQuaid kafasını şiddetli bir şekilde salladı ve

gözlerini ovdu. Sınıftaki kahkaha sesleri katlanıp daha da artmıştı. Sınıfın tamamı dikkatle onu izliyor, bir başka saçmalık daha yumurtlamasını dört gözle bekliyordu.

“Tavşan Peter, *brrrrrr...*” Hemen eliyle ağzını kapatıp başını bir kez daha salladı ve hızla kapıya yöneldi.

Onun koridorda telaşla kaçışım izlemek için, sınıftaki öğrenciler de hemen kapıya koşmuş ve sınıfın etrafında gruplar halinde toplanarak, Bay McQuaid’in nasıl çıldırdığı hakkında heyecanlı sohbetlere koyulmuşlardı. Grace’le Adie’ye sıralarından kalkmamış, hatta ne diğer öğrencilere ne de birbirlerine dönüp bakmışlardı. Grace, defterini çantasından hışım ile çıkardı, sayfaları hızla karıştırdı ve “Bay McQuaid’i tarih dersinde saçma salak konuşturma” isimli beş numaralı büyüünün yanına küçük bir işaret koydu.

Adie, titreyen dudaklarının arasından, “Yalnızca dört tane daha kaldı,” diye fısıldadı.

Çantasını sırasının üzerine çıkarıp eşyalarını toplamaya başlayan Grace, “Haydi,” dedi, “çiti kontrol etmeliyiz.”

Sınıf arkadaşlarının arasından sıyrılıp, hiçbir öğretmene yakalanmamak için dikkatli davranarak okuldan çıktılar. Çömelmiş vaziyette, adeta emekleyerek sınıf pencerelerinin altından geçtiler ve doğruca okul binasının diğer ucuna yöneldiler. Rüzgârın ısırıcı soğuğu yanaklarını kamçılıyor, ciltleri pespembe ışıltıyordu. Grace, binanın köşesini dönüp futbol sahasına çıktıkları sırada, gözlerini kapatıp ceketini sımsıkı sarmaladı. *Buraya kadar* diye düşündü, *eğer çitte hâlâ bir şey yoksa, her şeye sil baştan başlamak zorundayız.* Gözlerini daha da kapatarak sımsıkı sıktı, sonra yavaşça açtı.

İşte, oradaydı, koyu kırmızı bir eşarp, çıplak tel çitlerden birine bağlanmış, soğuk esintide dalgalanıyordu.

Dört kız, Bayan Quinlan'ın, kocaman kâğıt rulolarını mutfağın köşesindeki çöp sepetinden çıkarmaya çalışmasını izledi.

“Öncelikle,” dedi yaşlı kadın, “başınızı ne tür bir belaya soktuğunuzu açıklayayım.”

Okulun proje çizimini açtı ve parmağını yeni okul binasının yapıldığı alana dayadı.

“Burası, bir iblis çukuru bölgesi. Bizim düzlemimizde nadiren görülen ve çok ama çok tehlikeli türden. Ruhani türden bir yer kabuğunun zayıf noktası gibi düşünün. İblisler buradan bizim düzlemimize geçebilir ve nesneleri ve hayvanların ya da aptal kız öğrencilerin bedenlerini ele geçirebilirler.”

“Madem öyle, neden okulda içine iblis kaçmış bir sürü öğrenci yok?” diye sordu Jenny.

“Çeneni kapatıp dinlersen, öğrenirsin. Bir iblis bizim düzlemimize geçebilir ama bunu ancak uygun bir medyum aracılığıyla yapabilir. Bu kişi, ruhani yolculuklarda gruba rehberlik eden kişidir. Başka bir deyişle...”

“Ruh çağırma seansının rehberi,” dedi Grace.

“Tanrım, bu kız dahi olmalı! Evet, ruh çağırma seansının rehberidir. Ve *siz*, saf çocuklarım, iblisin ihtiyaç duyduğu

bu uygun medyumu temin etme nezaketini göstermişsiniz. *Vay canına!* İblis gizlice dünyamıza sızmış, arkadaşınıza, adı her ne haltsa artık ona, hâkim olmuş ve ortalığı kırıp geçirmeye başlamış.”

“İyi de neden büyülerimizi gerçekleştiriyor?” dedi Jenny.

“Bilemem. İblisler haylaz olur. Ne tür bir saçmalık yumurtlayacaklarını ya da bunu neden yapacaklarını asla bilemezsiniz. Defterin ruh çağırma tahtasının yanında açık durduğunu söylemiştiniz, değil mi? Sanırım bu iblis, seansınız sırasında oyuncu bir havadaydı, yanı başındaki dandik büyü denemelerini sezmiş olmalı. Şu anda büyü kaslarını esnetip ısıtıyor.”

“Peki, onu nasıl durdururuz?” diye sordu Adie.

“Hemen kurtlanma, Amy...”

“Adie.”

“Anlatıyorum, işte. Deneyebileceğimiz bazı şeyler var. Ama en hızlı ve güvenli olanı, iblisi arkasından itmek olur. Yani, arkadaşınızı tuzağa düşürüp bir çemberin içine tıkmak, sonra da iblisi kovmak gerek.”

“Şeytan çıkarma gibi bir şey mi?” dedi Jenny.

“Aşağı yukarı. Ama bunu yaparken, mutlaka izlenmesi gereken bir yol var. Bu sayede iblis başka kimsenin bedenini ele geçiremez.”

“Bunu nasıl yapacağız ki?” dedi Grace.

Bayan Quinlan gözlerini devirip bir of çekti.

“Bir grup mankafayla çalışmak gerçekten insanı haşat ediyor. Büyünün izlenmesi gereken bir *yolu* var. İblisi eski usul yöntemlerle defetmek yerine...”

“İçimizden başka birine nasıl tutunabilir peki?” diyerek araya girdi Jenny.

“Çok teşekkürler, Bayan Çokbilmişyardımsever. Evet, iblisi sadece kızın bedeninden çıkarmak yerine, onu iblis çukurunun dibine gönderecek bir yola hapsedmelisiniz.”

“Geri dönmesine ne engel olacak?” diye sordu Grace.

“Eee, Greta...”

“Grace.”

“Şu çok sevgili ruh çağırma seanslarından birini tekrar o noktada yapmayı planlamadığınız sürece, iblis geri dönmeyiz, değil mi?”

“İyi,” dedi Grace, aniden gülümseyerek. “İyiden de öte, muhteşem! Her şeyi düzelteceğiz!”

“Ağır ol hele!” dedi Bayan Quinlan, bir yandan da proje çizimini rulo yapıp kaldırıyordu. “Bu öyle parkta gezintiye çıkmaya benzemez. İblis şu anda uslu öğrenci kız rolüne bürünmüş olabilir ama bir çemberin içine kısırılmaktan hoşlanmayacaktır. Çok ama çok hızlı davranmalı ve çok ama çok dikkatli olmalısınız. Neler olup bittiğini anlamadan onu çembere almalısınız.”

“Çileden çıktığında neler yapabildiğini gördük zaten,” dedi Adie ürpererek.

“Öyle mi?”

“Kendisini duvara yapıştırdığı için okulun zorba kızının yüzüne yumruğu yapıştırdı.”

“Bu ne ki? Devede kulak!” dedi yaşlı kadın. “Onu bu âlemden temelli şutlamaya çalışacağınız zaman görün siz onu hele. Buna gerçekten fena sinirlenecek.”

“O büyüyü yapmamıza da yardım edecek misiniz?” diye sordu Grace.

“Hey,” dedi Bayan Quinlan, bir parmağını havaya kaldırarak. “Size gerekli alet edevatı ve bilgiyi sağlarım ama siz veletler için canımı riske atacak değilim. *Kendi çöpünüzü kendiniz temizleyin.*”

Kızlar, Bayan Quinlan’ın iblis defetme büyüğü için salı günü okul sonrasının uygun olduğuna karar verdiler. Rachel, Sahte Una’yı kandırıp P bloğuna getirecek, diğerleri de orada hazır ve nazır bekleyeceklerdi.

Bayan Quinlan’ın onlara verdiği kurabiye kutusunun içini koklayan Adie, “Ayh,” diyerek irkildi. “Bu şey feci kokuyor! Kim bilir, içinde ne var.”

“Yerinde olsam sormazdım,” diye cevap verdi Grace.

“Bu şeyi Sahte Una’ya fark ettirmeden nasıl üzerine boca edeceğiz ki?”

“Gizlice yapmalıyız mutlaka,” dedi Grace.

“Ve hızlıca,” diyerek onları uyardı Jenny. “O daha kokunun nereden geldiğine kafa yoramadan, hızla halletmeliyiz.”

Grace, ruh çağırma seansı yaptıkları yeri tuzdan bir çemberle çevreledi, çemberde birkaç santimlik bir boşluk da bırakmıştı. Sahte Una çemberin içine adımını atar atmaz, Grace o açıklığı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tuzla kapatacaktı. Jenny’nin elindeki kâğıt parçasındaysa Bayan

Quinlan'ın titrek elleriyle karaladığı karman çorman yazılar yer alıyordu.

“İşte, geliyorlar!” dedi Adie.

Sahte Una, gözleri kocaman açılmış halde, alışıldık tuhaflığıyla, “Selam kızlar,” dedi. “Rachel burada hep birlikte ödev yapacağımızı söyledi.”

“Doğru,” diye cevap verdi Adie. Bu sırada arkasında tuttuğu elleriyle, sihirli karışım dolu bisküvi kutusunun kapağını ustaca açmıştı.

Rachel, Grace'e, “Okulda hiç öğretmen kalmadı,” diye fısıldadı. “Ama yine de tetikte olalım, hademeye dikkat etmemiz gerek.”

Grace ve Jenny, iğrenç kokulu karışımı avuçlarına doldurmak için yavaş yavaş öne doğru yaklaşıırken, Sahte Una'ya tatlı bir şekilde gülümsediler.

“Şu sessiz sakın, boş laboratuvarlardan birini kullanabileceğimizi düşünmüştük,” dedi Jenny ve elini Sahte Una'nın sırtına koyup, koyu gri renkli balçığı fark ettirmeden hırkasına sıvadı.

Sahte Una da kızlara gülümseyerek karşılık verdi ve “Burası da sessiz,” dedi.

“Üç,” dedi Grace, kısık sesle.

“Hem iyi de aydınlatılmış,” diye devam etti Sahte Una.

“İki.”

“Ama okuldan sonra buraya girme iznimiz var mı ki?”

“Bir.”

“Hı?”

“Şimdi!” diye bağırdı Grace.

Rachel, Sahte Una’yı bileğinden yakaladığı gibi çemberin içine fırlattı. Bu sırada Grace de Sahte Una’nın gırtlığına biraz daha gri karışımdan sürerek onu çembere itmiş ve hemen ardından, tuz çemberini kapatmak için dizlerinin üzerine çökmüştü.

“Şimdi! Şimdi yap, Jenny!” diye haykırdı Grace.

Jenny elindeki kâğıdı açıp en gür sesiyle bağırdı:

“Dön, İblis, geldiğin yere!

Son ver bu şeytani eğlenceye

Bu canlı âleme ait değilsin sen

Dön derhal, neresiyse evin, hemen!”

Sahte Una muazzam bir çılgılık attı, gözleri kan kırmızıya dönüyordu. Aniden koridorda esen çok güçlü bir rüzgârın etkisiyle Grace arkaüstü düştü, rüzgâr öyle güçlüydü ki, ufak bir hortuma dönüşmüş, yerdeki çer çöpü ve tozu tuz çemberinin üzerinde havalandırmıştı. Koridora aniden karanlık çökmesiyle birlikte kızlar, çaresizlik içinde birbirlerine tutunup çift kapılı girişe doğru gerilediler.

Her şey çok ama çok sessizleşmişti.

“Bitti mi?” diye fısıldadı Adie.

Kimse cevap vermedi. Karanlığın yavaş yavaş açılmasını izlediler.

Koridorun sonunda parıldayıp duran iki kırmızı nokta vardı.

“Ah, Tanrım!” diye fısıldadı Grace. “İşe yaramamış.”

Karanlık tamamen yok olduğunda, Sahte Una tamamen görünür olmuştu, dört ayak üzerine çökmüş, soluğu kesilmişçesine hızlı hızlı nefes alıyordu. Alev alev yanan, öfkeden köpürmüş gözleriyle dosdoğru kızlara bakıyor, ağır ağır onlara doğru yaklaşıyordu.

“Kaçın!” diye haykırdı Jenny. “*Kaçın!*”

Hemen fırlayan dört kız koridor boyunca koşmaya başladı, peşlerinden gelen yaratığın yeri döven ayak seslerini duyabiliyorlardı. Yaratık, kızlara çöp tenekeleri ya da okul binasına ait başka artıklardan fırlatıyordu, biri Rachel’in kolunu, diğeri Jenny’nin bacağına sıyırmıştı. Kızlar birbirlerine tutunarak dehşet içinde ağlayıp cıyıklıyorlardı. A bloğuna uzanan köşeyi döndüklerinde, sollarında kalan uzun duvar boyunca sıralanan dolaplar sarsılmaya, ardından öne doğru devrilmeye başladı.

“*Dikkat!*” diye haykırdı Grace, Adie’yi hızla güvenli bir noktaya çekerek. Jenny ve Rachel da devrilen metallerin önünden tam vaktinde kaçmayı başarmışlardı.

Dördü birden yere yığılıp kaldı. Başlarını kaldırıp baktıklarında, Sahte Una’nın devrilen okul dolabı sırasının en sonunda dikildiğini, onların çöküp tuzağa düşmüş hali karşısında pis pis sırıttığını gördüler. Adie’nin sol eli bir kez daha Bayan Quinlan’ın bisküvi kutusunun içindeydi. Adie, gözlerinden süzülen yaşlarla ayağa kalktı ve kutuyu tüm gücüyle yaratığa fırlattı.

“Al bakalım, ucube!”

Teneke kutu, korkunç bir çınlama çıkararak iblisin başından sekti ve iğrenç kokulu yapışkandan arta kalanlar iblisin üzerine dökülüyordu. Sahte Una yüzünü ekşitip geriledi. Sonra, hırkasının koluyla yanağını silip, o bildik yarım gülüşüyle sırtıttı ve sakince arkasını dönüp uzaklaştı.

Kızlar, solukları kesilmiş bir halde oldukları yerde kalakalmışlardı.

“Gitti mi?” dedi Adie, zor bela solumaya çalışarak. “İb-lisi gönderebildik mi?”

Aniden, koridorun diğer ucundan bir ses duyuldu. “Orada kim var? Bunca patırtıyı çıkaran kim? Bak, güvenlik görevlilerini çağıracağım ama!”

“Hademe!” diye fısıldadı Rachel. “Hemen buradan tüyelim.”

Çömelerek güçlkle ilerlediler, sınıf kapılarının birinden geçerken az daha yakalanıyorlardı. Sıraların arasından, üzerinden sessizce geçtiler ve yangın alarmına basıp hızla acil çıkış kapısına koştular.

“Durmayın, koşun!” diye bağırdı Grace.

Hepsi de bu talimata uydu ve futbol sahasını depara kal-karak hızla geçtiler, ta ki okulu Wilton Place çıkmazından ayıran çıplak çite sonunda solukları kesilmiş bir halde varana dek.

Bayan Quinlan, verandasının basamaklarında duran ve yığıldı yığılacak durumdaki dört kıza kaşlarını çatarak baktı.

“Anladığım kadarıyla A planı işe yaramamış,” dedi.

“Hayır,” dedi Grace oflaya puflaya, “yaramadı.”

“Hımm...” Yaşlı kadın düşüncelere dalmıştı. “İçeri girseniz iyi olacak. Ayaklarınızı paspasa silin.”

Bayan Quinlan, tadı epey sert bir çayla dolu dört fincan hazırladı ve ardından sandalyesine çöktü.

“Ben de bundan korkuyordum,” diye mırıldandı. “Güçlü bir iblisle karşı karşıyayız. Eh, bu durumda, B planına geçiyoruz.”

“O planda neler var?” deyiverdi Jenny aniden. “Bizi ölümle burun buruna getirecek başka şeyler mi?”

“Kes yaygarayı şimdi. Hâlâ nefes alıp veriyorsun, değil mi?”

“Şimdilik.”

“O halde sızlanmayı bırak. Bu işin parkta gezinmeye benzemeyeceği konusunda sizi daha baştan uyarmıştım. Bu yüzden şimdi kapa çeneni ve dinle.”

Jenny somurtarak çayından bir yudum aldı.

“Bu kez şansımızı iblis çukurundan yana deneyeceğiz,” dedi yaşlı kadın. “Bu, biraz daha tehlikeli ve biraz daha karmaşık olacak. Ama kesinlikle gerekli.”

“*Daha mı tehlikeli?*” dedi heyecanla Grace. “O iblis bizi az daha öldürecek!”

Bayan Quinlan omuz silkerek, “Doğrusu,” dedi, “sizin gibi mızızlılara ömrühayatımda rastlamadım.”

Grace, duyduklarına inanmadığını belli edercesine ve biraz da gülerек burun kıvrıp, “Pöh!” dedi.

“Eğer bu şeyden kurtulmak istiyorsanız,” diye söze girdi yaşlı kadın, anlamlı bir ifadeyle, “o halde, bir sonraki adımı-

mız şu olmalı: Çukurun ağzını bir tür... bir tür vakum hortumuna dönüştürecek bir büyü yapmalısınız.”

“*Vakum hortumu* mu?” dedi Grace.

“Böylece çukur, kendi âlemine ait varlıkları geri çekecek.”

“Güzel,” dedi Jenny. “Bu durumda, sanırım Sahte Una’yı bir şekilde çukurun üzerine getirmemiz gerekecek, değil mi?”

“Bunu asla yapmaz,” diyerek araya girdi Adie, “bugünden sonra, imkânı yok.”

“Sözümü bitirmiş miydim?” diye sordu kadın. “Hayır, adı her ne haltsa, onu bu sefer çukura getirmenize gerek yok. Çukurun yakınlarında olması, içine çekilmesi için yeterli.”

“Ne kadar *yakınlarında*?” diye sordu Grace.

“Binada olsun, yeter. Bu işi okul saatlerinde yapın.”

“Yakalanırsınız,” dedi Rachel. “Hiçbir öğretmene rastlamadan nasıl başarabiliriz ki?”

“O halde, muazzam beyin güçlerinizi kullanıp, *yakalanmadan* bu işin üstesinden gelmenin bir yolunu bulmalısınız,” diye yanıt verdi Bayan Quinlan.

“Bu planın diğerinden çok daha tehlikeli olduğunu söylemiştiniz,” diyerek araya girdi Grace. “Nesi daha tehlikeli?”

Kadın burnundan derin bir nefes alıp doğruca Grace’e baktı.

“Daha önce tek bir iblisle uğraşıyordunuz. Çukurun koşullarını geçici olarak değiştirerek, sizin yapacağınız da tam olarak bu, çukurun geçirgenliğiyle de oynamış olacaksınız.”

Karşısındaki dört şaşkın surata teker teker baktı.

“Yani, yapacağınız büyü sırasında iblislerin bizim âlemimize geçmesi kolaylaşacak.”

Kızlar hâlâ şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Bayan Quinlan yüksek sesle iç geçirdi.

Yaşlı kadın, ilkokul çocuklarına hitap edercesine tane tane anlatmaya başladı: “Büyünüz sırasında öyle anlar gelecek ki, çukur, şu anda olduğundan daha geçirgen olacak. Bu anlar sırasında çukurun diğer tarafının yakınlarında başka bir iblis varsa, o da bizim âlemimize geçebilir.”

“Yani, büyü süreci boyunca birçok iblisin dünyamıza geçme ihtimali var,” dedi Grace, paniklemişti.

“Evet, öyle bir ihtimal var.”

“O halde böyle bir riske giremeyiz! Ya bizim bedenlerimizi de başka iblisler ele geçirirse?”

Bayan Quinlan, dalga geçercesine bir parmağını dudaklarına götürerek, “Ah, bak bu hiç aklıma gelmemişti,” dedi. “Size kendinizi korumanız için çeşitli iksirler ve tılsımlar vereceğim *herhalde*. Ama vakti geldiğinde, bu verdiklerimi hemen kullanmalı ve gelen iblisleri doğruca çukura geri göndermelisiniz. Belayla yüz yüze gelir gelmez tırsak kediler gibi kaçmaca yok. Özellikle de *sana* söylüyorum.”

Yaşlı kadın, Adie’yi işaret etmişti. Adie’yse bir karış açık ağzıyla, kadının dediklerine sessizce itiraz ediyordu.

“Pekâlâ,” dedi Kedici Bunak. “Şimdi, toz olun, hem de hepiniz. Şimdi yapmam gereken bir yığın iş var. Bu arada bunun için size teşekkür etmeyi de unuttum, değil mi? Teşekkürler. Çok çok teşekkürler.”

“Ne zama...”

“Gözünüz kırmızı eşarpta olsun.”

agnes cadılarıyla karpışma

Sonraki sabah okul heyecan dolu fısıltılarla çalkalanıyordu. Önceki gece A bloğunun kırılıp döküldüğü dedikoduları herkesin kulağına gitmişti.

“Duyduğuma göre binayı ateşe vermişler,” dedi bir kız, bu fikir gözlerini heyecanla ısıldatmıştı.

“İmkânı yok,” dedi bir diğeri. “Orayı bu sabah gördüm ve yakılmış bir hali yoktu.”

“Ama okul dolaplarının haşat olduğunu duydum. Abimin dolabı o bloktaydı ve dediğine göre, öyle bir haldeymiş ki, hiç kimse içeri girip kitaplarını alamazmış. Bugünlük derslere kitapsız girmeleri söylenmiş.”

“Süper! Ben de tüm öğretmenlere dolabımın A blokta olduğunu söylerim. Bugünlük ödev mödev yok bana!”

Grace, kendi okul dolabına doğru kalabalığı yararak

ilerlerken öfkeyle somurtuyordu. Diğer kızlarsa dolabının önünde toplanmış, onu beklemeye başlamışlardı bile.

“Ünlü olduk.” Jenny ortamı yumuşatmaya çalışsa da yüzünde neşeden eser yoktu.

“Günaydın kızlar.”

“Aaaaayyyy!” Adie öyle bir cıyakladı ki, bloktaki herkes dönüp onlara baktı. Sahte Una hemen yanlarında dikilmiş, her zamanki gibi sakın sakın duruyordu.

Kalabalık, önceki gece hakkında tekrar laklak etmeye başlamadan önce, Grace birilerinin kendileri hakkında, “Bu tipler de amma tuhaf,” dediğini duydu.

“Gü... günaydın, Una,” diye kekeledi Grace.

“Günaydın, Grace,” dedi Sahte Una. “Herkes bu öğlen oynanacak maçı bekliyor.”

“Evet,” dedi Jenny.

“Harika.” Sahte Una, gülümsedi ve kızları duvara dayanmış halde bırakarak, kendi dolabına yöneldi.

“Bize hiçbir şey yapmayacak mı?” diye sordu Adie. “Anlarsınız ya, bizi öldürmeye falan çalışmayacak mı?”

“Görünüşe göre, hayır,” dedi Grace, tuttuğu soluğunu sonunda bırakıp tekrar nefes almaya başlayabilmişti.

“Bu durumdan, Una’yı kollama nöbetini bıraktığımız sonucuna varıyorum,” dedi Rachel.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Grace. “Bundan sonra Tracy’ye karşı dikkatli olup kendi kendini kollamalı... ya da Tracy *ona karşı* kendini kollamalı... Ne olursa olsun, bundan sonra ona bekçilik edecek değilim. Çok feci korktum ya!”

“Ben de,” diyerek ona katıldı Adie.

“Aynen ben de,” dedi Jenny. “Una okuldan atılacak olursa, o dertle o zaman ilgileniriz. Şimdilik, kendi başının çaresine baksın.”

Günün ilerleyen saatlerinde jimnastik salonunda, Adie, polo tişörtünün yakasını çekiştirip duruyordu.

“Beden dersinde giydiğimiz bu takımlardan nefret ediyorum. Asla tam oturmuyor. Hem neden bu tiksiniç bordo renkte olmak zorundalar ki?”

“Bizi olabildiğince rezil edebilmek için,” diye cevap verdi Grace.

Okul yokuşundan aşağı yürüyerek (*koşarak* değil, aynen tarif edildiği gibi yürüyerek) indikten ve sonra yokuş yukarı geri döndükten sonra, kızların hafiften nefesi kesilmişti. İşte şimdi, asıl rezillik başlayabilirdi. İçlerinde spordan anlayan tek kişi Jenny’ydi ve o bile basketbolda iyi değildi. Ama haftada bir, diğer sınıf arkadaşlarıyla beraber, bol eziyetli ve utanç verici bir mini turnuvaya katılmak zorundaydılar. Ah, keşke Bayan Woods okuldan ayrılmamış olsaydı! Öğrenciler ağır aksak süregiden bir badminton oyunuyla ya da çok daha yavaş devam eden bir tenis maçıyla oyalanırken, kendisi bir kenara çekilip çengel bulmacasına gömülmeye nasıl da bayılırdı. Yeni beden eğitimi öğretmeni Bay O’Dwyer’sa pek gevşek bir tip değildi. Öğrencileri uzun uzun koşturduğu ısınma turları ve peşinden de –epey ciddiye aldığı– rekabetçi spor faaliyetlerinde ısrar ediyordu. Son dönemde kız öğrenciler için seçtiği eziyetse o korkunç basketbol sporu olmuştu.

“Evet, kızlar!” diye bağırdı Bay O’Dwyer ve hemen ardından keskin ve tiz bir ıslık öttürdü. “Haydi, takımları seçelim.”

Grace homurdandı. Jenny hemen bir takıma seçilecekti elbette. Grace, Adie ve Rachel’sa tercih edilecek son kişiler arasında yer alacaklardı.

“İl...” Seçim yapma sırası gelen Kelly Daly, ona kalan alternatifler karşısında hüsrarla duraksadı. “Sanırım... Rachel.”

Rachel, Kelly’nin takımına katılmak için ayağa kalkarken, kendi kendine, “Bu şevk için teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Adie,” dedi Charlotte Wynn, omuz silkerek.

“Böylece, Grace de Kelly’nin takımına kalıyor,” dedi Bay O’Dwyer, yardımsever bir tavırla.

Grace, Rachel’a şipşak bir bakış atarak alaycı bir ifadeyle, “Ve işkence başlasın,” dedi.

Yalnızca on dakika sonra, Charlotte’ın takımı altı puan öne geçmişti bile. Kelly, takımındakilere hırs dolu talimatlar yağdırıp duruyordu ve bunlara, Grace’le Rachel’a toptan uzak durmalarını buyurmak da dâhildi.

“Top size gelecek olursa, hemen bana ya da Melissa’ya atın.”

“Başüstüne, efendim,” dedi Rachel, alaycı bir ifadeyle, bir yandan da Kelly’ye sahte mi sahte bir selam çakıyordu. “Buyurganın teki ya! Bu yalnızca *onun* oyunu değil ki. Kazanamıyorsak, ne olmuş yani?”

“Kazanıp kazanmamamız umurumda bile değil,” dedi Grace, bitkin bir halde. “Yalnızca bitiş düdüğünü duymak istiyorum ben.”

Tam o sırada, Charlotte Wynn aniden atağa geçerek onları aştı, topu sürerek doğruca potaya yöneldi. Rachel, azimli bir ifadeyle dudaklarını sıktı ve öne atıldı. Tüyleri diken diken eden bir beceriyle topu Charlotte'tan kaptı, topu bacaklarının arasında sektirerek kendi etrafında döndü ve sahanın diğer yarısına doğru koşmaya başladı.

Rachel'in havaya sıçrayıp pota çemberine asılarak smaç basışını, Grace hayretler içinde izledi. Atletik bir zarafetle tekrar yere inen Rachel, ağzı bir karış açık halde, gözlerini yukarıya dikmiş, çevresindeki kızlarsa sessizliğe gömülmüşlerdi.

Bay O'Dwyer, coşkuyla alkışlayarak, heyecan dolu bir sesle, "Harikulade!" diye haykırdı. "Olağanüstü, Rachel, bu yaptığın dâhiceydi. Nasıl oldu da senin bu hareketlerini daha önce de görmedik?"

Muzip bir tebessüm, yavaşça Rachel'in suratına yayılmaya başladı.

"Sanırım, biraz çekiniyordum," diye cevap verdi Rachel, sırıtarak.

Öğretmen, onu bir kez daha alkışlayarak, "Eh, artık çekinmek mekinmek yok, genç hanım," dedi. "Oyuna devam!"

Maç kaldığı yerden devam etti ve takım arkadaşları daha neler olduğunu bile anlayamadan, Rachel yeni keşfettiği sportif becerileriyle takımını öne geçirmeyi başardı. Sayı üzerine sayı yapıyordu. Topa hâkim olmadığı neredeyse bir an bile yoktu.

Devre olduğunda, Grace soğuk bir ifadeyle, "Eğleniyor musun bari?" diye sordu.

“Elbette,” dedi Rachel, son derece keyifli görünüyordu. “Kelly Daly’nin suratını gördün mü? Öfkeden kuduruyor!”

“Buna pek alışmasan iyi edersin,” diyerek onu uyardı Grace. “Bu, dört numaralı büyü... ve geçici türden bir büyü.”

“Emin misin?” diye sordu Rachel, coşkusu biraz sönmüş gibi görünüyordu.

“Basketbol ahmağı olmağtansa,

Rachel bir kerecik de şampiyon olsa ya!

Büyü böyle devam etmiyor muydu?” dedi Grace.

“Ah, kahretsin! Neyse. Sürdüğü sürece eğlenceli en azından.”

Rachel, Grace’in koluna neşe dolu bir şaplak atıp ikinci devre için topu sektirerek sahaya çıktı.

Maç sona erdiğinde, “Muazzam bir başarı!” diye haykırdı Bay O’Dwyer. “Rachel, gerçekten muhteşem bir yeteneğin var. Gerçi, diğerleri de iyi iş çıkardı, tabii.”

Rachel, Kelly’nin sırtını pıspışlayıp gülümsedi.

“Evet,” dedi, “hepiniz iyi iş çıkardınız.”

Kelly söylenip omuz silkerek Rachel’in elini sırtından itti.

“Doğrusu,” diye devam etti O’Dwyer, “St. Agnes karşısında bu gece oynayacağımız lig maçında Rachel’in gizli silahımız olmasını çok isterim.”

“Ama o okul takımında bile değil ki, efendim!” diyerek karşı çıktı Kelly.

“Artık takımda,” dedi öğretmen. “Ne dersin, Rachel? St. Agnes’a bir-iki numara göstermeye var mısın?”

“Elbette, neden olmasın?” dedi Rachel, gözleri ıslıl ıslıl gülümseyerek.

“*N’apıyorsun sen?*” diye fısıldadı Grace, öfkeyle. Bir yandan da Kelly’yle diğerleri Bay O’Dwyer’a itiraz etmeye devam ederlerken, Rachel’ı bir kenara çekiyordu.

“Ne?” dedi Rachel, masum bir ifadeyle. “Yalnızca tek bir maç.”

“Bu bir şaka değil! Bu büyüünün senin işine yaramış olması, Canavar’ın bir otobüs tarafından dümdüz edilmesine *yalnızca* iki büyü daha kaldığı anlamına geliyor.”

“Evet ama ihtiyar kadın çite bir eşarp bağlamadığı sürece, elimizden ne gelir ki? Bu sırada şu büyülerden birinin tadını çıkarmanın ne zararı var?”

“Bu işten hoşlanmadım,” dedi Grace.

Aniden arkalarında beliren Adie, “Ben de,” dedi.

Rachel, bir elini kalbinin üzerine koyarak, “Söz veriyorum,” dedi, “kırmızı eşarp maçtan önce ortaya çıkarsa, maçta oynamayacağım. Ama, bir kez olsun ve ilk defa, okul basketbol takımının yıldızı şansına sahibim!”

“Yalnızca tek maç için,” dedi Grace.

“Bana uyar,” dedi Rachel. “Siz de tezahürat etmeye gelirsiniz, değil mi?”

“Elbette geleceğiz,” diyerek omuz silkti Grace.

“Yaşasın! Teşekkürler, çocuklar.”

“Neler oluyor?” Jenny, koridorun diğer ucundan onlara doğru koşarak yaklaşıyordu. “Birisinden bu geceki maçta takımında olacağını duydum.”

“Ev-vet!” dedi Rachel. “Ve kesinlikle muhteşem olacağım!”

St. Agnes kesinlikle ligin en iyi takımlarından biriydi ve hileli oyunlarıyla meşhurlardı. St. John oyuncuları onlarla maç yapmaktan her zaman nefret etmişti. St. Agnes ile çıktıkları her karşılaşmada, takımlarından en az bir kişi maçı sakat bitirmişti. Ama bugünkü istisnai maç, kesinlikle muhteşem gidiyordu. Rachel, öğleden sonra sergilediği usta oyununu tekrarlıyor, St. Agnes kızlarını gölgede bırakarak sayı üzerine sayı yapıyordu. Hatta bir süre sonra, maçın kolaylığı karşısında sıkıntı belirtileri bile göstermeye başlamıştı. Bu yüzden oyununa birkaç sıçrama ve dönüş ekleyip topla numaralar yaparak kalabalığı eğlendirmeye girişti ki bu gösterisi, sürekli tezahürat ve çılgın alkışlar alıyor, seyircilerin tekrarlayıp durdukları adı salonda çın çın çınıyordu.

Devre düdüğü öttüğünde, Rachel'ın yanına yaklaşan Kelly, "Bir değişiklik yapsan da birimize topu paslasan, nasıl olur?" diye gürledi.

"Çok isterim, Kelly," diye cevap verdi Rachel, sırttan bir ifadeyle. "Ama bu maçı kazanmayı gerçekten çok istiyorum. Belki biraz daha sonra, şöyle birkaç sayı daha alıp yerince öne geçtiğimizde olabilir."

"Zaten *şu an* fazlasıyla öndeyiz."

Rachel ona göz kırpıp gülümsedi.

"Bakarız, tamam mı?"

St. Agnes takımının iri yarı kaptanı, küçümser bir ifadeyle, "Hey, Roach musun, nesin, adın her neyse!" diye seslendi. "İkinci yarıda sizi fena ezeceğiz."

“Dört gözle bekliyorum,” dedi Rachel ve vatandaşlarına selam veren bir kraliçe misali, ona doğru el salladı. “Sizi paspas gibi nasıl çiğnediğime bakılırsa, bu dediklerinden, ilk yarıda hiç çaba harcamadığınız sonucuna varıyorum.”

Kaptan, bu sözlerle karşılık olarak, öfkeden kızaran suratını buruşturup homurdandı. Rachel’sa kahkahayı bastı ve başını salladı, ardından, ev sahibi takımın kendinden geçmiş haldeki seyircilerinin sonu gelmez tezahüratlarının tadını çıkarmaya devam etti. Koca bir sırtışla, ilk sırada oturan dostlarının yanına koştu.

“Ne süper, değil mi?!”

Jenny buna gülmüş olsa da Grace başını onaylamaz bir ifadeyle sallıyordu.

“Senin yerinde olsam, dikkatli olurum,” diyerek onu uyardı. “Şu Agnes kaptanı kafanı koparmaya hazır gibi duruyor.”

Rachel, kayıtsızlığını belli eden bir el hareketi yaparak, “Peh! Elinden ne gelir?” dedi. “İkinci yarıda sayı rekoru kıracağım ve o da yaralarını sara sara evine dönecek. Sonuçta, bu yalnızca bir oyun.”

“Onun seninle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. Sahada dikkatli ol, yeter. Tamam mı?”

Geri geri sahaya doğru koşan Rachel, “Gerek yok,” diye yanıt verdi. “Bugün tam havamdayım!”

“Dikkat et de havanı söndürmesinler,” diye mırıldandı Grace, kendi kendine.

Jenny, “Neden bu kadar endişelisin ki?” diye sordu. “Muhteşem gidiyor. Tüm bu şeyler başladığından bu yana,

ilk defa bir büyü bizim açımızdan düzgün işliyor, biliyorsun. Rach'e baksana, ne güzel eğleniyor!"

"Sanırım, öyle," diyerek omuz silkti Grace.

"Kuruntu memurluğunu bırak."

İkinci yarının başlama düdüğü çaldığında, kalabalık var gücüyle tezahürata tekrar başladı. Haliyle, Rachel birkaç saniye içinde topa hâkim olmuştu. Agnes kızlarının arasından ok gibi fırlayıp geçiyor, kendisine yetişmeye çalışırken yere kapaklananlarla alay edip bağıra çağıra kahkahalar atıyordu. Derken, Agnes kaptanı hızla, yanından son sürat geçmekte olan Rachel'ın üzerine atıldı ve omzuna yumruğu patlattı. Rachel bir an bocaladıktan sonra hemen toparlandı ve gidip bir sayı daha yaptı.

"Hey, hakem!" diye bağırdı Jenny. "*Bu da* neydi böyle? Tastamam fauldü yahu!"

"Hakemin nasıl gözünden kaçtı ki?" dedi Grace.

Adie, "Ne önemi var," diye cevap verdi. "Sonuçta bu darbe, Rachel'ı azıcık bile yavaşlatamadı."

Agnes kızlarının artık, maç kurallarını önemsemeksizin, onu alaşağı etmeye kararlı görünmesi bile Rachel'ı kaygılandırmışa benzemiyordu. Agnes oyuncuları birer birer ona yüklendilerse de Rachel'ın şimşek hızındaki adımları, onu yaralanmaktan her seferinde kurtardı. Hakem şaşkın durumdaydı. Her an düdüğünü çalmaya hazır olsa da Agnes kızlarının kaçınılmaz olarak faulle sonuçlanacak her hareketi, Rachel'ın inanılmaz sürati tarafından engelleniyordu.

Agnes takımının kaptanı, bir kez daha Rachel'ın önünü

keserken, “Bittin sen, Roach!” diye haykırdı.

Rachel’sa karşılık olarak, topu bacaklarının arasından geçirip sırtlamakla yetinmişti. Ancak bu sırada, beklenmedik şekilde topu elinden kaçırırvermişti. Top yerden yukarı sekip çenesine öyle güçlü çarpmıştı ki, sendeleyip tökezleyerek topa çarmış ve topu saha dışına çıkarmıştı. Dizlerinin üzerine çöken Rachel, kötü berelenen derisinin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu.

“Eyvah,” dedi Grace.

Kalabalık aniden sessizliğe gömüldü, izledikleri olağan-üstü spor marifetlerinin böyle beklenmedik bir şekilde bozulması onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Rachel da hüsrana uğramıştı ama devam etmeye kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı.

Grace kendi kendine, “Sakatlandığını söyle,” diye mırıldandı. “Burkuldu de. Ayağım burkuldu de. *Haydi ama, Rach!*”

Rachel onu duymuş olsaydı bile, Grace onun bu önerileri kabul etmeyeceğini biliyordu. Belli ki, sahanın kraliçesi olmaktan fazlasıyla memnundu ve pes etmeye hiç niyeti yoktu. Agnes kaptanının çarpık sırtışını görmezden gelip oyuna geri döndü.

Ancak, birkaç dakika içinde, büyüünün etkisinin kaybolduğu açıkça ortaya çıktı. Topu elinden tekrar tekrar kaçırıp dururken, Rachel’ın yanakları kızarmış, vücudu ter içinde kalmıştı. Dönek ve hırçın taraftar onu yuhalamaya başladı. Kendi takımı bile onun bu ani beceriksizliğinden memnun

kalmıştı, topu ona atıp duruyor, böylece hata üzerine hata yapmasını tetikliyorlardı. Rakip takım da bu sırada daha fazla sayı kazanıyordu.

St. John takımının skoru umursamamasından daha da kötüsü, Agnes takımının maç sayısı dışında bambaşka bir konuda skor yapmaya takımca kararlı görünüyormuştu. İnsafsız kaptanlarının önderliğinde, Rachel'a son sürat girişebilecekleri her fırsatı değerlendiriyor, onu durmaksızın yere seriyor ve bu sırada hakemden sözlü uyarı alıyor ya da oyundan çıkarılıyorlardı. Ama yine de Rachel kıyımına ara vermeden devam ediyorlardı.

Hakem, bir kişi daha sert müdahalede bulunduğu takdirde maçı sona erdireceği tehdidinde bulunarak oyuncuları uyardığında, Rachel titrek bir enkaza dönmüştü bile. Üzerine akın eden Agnes oyuncularının oluşturduğu etten duvarı çok geç fark etmiş ve onlara odaklanmaya çalışırken, oyunun tekrar başladığını duyuran düdük sesini zar zor işitmişti. Kelly'nin verdiği nazik pas, Rachel'ın midesinden sekmiş ve ardından Agnes kaptanı, hızla üzerine çullanarak, yere yığılan Rachel'ın tepesine tüm şiddetiyle binmişti. Diğer takım oyuncuları da aynı hareketi tekrarlamış ve kısa süre içinde Rachel, kıs kıs gülen Agnes oyuncularının altında ezilmiş, güçlükle nefes alır hale gelmişti. Hakemden son bir tiz düdük sesi yükseldi.

Hakem ve Bay O'Dwyer, okullar arası maçlarda güvenlik kurallarının önemini haykırırlarken, yüzlerinde kocaman tebessümlerle onları dinleyen Agnes kızları, Rachel'ın üzerinden kalkıp aheste adımlarla soyunma odasının yolunu tut-

tular, bu sırada Rachel'sa olduğu yerde öylece yatıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Grace, arkadaşının kolunu nazikçe tutup ayağa kalkmasına yardım ederken, “Tanrım! Rachel, iyi misin?” diye sordu.

Rachel, elini bir yanağına dayayıp burnunu çekerek, “Galiba,” dedi. “Sanırım dizim incindi. Yüzüm de mahvoldu.”

Yaşattığı acı bariz olan bir yara izi Rachel'in çenesinde belirmeye başlamıştı bile.

Rachel'in yaralarını kontrol etmek için ona doğru yaklaşan Bay O'Dwyer, duygusuz bir ifadeyle, “Sen iyi misin, Rachel?” diye sordu.

Rachel, gülümsemeye çabalayarak, “Bacağımı incittim, efendim,” diye cevap verdi. “Takımda daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum.”

“Eee, şey, tamam, sorun değil. Biz... ııı... sensiz halletmeye çalışırız. Şu morluğun üzerine buz koymayı unutma, tamam mı?”

Öğretmen yanlarından uzaklaşırken, “Adamın yüreğine su serpildi resmen,” diye mırıldandı Rachel. “Ve ben de tekrar rezil bir basketbol oyuncusuna dönüştüm.”

“Dert değil,” dedi Jenny, neşe dolu bir ifadeyle. “Sonuçta yine günün kahramanı oldun, değil mi?”

“Yarım maçlık kahraman,” diye cevap verdi Rachel, hâlâ giderek şişmekte olan çenesini tutuyordu. “Sadece yarım maç boyunca günün yıldızıydım, sonrasında *tüm* okulun önünde rezil oldum. Bu hiç adil değil.”

“Hayır, değil,” diyerek ona katıldı Grace. “Ama bu

kâbus başladığından *bu yana* ne adil oldu ki? Gerçekten çok üzgünüm, Rach. Umarım bu işe çok bozulmamışsındır.”

Rachel, spor salonu ofisinin penceresindeki yansımasından şiş içindeki yüzüne bir anlığına bakıp, “Bununla da yaşarım,” diyerek sızlandı. “Ama *bu izleri* hiçbir kapatıcı ya da fondöten gizleyemez! O St. Agnes yarmasıyla hiç karşılaşmak istemiyorum. Aklıma gelmişken, bizim takımdan herhangi biriyle de karşılaşmaya hiç hevesli değilim.”

“Elbette. Ben gidip eşyalarını alırım,” dedi Grace.

Ve Adie ile Jenny’yi, topallayan arkadaşlarına eşlik etmeleri için spor salonunun dışında bırakarak, soyunma odasına koştu.

MOR BALÇIK VE ÖTESİ

Sonraki iki gün, tüm bu sıkıntılı işlerin başlamasından bu yana geçen en kötü dönem oldu. Rachel, Kelly ve basketbol takımının geri kalanının tacizleriyle uğraşmak zorunda kaldı, sahadaki gösterişli performansının iç karartıcı şekilde sonuçlanmasını izleyen diğer sıradan öğrenciler de cabasıydı. Grace'se, onun sonu gelmez reddedişleri karşısında giderek daha da kahrolan James O'Connor'la baş etmek zorundaydı. Kızların dördü de Sahte Una'nın tüyler ürpertici nezaketinden çekiniyordu, her an gerçek yüzünü ortaya serebilir, yeni bir "okul dolapları duvarı" vakası yaratabilirdi.

Cuma öğleden sonra, hepsi de tümüyle bitap düşmüştü.

Adie, "Daha fazla dayanamayacağım," diye sızlandı.

"Bu daha ne kadar sürecek? Kırmızı eşarp nerede kaldı?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Grace. "Ama o eşarba görmeye de pek hevesli olduğumu söyleyemem. İblis dolu

bir çukuru açmaya mecbur kalacağım anı bir ömür boyu bekleyebilirim.”

“Ben çukuru açmayı tercih ederim,” dedi Adie. “Bu bekleyiş çok korkunç. Üstelik, okuldaki herkes basketbol maçından beri bizden nefret ediyor.”

“Sağol ya,” dedi Rachel.

“Üzgünüm.”

Jenny, tüm ağırlığıyla duvara yaslanarak, “Adie’ye katılıyorum,” diyerek iç geçirdi. “Şu işi yapıp kurtulmak istiyorum sadece.”

“Eh, o halde,” dedi Grace, “haydi, gidip çiti kontrol edelim.”

Hep birlikte futbol sahasına gittiler. Sonunda, kırmızı eşarp çite bağlanmış, rüzgârda çılgınca dalgalanıyordu. Kızlar, gidip eşarbsöktüler ve çitin arasından güçlkle geçtiler.

Wilton Place’teki kapı aralık bırakılmıştı. Doğruca içeri girip koridoru geçtiler ve Kedici Bunak’ın onları ayakta beklediği mutfağa girdiler.

Bayan Quinlan, iki elini de masaya dayayarak, “Pekâlâ,” dedi, “Haydi, başlayalım.”

Önündeki küçük, kumaştan çantacıklarla porselen kaplardan oluşan seçkiye göz gezdiren Jenny, “Karmaşık görünüyor,” dedi.

“Karmaşık *zaten*,” diye cevap verdi yaşlı kadın. “Bu yüzden, şimdi dikkatinizi verin. Eğer bu işi batırırsanız, başınız büyük dertte.”

“Bizi paylamanıza gerek yok,” diyerek mızımızlandı Adie. “Elimizden gelenin en iyisini yapacağız zaten.”

“Başınız *iblislerle* büyük derde girer demek istedim, mankafa, benimle değil. Beynini evde mi unuttun?”

“Pardon.”

“Artık devam edebilir miyim?” dedi Bayan Quinlan. “Yoksa aranızda manasızca sözümü kesmek isteyen başkaları da var mı?”

Bir an durdu, sonra başını sallayıp ana konularına geri döndü.

“Öncelikle, birkaç uzaklaştırma iksirimiz var, küçük çuvallarda duruyor. Önceden de dediğim gibi, en sonunda çukurun ağzı tastamam bir elektrik süpürgesi hortumuna dönene dek, büyü boyunca ara sıra bu âleme geçen iblisler olabilir. Ama bir iblis, bu âlemde birine tutunmadan pek de güçlü sayılmaz. Bu iksirlerin üzerine dökülmesiyle kolayca uzaklaştırılabilir.”

Kadın, çuvallardan birini aldı ve çuvalın ağzını örten fiyongun her iki ucundan tuttu.

“İksiri uygulamak için, çuvalın bu şekilde tutulması ve bağların iki yana kuvvetle çekilmesi gerek. Bağ çözülecek ve içindeki toz etrafa saçılacak, ki umarım iblisinizin her yerine yayılır. Böylece, iblis evine geri postalanacak. Hedefi iyi tutturmaya çalışın ve tozu gözünüze kaçırmayın. Şu ana dek her şey net mi?”

Kızlar büyük bir ciddiyetle başlarını aşağı yukarı salladılar.

“Eğer yavaş ve şapşal gibi davranırsanız, ki sizlerle yaşadığım deneyimler hep öyle davrandığınızı gösteriyor, iblisi erkenden uzaklaştırmayı başaramazsanız, içinizden birini hükmü altına alabilir. Öyle bir durumda, porselen kaplara geçiyoruz.”

Grace, kadının talimatlarını tüm dikkatiyle dinlerken yutkunup derin bir nefes aldı.

“İblislerin tam hâkimiyet kurması bir süreç sonunda gerçekleşir ve bu süreç bir dakika kadar sürebilir. İçine iblis giren biri, parlak renkli ve sıra dışı bir hal alan gözlerinden ayırt edilebilir. Bu son derece mühim ilk saniyeler sırasında iblis, bedene henüz tam anlamıyla yerleşmemiştir ve bu dâhiyane küçük iksir kullanılarak bedenden çıkarılabilir. Kabı, talihsiz kişinin ayaklarına atarak kırım ve *Exitus* kelimesini üç kez tekrarlayın.”

“Bu, kulağa pek de zor gelmiyor,” dedi Rachel.

“Bu işlemin zor kısmı, söz konusu şahsın iksiri içine çektiğine emin olmak. İksir yere atıldığında, ince bir duman tabakasına dönüşecek. Söz konusu kişi, bu dumanı –en azından kısmen– içine çekene dek hareketsiz durmalı. Gözler tekrar normal rengine döndüğünde, iblis tahliye edilmiş demektir.”

Grace, çekingen bir ifadeyle, “İblis bedene tam anlamıyla *yerleşmeden* önce, söz konusu kişinin dumanı içine çekmesini sağlayamazsak... ne olur?” diye sordu.

“Öyle bir durumda, şekerim, başınız iki kat belaya girer. İşe yaramaz, akılsız kızların sayısı bir eksilirken, ürkütücü ve iblis hâkimiyetine girmiş çocukların sayısı bir tane artar.”

“Hıı...”

“Şimdi gelelim ana olayımıza.”

Bayan Quinlan, arkasında duran bir dolabı açtı ve içi ağzına kadar koyu mor bir maddeyle dolu, büyük bir kâse çıkarttı. Kızlar kâsedeki şeyin berbat kokusunu anında almışlardı.

“İyy,” dedi Rachel. “Bu şey *iğrenç* kokuyor!”

Kadın, kâseyi masanın merkezine yerleştirip kapağını hava almayacak şekilde örterken, “Bu kokuya alışsanız iyi edersiniz,” dedi. “Çünkü yüzünüzü ve ellerinizi bu şeyle kaplayacaksınız.”

“Ne?! Niye?”

“Çünkü büyü bunu gerektiriyor. Dördünüz kutupları –kuzeyi, güneyi, doğuyu ve batıyı– oluşturacaksınız. Yani, çukur ağzının âlem değişkenliğini siz yönlendireceksiniz.”

“Muhteşem,” dedi Jenny.

“Kuzey kutbunun okuması gereken mısrayı hazırladım,” dedi Bayan Quinlan.

Kafası iyiden iyiye karışan Adie, “Kuzey Kutbu’na mı bitmemiz gerekecek yani?” diye feryat etti.

Bayan Quinlan, kaskatı sığıdığı dişlerinin arasından “Kuzey kutbunu *temsil eden kişi* tarafından okunması gereken mısra diyorum,” dedi. “Şaka gibisin resmen.”

Adie, yüzü kızararak, “Ha, anladım,” dedi.

“Her birinizin çukur ağzının etrafında alması gereken konumların küçük bir taslağı var burada,” diye devam etti kadın. “Karışımı yüzlerinize ve ellerinize bulayın, mısrayı okuyun ve büyüünün normal seyrini izlemesini bekleyin.”

“Ve bu sırada çukurdan fırlayabilecek iblislerle uğraşın,” diyerek somurttu Grace.

“Ayyyynen öyle.”

“Büyünün sona erdiğini nasıl anlayacağız?”

“Ah, emin ol anlarsınız.”

“Peki ya işe yarayıp yaramadığını nasıl anlayacağız?”

“Arkadaşınızı bulun,” diye cevap verdi kadın. “Eğer hâlâ iblisin etkisi altındaysa, işe yaramamıştır. Eğer normale döndüyse, işe yaramıştır.”

Grace omuz silkip, yapış yapış ve mor olan şeyle dolu olan plastik kâseyi masanın diğer ucundan kaydırarak eline aldı. Keskin koku karşısında burnunu buruşturdu.

“Ne var bu şeyin içinde?” diye sordu Adie.

Bayan Quinlan, “Çok şey,” diye cevap verdi. “Otlar, toprak, böcekler, balık parçacıkları, birazcık dışkı, kurbağa kalbi, biraz yumurta kabuğu...”

“Kurbağa kalbini de nereden buldun?”

“Bir morstan. Mankafa.”

İhtiyar kadın, diğer küçük iksirleri bir araya toplayıp büyüğe ve tüvit kumaştan bir çantaya koydu.

“Şimdi, bu malzemelere iyi bakın,” diyerek onları uyardı. “Ve pazartesiye dek kullanmayacaksınız, mor şeyi buzdolabında saklayın.”

Grace, “Annem buna bayılacak,” diye mırıldandı.

Pazartesi öğle yemeği arası, kızların büyüü uygulayabilecekleri tek makul zamandı. Sahte Una’nın binada bulunması ve öğretmenlerle öğrencilerin sınıflara girip çıkması gerekiyordu, bir de hiçbir derslerini kaçırmadan ve yaptıklarını kimseye fark ettirmeden büyü sürecini tamamlamaları lazımdı. Neyse ki, okulun en yeni ve en uzak bölümü olan P bloğu, öğle yemeği saatinde herhangi bir grubun popüler takılma mekânına dönüşmemişti henüz. Şansları azıcık yaver giderse, kızları kimse rahatsız etmeyecekti.

Grace, mor zımbırtıyla dolu kâsenin kapağını açarken, Jenny, “Ayh!” diye söylendi. “Cuma günkünden daha da feci kokuyor. Kedici Bunak’ın dediği gibi buzdolabında sakladın, değil mi?”

Kötü kokudan başı dönen Grace, “Evet,” diyerek ters ters çıktı. “Annem de kokuya pek bayılmadı. Ona bilimsel bir deney yaptığımızı söyledim. İnanıp inanmadığına emin değilim.”

“Bu şeyi ciddi yüzümüzün her yanına sürmek zorunda mıyız?”

“Evet,” diye cevap verdi Grace, kesin bir dille. “Bay Quinlan’ın dediği her şeyi birebir uygulayacağız. Bunun işe yaraması gerek. Ve dikkat edin, yere de damlamasın.”

“Bir dünya iblisle boğuşacağımız pek muhtemelken, başımızın bir de hademeyle derde girebileceği konusunda endişelenen kimse var mı?” dedi Jenny. “Çünkü ben endişeleniyorum. Bu işi kimsenin sorgulamaması gerek.”

“Doğru,” dedi Rachel, bu sırada, halıyı tebeşirle işaretlemek için sakat olmayan bacağını nazikçe bükerek diz çökmekteydi. “İşte, hepimizin durması gereken yerler bunlar. Grace, sen üst tarafta duracaksın. Adie, sen onun karşısındasın. Jenny’yse benim karşımda duracak. Herkes hazır mı?”

Hepsi aynı anda başlarını aşağı yukarı salladılar. Sonra, istemeye istemeye, mor balçıktan avuç dolusu alıp yüzlerine bulamaya başladılar.

“Sanırım kusacağım!” diyerek öğürdü Adie.

“Ağzından nefes al,” diye mırıldandı Grace, berbat kokuyu içine çekmemek için çaresizce didinip duruyordu. “Ve gözlerine bulaşmamasına da dikkat et.”

Kendilerine ait yer işaretlerinin üzerinde dikilirlerken, birbirlerine kaygıyla baktılar.

Jenny, mora bulanmış elini önünde uzatarak söze girdi: “Diyeceğim şu ki... feci derecede gülünç görünüyoruz.” Kimse itiraz etmedi. “Umarım, şu çatlak Kedici Bunak bizi makaraya almıyordur.”

“Bence de,” dedi Grace. “Çünkü eğer bizimle dalga geçiyorsa, Una’ya sonsuza dek veda etmemiz gerekebilir.”

“Canavar’ı da unutmamak gerek,” dedi Adie.

Jenny sözlerini keserek araya girdi ve “O halde, haydi başlayalım,” dedi. “Grace?”

Grace, Bayan Quinlan’ın alelacele karaladığı metnin yer aldığı buruşuk kâğıdı çıkardı ve boğazını temizleyip okumaya başladı.

*İblis âlemiyle ölümlüleri bağlayan
Açık bir geçidin üstünde, biziz duran!
Kuzey, Güney, Doğu ve Batı
Dönüştürecek şimdi bu cehennemî ağız!
Geri al davetsiz misafirini
Çek al bizden bu korkunç musibeti
Senin olan senindir, kendi türünü çağır geri
Bize tekrar bahşet huzur dolu günleri!*

Ayaklarının altında, çok çok derinlerde, hafif bir güm-bürdeme başladı. Ses yükseldikçe yükseldi ve kısa süre içinde yerdeki titreşimler, kızların bedenlerini titretecek kadar güçlendi. Ayaklarının altındaki zemin zangır zangır sallanırken, kötü kokulu mor yapışkan, yüzlerinden ve ellerinden küçük damlalar halinde yere dökülüyordu.

“İşe yaradı mı şimdi yani?” diye fısıldadı Adie.

Grace hemen, “Şişşt!” dedi. “Gözünü açık tut!”

İstenmeyen herhangi bir misafire dair en ufak bir belirtiye dahi kaçırmamak için gözlerini dört açmış bir halde, çukurun çevresindeki pozisyonlarını koruyorlardı. Sarsıntı, havada ani ve sert bir hareketlenme yaşanana dek devam etti. Zeminde herhangi bir hareket olmamıştı ama kızlar, adeta dev bir hız trenine binmişler de raylar üzerinde kayıp gidiyorlarmışçasına, ani bir düşüş hissetmişlerdi. Ayaklarının üzerinde sağlam durmakta zorlandılar. Düşme hissini yarattığı ve iksirin midelerini kaldıran berbat kokusuyla katmerlenen kusma isteğini bastırmaya çabalıyorlardı. Derken, her şey yön değiştirmeye başladı, bu hareketlenme, kızları düşmemek için birbirlerine tutunmaya zorluyordu. Rachel, Adie’nin koluna sertçe dayanarak, acıyla büzüştü.

“Ayakta dikilemiyorum!” diye bağırdı. “Grace!”

Dizginleyemediği mide bulantısına katlanabilmek için gözlerini sımsıkı kapatmış olan Grace, “Dayan!” diye seslendi.

Adie, “Yo!” diye haykırıverdi. “Bu... bu, *onlardan* biri!”

Grace gözlerini açtı. Adie, oluşturdukları çemberin merkezine dehşet içine bakıyordu. İnce, koyu bir sis sarmalı zeminden döne kıvrıla yükselmiş, bir el şekli almış ve pençeleriyle halıyı kavramıştı. İkinci bir el daha halıya tutundu ve onları bir çift omuz izledi, adeta uçurumun kenarından düşmek üzere olan bir dağcı kendini yukarı çekiyor gibi görünüyordu.

“Jenny! Çuvallar!” diye bağırdı Grace.

Jenny, Grace’in elini bırakıp ceplerini yokladı. Küçük çuvallardan birini çıkardı ve çuvalın ağzındaki fiyongun iki ucunu tuttu.

“Ayağına dikkat et!” diye ciyakladı Adie.

Jenny gözlerini aşağı çevirdiği anda, iblisin elinin bileğine doğru uzandığını gördü. Geriye doğru sendeleyip havayı tekmeledi ve ardından yere öyle sert düştü ki, birbirlerine çarpan dişlerinin tıngırtısı beyninde zonkladı. Küçük çuval elinden düşüp zeminde kaymış, sonunda çıkış kapısının yakınlığında kalmıştı.

“Başka bir tane çıkar,” diye feryat etti Grace. “Çabuk!”

Jenny, cebinden bir başka çuval çıkardı, olduğu yerde doğruldu ve başı hâlâ dönüyor olmasına rağmen, çuvalın fiyongunu iki ucundan tutmayı başardı. Öne doğru eğilip fiyongun uçlarını iki yana çekti ve iksir tozu gözüne kaçmasın diye gözlerini sımsıkı yumdu. Diğer kızlar, artık göğsüne dek görünür olan iblisin üzerine parlak tozun dökülüşünü izlediler. Toz zerrecikleri iblise değer değmez minicik alevlere dönüşürken, iblis ağzını açıp sessiz bir çığlık kopardı. Minik alevler, iblisten geriye halıda oluşan küçük bir kara lekeden başka hiçbir şey kalmayana dek, çığlıklara boğulan yarattığı eritip yok etti. Bu sırada, yerin derinliklerindeki gümbürtü devam ediyordu.

Grace, çembere geri dönen Jenny’nin kolunu kaptı ve

heyecan içinde, “Henüz bitmedi!” dedi. “Herkes gözlemeye devam etsin!”

Zemindeki aynı noktadan, bir başka kara sis sarmalının daha yükseldiğini fark eden Jenny’nin dudakları titremeye başladı.

“İşte!” diyerek yeri işaret etti, elini çoktan cebine sokmuş, yeni bir çuval daha çıkarmaya hazırlanıyordu.

Fiyongu çözüp tozun iblisin üzerine dökülüşüne bakmak için gözlerini aşağı eğdi ama bu iblis hızlı çıkmıştı. Puslu, bulanık elini hızla uzatıp Rachel’in bileğini kaptı. Sihirli toz, iblisin elinin yüzeyini azıcık yakmış, ama ardından etkisiz bir şekilde elin ardına düşmüştü. Jenny, kendini zeminde yukarı doğru çekerek Rachel’in kaval kemiğine doğru yüzünü yaklaştıran yaratığa dehşetle baktı. Karanlık sis azar azar kayboldu ve derken, Rachel’in gözleri koyu, parlak yeşillikte bir ton aldı.

Grace çılgınlığı bastı. “Rach!”

Jenny, diğerlerini derhal harekete geçmeye teşvik ederek, “Haydi ama! Yalnızca bir dakikamız var!” diye bağırdı.

Grace hemen Rachel’in arkasına geçip kızın kollarını arkasında birleştirip kımıldayamayacağı şekilde tuttu. Jenny dizlerinin üzerine çöküp kollarını Rachel’in bacaklarına sımsıkı dolamıştı. Tam Rachel onlarla boğuşmaya başlamıştı ki, Adie porselen kaplardan birini çıkardı.

“Şimdi!” dedi Jenny.

Adie, porseleni yere fırlatıp paramparça etti ve porsele- nin içindeki duman yukarı doğru yükselirken, Rachel’ı zapt edebilmek için göğsünden tuttu. Rachel’in bedeni, soluk al- mamak için direnir kuvvetle debelendi. Aniden geriye doğru attığı kafası, Grace’in alına çarptı ve onu arkasındaki duvara yapıştırdı. Adie yerinden sıçrayıp Rachel’in kollarını tekrar arkasında birleştirdi ve o da aynı acı dolu kafa darbesini aldı. Jenny dişlerini sıkıp, debelenmenin bitişini bekleyerek ol- duğu yerde sımsıkı durdu. Sonunda, Rachel’in dişlerinin ara- sından nefes aldığını duydular. Birkaç saniye içinde, boğuş- ma sona ermişti. Grace emekleyerek Rachel’in yanına yak- laşıp gözlerine baktı.

Kafatasını çatlatan ağrının daha da şiddetlenmemesi için sakince konuşarak, “Durumu iyi,” dedi. “Artık bırakabilirsiniz.”

Yere yığılıveren Rachel, sakat dizinin yere çarpmasıyla, acı içinde haykırdı. Jenny, onu rahatlatmak için bir kolunu boynuna dolamış, bir eliniyse yer altındaki sesleri takip ede- bilmek için zemine koymuştu.

“Sanırım gücü azalıyor,” dedi.

Diğerleri de gittikçe gerileyen, giderek daha derinden gelmeye başlayan sese kulak verdiler. Aniden, kızları yere seren delici bir ışık parlaması belirdi. Ve sonra, sessizlik çöktü.

“Tanrı aşkına, *neler* oluyor burada?!”

Kızlar, kırpıştırdıkları gözlerini kısarak, çift kapılı girişi açık tutan figüre baktılar. Işık parıltısının gözlerini alan etkisi

geçtiğinde, P bloğunun kapısında duran kişinin Bayan Hennesly olduğunu gördüler, çevresi öğrencilerle sarılmıştı ve müthiş öfkeli görünüyordu.

“Şeyy...” dedi Grace. Kelimeleri ağzında geveleyerek devam etti. “Fen deneyi desem?”

FRANSIZCANIN BAĞLADIKLARI

“Bu *koku* da neyin nesi?”

“O yüzlerindeki şey de ne öyle?”

“Kaka!”

“Kaka değil. Kakadan da beter kokuyor.”

Grace, hırkasının koluyla yüzünü silip başını eğerek, arkadaşlarıyla birlikte, koridor boyunca dizilmiş aşağılama töreni ekibinin arasından geçti. Bayan Hennelly, o ve arkadaşlarından oluşan talihsiz kızlar grubunu müdür Evans’ın ofisine götürürken, kıkırdama sesleri koridorda yankılanıyordu.

“Sizin girecek dersleriniz yok mu?!” diye ciyakladı öğretmen. Böylece, koridoru dolduran alaycı kalabalık yavaşça dağıldı.

Kızlar, bitkin bir halde ofisin dışında oturup içeri çağırılmayı beklediler.

Bayan Hennelly, kollarını kavuşturarak, “Okul mülküne hasar vermek,” diye mırıldandı, “okul formlarınızı lekelemek, cömertçe kullanımınıza açılmış öğle yemeği alanlarına saygısızlık etmek... Size ne haller oldu böyle kızlar? *Hımm?* Orada neler oluyordu öyle?”

Kızlar sessizce önlerine baktılar ve cevap vermeye yeltenmediler bile. Vakit geldiğinde, sırayla müdürün odasına girdiler ve nazikçe sıraya dizildiler. Müdür Evans ve müdür yardımcısı Collins uzun bir masanın ardına oturmuş, gözlemini onlara dikmiş olan morla kaplı dört surata şaşkınlıkla bakıyorlardı. Bitmez gibi gelen bir dakika boyunca kimse tek kelime etmedi.

Bay Collins iç çekerek konuşmaya başladı. “Sanırım, size P bloğunda ne yaptığınızı sormam gerek. Ne yaptınız da böyle sonuçlandı? Halının yanıp lekelenmesinin, en güçlü oda parfümlerinin bile bastıramadığı o feci kokunun ve sizdeki ufak tefek yara berenin nedeni neydi?”

Grace konuşmak üzere ağzını açmıştı ki, ne diyeceğini bilemeyince, tekrar kapattı.

Onların sessizliğini umursamayan Bayan Evans, “Bu konu epey ciddi, kızlar,” dedi. “Ailelerinizle iletişime geçeceğiz ve ben, gün sona ermeden sizden bir açıklama bekliyorum.”

Bay Collins’e doğru sertçe başını sallayıp korkunç koku karşısında burnunu buruşturarak, kızlara son kez keskin bir bakış attı ve odadan çıktı. Bay Collins omuzlarını düşürüp tekrar iç geçirdi.

“Bu, siz kızların son günlerde yarattığı ikinci karışıklık oldu. Bana herhangi bir açıklama yapacak mısınız? Bu konunun Tracy Murphy’yle bir ilgisi var mı?”

Grace fırsatı kaçırmadı.

“Evet, efendim. Özür dileriz, efendim. Bu kokuşmuş şeyi Tracy’nin okul dolabına koyacaktık... şey, bir çanta dolusu vardı bu şeyden... ve...”

“Ben gözlüklerimi çantanın üstüne koymuştum, efendim,” diyerek araya girdi Jenny. “Çanta da tam pencerenin altında duruyordu. Güneş de öyle parlaktı ki... Gözlük camından geçen güneş ışınları halıyı yakmış, efendim.”

“Seni hiç gözlük takarken görmemiştim, Jenny,” dedi Bay Collins.

“Çok çirkin şeyler, efendim. O yüzden hiç takmam. Yine de annem onları okula yanımda gönderiyor.”

“Öyle mi? Devam et.”

“Halı, çantaya epey yakın bir noktadan tutuşmaya başlamış olmalı, efendim,” diye devam etti Grace, hikâyeye iyice kendini kaptırmaya başlamıştı. “Bu yüzden, çantadaki kokulu madde de ısınmış. Çantayı elimize aldığımızda patlayıverdi.”

Jenny, “Çok gürültülü bir patlamaydı,” diyerek başıyla da onayladı. “Hepimiz korkup sırtüstü düştük.”

“Ben başımı vurdum, efendim,” dedi Adie.

Grace, “Kokulu şey de her yana saçıldı,” diye ekledi.

“Ben de başımı vurdum, efendim,” diye tekrarladı Adie, bu kez sesi biraz daha gür çıkmıştı.

“Seni duydum, Adie. İyi misin peki? İçinizden herhangi birini hastaneye muayeneye götürmeme gerek var mı?”

Grace, gülümsemeye çalışarak, “Yo, hayır,” dedi. “Biz iyiyiz. Sadece biraz ürktük, efendim.”

Bay Collins, tek kaşını havaya kaldırarak, “Pekâlâ,” dedi. “Bu da *bir tür* açıklama sayılabilir.”

“Bu konuyu aydınlattığımıza memnunum, efendim,” dedi Grace ve diğerleriyle birlikte ofisten çıkmak üzere döndü.

“Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?”

Kızlar, şaşkın ifadelerle tekrar müdür yardımcısına doğru döndüler.

Bay Collins öne doğru eğilerek, “Başka bir öğrencinin dolabına bulaştırmak için okula rezil kokulu bir madde getirmişsiniz,” dedi. “Bu iğrenç şaka öyle ters gitmiş ki, sonunda okulun koca bir bloğuna o şeyi bulaştırmışsınız. Bu tuhaf ve şaibeli olduğu apaçık açıklamanın ardından bu işten yakayı sıyırdığınızı mı sandınız?”

Başını eğip gözlerini ayakkabılarına diken Grace, “Ah, hayır, efendim,” diye cevap verdi.

“İki hafta boyunca öğle yemeği molasına çıkmanız yasak,” dedi müdür yardımcısı, kesin bir dille.

Kızlar bakakaldılar.

“Ve hademenin bu pisliği temizlemesine de yardım edeceksiniz,” diye devam etti Bay Collins.

Dört kız da aynı anda, “Evet, efendim,” dedi.

“Gidebilirsiniz,” dedi Bay Collins. “Ve hiçbirinizi bir daha bu ofiste görmek istemiyorum!”

Tomar tomar kâğıt mendille temizlenerek geçirdikleri onlarca dakikanın ardından, kızlar sonunda tuvaletten çıkmıştı.

“İki hafta ceza!” dedi Rachel.

“En azından sadece öğle aralarında,” diyerek omuz silkti Grace. “Bizi okul sonrası cezaya da bırakabilirlerdi.”

“Doğru diyorsun. Ama yine de...”

Adie, Grace’in kolunu çekiştirerek, “Hey!” dedi. “Bakın, Una! Orada! Hey, *Una!*”

Una, kalabalık öğrenci trafiğinin arasından geçip onlara doğru gülümseyerek yaklaştı. Adie hemen atılıp onu kucakladı.

“Nasılsın? İyi misin?”

“Ben iyiyim, Adie. Teşekkür ederim.”

Adie, sanki ondan dahasını duymayı bekliyormuşçasına bir adım gerileyerek, tereddütlü bir ifadeyle Una’ya baktı. Grace’inse yüzü asılmıştı.

“Senin için endişelenmiştik, Una. Nasılsın?” diye sordu.

“Ben iyiyim, Grace. Teşekkür ederim. Ama bence siz artık durmalısınız.”

“Anlayamadım?”

Una, Grace’e doğru yaklaşıp gözlerini gözlerine dikti.

Ağır ve tehditkâr bir ses tonuyla, “Çok ciddiym,” dedi.

“Durun.”

Grace’in başından aşağı kaynar sular dökülmüştü adeta, böyle bir duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı. Hemen gözlerini başka yöne çevirdi.

“Dersime geç kalmak üzereyim,” dedi Sahte Una, aniden tekrar neşelenmişti. “Siz de acele etseniz iyi edersiniz.”

Kızlar, bir zamanlar dostları olan yaratığın gidişini üzüntüyle izlediler. Bunca bela, bunca tehlike ve büyü işe yaramamıştı. Ayrıca, Una’nın bedenini mesken tutan iblisin, onların bu çabalarından bıktığı da apaçık ortadaydı.

Grace, Bayan Quinlan’ın hazırladığı iksirin mor kalıntılarını bileğinden kazıyıp derin bir of çekti. Arkadaşları arasında en sorumluluk sahibi öğrenci kendisi olmasına rağmen, Bayan Lemon’ın Fransızcadaki düzensiz fiillerle ilgili yapacağı sözlüyü o bile umursamıyordu.

Bayan Lemon, sınıfa, “Bayan Vander Tramp,” diye seslendi. “Belirttiğim harfte şu fiilleri tekrarlayın. M dediğimde *Monter*, R dediğimde *Rester* gibi... Grace, Adie, Jenny! Dikkatinizi derse veriyor musunuz, yoksa sıralarınızda daha ilginç şeyler mi var acaba?”

“Özür dileriz, efendim,” dedi kızlar, tekdüze ses tonlarıyla. Gözlerini istemeye istemeye tahtaya çevirdiler ve sınıfın geri kalanıyla birlikte fiilleri tekrar ettiler.

Bayan Lemon, tahtadaki ismi silerken “Mükemmel,” dedi. “Şimdi hepinizin, bu on dört fiili benim yardımım olmadan defterlerinize yazmanızı istiyorum.”

Sınıftakiler bir ağızdan homurdanarak defterlerini açtı.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Adie, bir yandan da defterinin bir köşesini mavi tükenmez kalemıyla yavaşça boyuyordu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Grace, gözlerini yan sıranın altında sıralanan ayaklara dikmişti. “Hiç bilmiyorum.”

“Bu işin böylesine zor olacağı aklıma gelmemişti,” diyerek burnunu çekti Jenny. “Bunca şeyi bir daha yapmak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Zaten daha önce yaptıklarımızı tekrarlamanın bir anlamı yok,” diye homurdandı Grace. “Yani, belli ki işe yaramıyor.”

Adie, kalemini nazikçe masasına bırakırken titrek bir sesle, “Una’yı özlüyorum,” dedi.

Grace, gözlerine dolan yaşları dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldı. O da sevgili arkadaşını özlüyordu. Tüm o talihsiz büyüleri birer birer felaketle sonuçlanırken, Una’dan giderek daha da uzaklaştıklarını ve o serbest bıraktıkları şeytani güce daha çok yaklaştıklarını hissediyordu. Yapmayı

denedikleri ilk büyüyü düşündü ve Tracy Murphy'nin son anlarının nasıl olabileceğini hayal etmeye çabaladı. Acaba olacakları önceden sezebilir miydi? Acaba canı yanar mıydı? Grace, Canavar'ın kız ya da erkek kardeşleri olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Muhtemelen yoktu. Eğer herhangi bir kardeşi olsaydı, muhtemelen onlar da okulda Tracy gibi kötü şöhretleriyle tanınıyor olurlardı. Ancak, bir Bayan Murphy *vardı*, her ne kadar sevimsiz bir tip olsa da Canavar'ın annesiydi. Ve bir Bay Murphy olması da muhtemeldi. Yani, Canavar'ı özleyecek bir kişi daha vardı.

“Siz üçünüz derse katılmak için özel davet mi bekliyorsunuz?”

Bayan Lemon'ın sert ses tonu, Grace'i bu karanlık düşüncelerden uyandırdı ama Adie'yi etkilememişti.

“Özür dileriz, efendim,” dedi Grace usulca ve ödevine gömüldü.

“Adie?” diye seslendi Bayan Lemon, tek kaşını havaya kaldırarak.

Adie öyle derin düşüncelere dalmıştı ki, öğretmeni duymadı bile. Jenny onu hafifçe dürttü.

“Ne?” diye haykırdı Adie.

“Dedim ki,” diye söze girdi Bayan Lemon, Adie'nin sırasına doğru yaklaşırken sesi daha öfkeli çıkmaya başlamıştı. “Özel davet mi bekliyorsunuz acaba? Yoksa dersin geri kalanını dışarıda oturarak mı geçirmek istersiniz?”

Adie, terslenerek, “Pardon,” dedi. Bu sırada kalemini almak için uzanmış ama yanlışlıkla, kalemi ön sıranın altına düşürmüştü.

“*Excusez-moi?*”¹ Bayan Lemon’ın yanakları sinirden kızarmıştı.

“*J’ai dit que je suis désolée!*”² Böylesine berbat bir günün sonunda, kalemini yere düşürmek bardağı taşıran son damlaymışçasına, Adie hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “*Je n’ai pas de l’intention d’être difficile, mais je suis si fatiguée. Je veux être chez moi!*”³

Tüm sınıf kalemlerini bırakmış, hayretler içinde Adie’ye bakıyordu.

“Ne dedin?” diye sordu öğretmen usulca.

Adie, gözü yaşlı bir suratla öğretmene bakarak, “*Comment?*”⁴ diye sordu. “*J’ai dit que je suis fatiguée. J’ai besoin d’un bain, mais je dois rester à l’école. Monsieur Collins est fâché et ce n’est pas Notre faute, et... Ah!*”⁵

Aniden durdu ve masanın altından onu hızla tekmeleyen Jenny’ye baktı. Arkadaşı kocaman açılmış gözlerini ona dikmiş, ona sorunun ne olduğunu bakışlarıyla anlatmaya çalışıyordu.

¹ Fr. “Affedersiniz?” (e.n.)

² Fr. “Size üzgün olduğumu söylüyorum!”

³ Fr. “Zorluk çıkarmak istemiyorum, çok yoruldum. Evime dönmek istiyorum!”

⁴ Fr. “Nasıl?”

⁵ Fr. “Size yorgunum diyorum. Banyo yapmaya ihtiyacım var ama okulda kalmak zorundayım. Bay Collins kızdı ama... ama bu bizim suçumuz değil ve...”

Birkaç saniyenin ardından Adie, hafifçe, “Hııı...” dedi. Ve daha fazla konuşmadı. Yalnızca Grace’in kalemini alıp düzensiz fiilleri defterine not etmeye başladı, bu sırada öğretmenin yoluna gidip sınıfta dolaşmaya devam etmesini umuyordu. Ama öğretmen gitmedi. Bayan Lemon gözlerini ona dikmişti, ardından, diğer iki kıza tuhaf bir bakış attı.

“Siz üçünüz, dersten sonra sınıfta kalacaksınız,” dedi sonunda. “Sizinle konuşmak istiyorum.”

Bayan Lemon, tahtaya doğru uzaklaşırken Grace, “Aferin,” diye homurdandı.

“Yalnızca yorgun olduğumu anlatıyordum,” diyerek kendini savundu Adie. “*et Monsieur Collins est f’aché et...*”¹

“*Je t’ai compris!*”² diye çıkıştı Grace, kalemini Adie’den hızla geri alırken. “Kes artık! Öğretmen bize tuhaf tuhaf bakıyor artık. Sınıfın geri kalanı da öyle.”

“Üzgünüm. Ne yaptığımın farkında değildim.”

“*Ça c’est le troisième...*”³ Jenny gözlerini sımsıkı yumup başını salladı. “Demek istediğim, bu, hepimizi mükemmel şekilde Fransızca konuşturacak olan üç numaralı büyü. On büyüden üçüncüye geldik bile!”

“Bir büyü daha kaldı,” dedi Adie, gözyaşları tekrar dökmeye başlamıştı. “Bir tane daha ve sonra... Ühühü!”

¹ Fr. “Bay Collins kızdı ve...” (e.n.)

² Fr. “Seni anladım!”

³ Fr. “Bu üçüncü oldu...”

“*Oui*,”^{*} diye homurdandı Grace ve yüzüstü masasına gömüldü.

Ders sona erdiğinde Grace, Adie ve Jenny, Bayan Lemon’ın masasının önünde dikildiler.

“Çukurdan bir şey çıkardınız, değil mi?” diye sordu Bayan Lemon.

Grace’in ağzı açık kalmıştı.

Boğuk bir sesle, “Ne?” dedi.

Bayan Lemon, kollarını kavuşturup başını iki yana sallayarak, “Bakın,” dedi. “Eğer bir iblisle uğraşıyorsanız, neden bahsettiğimi bilmiyor gibi davranmakla harcayacak vaktiniz yok demektir. Çukurdan bir şey çıkardınız mı, çıkarmadınız mı?”

“Çıkardık,” diye cevap verdi Jenny.

“Yanlışlıkla,” diyerek araya girdi Grace. “Böyle olsun istememiştik. Biz... biz sadece Rachel’in yeni ruh çağırma tahtasını deniyorduk ve...”

Öğretmen, masasına sırtını yaslayarak, “Şüpheli bir durum olduğunu anlamıştım zaten,” dedi ve iç geçirdi, sesi, kendi kendini hayal kırıklığına uğratmış gibi çıkmıştı. “O kar fırtınasını gördüğüm anda anlamıştım. Daha dikkatli davranmalıydım.”

^{*} Fr. “*Evet*.” (e.n.)

“Çukurdan ve iblislerden haberiniz var mı yani?” diye sordu Adie.

“Evet,” diye cevap verdi Bayan Lemon, haşin bir bakışla. “Ve bugün P bloğunda gördüğüm kokuşmuş şeylere bakılırsa, siz de âlem değişimi iksirini nasıl yapacağınızı biliyormuşsunuz. O iksiri yapmayı bilmenize rağmen, bir iblis çukurunun üzerine bir ruh çağırma tahtası koyabilecek kadar sorumsuz nasıl davranabildiniz peki?”

“Hiçbirini bilmiyorduk ki,” diye cevap verdi Grace. “Hatta, bilmiyoruz ki. Ne orada bir iblis çukuru olduğundan, ne iblis çukuru diye bir şeyin varlığından haberimiz vardı. O iksir zamazingosunun nasıl yapıldığını da bilmiyoruz. O şey hakkında en ufak bir bilgimiz yok.”

“O halde, nereden...”

Bayan Lemon aniden durdu ve gözlerini sımsıkı yumdu.

“Vera,” dedi. “Vera Quinlan size yardım ediyor.”

Grace başını aşağı yukarı salladı.

“Peki, sizin iblis davetinize Vera nasıl dâhil oldu?” diye sordu öğretmen.

“Aslında dâhil olmadı,” dedi Grace. “Büyüleri nasıl duracağımızı bilmediğimiz için ondan yardım istedik.”

“Ne büyüleri?”

Grace, arkadaşlarıyla birlikte bir dizi büyü yaparak cadılığa nasıl merak sardıklarını açıklayarak devam etti. Kariyer etkinliğinin yapıldığı gün okulda ruh çağırma tahtasını nasıl

kullandıklarını, yanlışlıkla çağırdıkları iblisin arkadaşlarının bedenine nasıl hâkim olduğunu ve önceden başarısız olan büyülerinin teker teker nasıl gerçekleşmeye başladığını anlattı.

Bayan Lemon, onu dinledikten sonra, “Pekâlâ,” dedi. “Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Yani, şimdi hepiniz bir süreliğine mükemmel Fransızca konuşacaksınız. Ya sonra? Sonraki büyü kafeterya yemeklerini bugüne dek yediğiniz en lezzetli yiyeceklere mi dönüştürecek?”

“Pek sayılmaz,” dedi Grace ve diğer iki arkadaşına baktı ama ikisi de konuşmaya hevesli görünmüyordu. “İlk büyümüz... ilk büyüyü, okulun kabadayısı Jenny’yi yumrukladıktan hemen sonra yapmıştık ve... tahmin edersiniz, Una epey üzgündü ve...”

“Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Tracy Murphy’ye otobüs çarptırarak bir büyü yaptık.”

Grace bakışlarını yere çevirdi. Korkunç derecede uzun süren sessizliğin sona ermesini bekledi.

“Yani, geriye kalan iki büyüünün sonuncusu o olacak, öyle mi?” dedi öğretmenleri.

Grace, temkinli bir ifadeyle öğretmenine bakıp başını salladı.

“Evet,” dedi Bayan Lemon ve bir defterle kalem çıkardı. “O halde, fazla vaktimiz yok.”

“Kızmadınız mı?” dedi Grace.

“Kızmak mı?”

“Tracy Murphy’ye yaptığımız büyü için.”

“Kızlar,” dedi öğretmenleri nazikçe, “Biliyorsunuz, ben de bir zamanlar ortaokul öğrencisiydim. Bu yılların ne denli zor olabildiğini biliyorum. Yaptığınız şey son derece saçma ve çocukçaymış ama bence, şimdiye dek bunun cezasını yeterince çekmişsiniz zaten.”

Kızlar birbirlerine dönen bakışlarında cılız umut parıltıları belirmişti.

Bayan Lemon, asıl konularına geri dönerek, “Şimdi,” dedi, “âlem değişimi büyüsünü denemiştiniz ve sonuç vermemiş. O halde, iblis defetme büyüsünü de denediğinizi ve onunda işe yaramadığını varsayıyorum.”

“Evet,” diye yanıtladı Jenny. “Hele o tam bir felaketti. Una tamamen kafayı sıyırdı ve A bloğunda bizi kovalayıp ortalığı yıktı.”

Adie’yle Grace ona, *ne yapıyorsun sen?* dercesine baktılar.

“Demek, onun sorumlusu da sizdiniz, ha?” dedi Bayan Lemon. “Ne muhteşem. Anlaşılan, Una’ya karşı temkinli olmamız gerek. Bu iblis defedilmeye de çukura geri çekilmeye de dayanabildiğine göre, güçlü bir iblis olmalı. Onu gereğinden fazla kızdırmak istemeyiz.”

“Yani, bize yardım edebilirsiniz, öyle mi?” diye sordu Adie.

“Deneyebilirim.”

“Harika!” diye haykırdı Jenny. “O halde, artık Kedici Bunak’a ihtiyacımız kalmadı.”

“Pek sayılmaz,” dedi Bayan Lemon. “Okuldan sonra sizinle birlikte Vera’nın evine gideceğiz. Ondan alabildiğiniz tüm yardıma ihtiyacınız olacak.”

ZAMANE CADILARI TEKRAR BIRLIKTE

“Peki, Bayan Quinlan’ı siz nereden tanıyorsunuz?” Rachel, arkadaşlarının öğretmenleriyle geçen sohbetlerinden eksiklerini tamamlamaya uğraşıyordu hâlâ. Yalnızca bir öğleden sonra süresince, diğerleri bir başka yetişkini daha ekibe dâhil etmeyi başarmışlardı ve üstelik bu yetişkin, iblis çukuru hakkında her şeyi bilmekle birlikte, Una’yı geri getirmelerine de yardım edecekti.

Futbol sahasını şimdiden kaplamaya başlayan akşam çiylerinden kaçınmak için ayaklarını kaldıra kaldıra yürüyen Bayan Lemon, “Ah, bizim tanışıklığımız çok eskilere dayanıyor,” diye cevap verdi. “İkimizin de tıpkı siz kızlar gibi, büyücülüğe merakımız vardı, bizi bu bir araya getirdi diyebilirim.”

“Yakın arkadaş mıydınız?” dedi Grace.

“Birbirimizin en iyi arkadaşıydık. Çok yakındık.”

“Ama şimdi görüşmüyor musunuz?”

“Yıllardır konuşmadık,” dedi Bayan Lemon. “Biz... bizim aramız açıldı.”

“Kavga mı ettiniz yani?” dedi Jenny. “Konu neydi?”

Bayan Lemon iç geçirdi.

“Yalnızca bir fikir ayrılığı yaşadık, o kadar.”

Jenny, biraz daha bastırıp konuyu derinleştirmek için ağzını açmıştı ki, Grace bir bakışıyla onu susturdu.

Wilton Place’teki evin garaj yoluna girdiklerinde, kedi miyavlamaları korusu patlak verdi. Ses öyle yüksekti ki, Bayan Quinlan’ın hemen dikkatini çekmiş olmalıydı. Kızlar veranda adım atarlarken, yaşlı kadın evin kapısını açıyordu.

Kadın, “Sürekli sizin suratlarınızı karşımda görerek rahatsız edilmek için nasıl bir kabahat işledim acaba?!” diyerek karşıladı onları. “Neden işe yaramadı? Neyi yanlış yaptınız?”

“Hiçbir şeyi yanlış yapmadık, Bayan Quinlan,” diye cevap verdi Grace. “Yalnızca, işe yaramadı işte.”

“Saçmalık.”

“Doğru söylüyorlar,” dedi Bayan Lemon, aralarında veranda aydınlığına adımını son atan o olmuştu. “Büyüyü talimatlara uygun şekilde yapmış görünüyorlar. Ama iblis fazlasıyla kuvvetliymiş.”

Bayan Quinlan, bir darbe almışçasına birkaç adım geriledi. Gözleri, bu sürpriz karşısında fal taşı gibi açılmıştı, ardından tekrar kısıldı.

“Beth,” dedi yavaşça. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Bunca zamandır nasılsın peki, Vera?”

“Bir şikâyetim yok.”

“Sen... sen iyi görünüyorsun.”

“Aynen, sen de.”

“Girebilir miyim?”

Bayan Quinlan, ağzında bir şeker geveliyormuş gibi çenesini sağa sola oynattı.

“Olabilir,” diye mırıldandı. Sonra arkasını dönüp mutfığa doğru yollandı.

“Kızlar bana durum hakkında bilgi verdiler,” dedi Bayan Lemon, kızlarla birlikte yaşlı kadını hemen arkasından takip ediyorlardı. “Başımız biraz dertte gibi görünüyor.”

“Onların başı biraz dertte,” diyerek onu düzeltti Bayan Quinlan. “İblisi çağıran *ben* değilim.”

“Hayır, değildin,” dedi Bayan Lemon. “Ama çocukların bu işin altından kendi başlarına kalkmalarını bekleyemeyiz. Senin de benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum, yoksa onlara şimdiye dek bunca yardımı yapmazdın.”

“Pek bir şey yapmadım,” dedi Bayan Quinlan, bir elini önemsemez bir tavırla sallayarak. “Zaten yaptıklarımın da bir önemi yok, çünkü onlara yapmalarını söylediğim hiçbir şey işe yaramadı.”

Bayan Lemon masaya oturdu ve eski dostuna gülümsedi. Bayan Quinlan, Fransızca öğretmenine delici bakışlar

atıyordu. Adeta, rakibine maç öncesi gözünü diken bir bok-sörü andırıyordu.

Bayan Lemon, gülümsemeye devam ederek, “Kendimi çok yaşlı hissettim şimdi,” dedi. “Onca yılın ardından seninle karşılıklı oturuyoruz. O zamanlar ne kadar genç, ne kadar da masumduk.”

Bayan Quinlan, ahşap masanın budaklarını tırnaklayarak sessizce oturdu.

“Bu kızlar bana ikimizi hatırlatıyor,” diye devam etti Bayan Lemon. “Bana hikâyelerini anlattıklarında, aklıma eski okul günlerimiz geldi.”

“Okula birlikte mi gitmiştiniz?” diye sordu Rachel.

“St. John’da okumuştuk,” diyerek başıyla onayladı Bayan Lemon.

Jenny pat diye, “Siz *yaşıt* mısınız?” deyiverdi.

Bayan Quinlan ona ters bir bakış attı.

“Evet, *yaşıtız*.”

“Biz de kendi cadılar meclisimizi toplamıştık, tıpkı siz kızlar gibi,” dedi Bayan Lemon, eski günleri hatırlarken dudakları hâlâ tebessümle kıpırdanıyordu. “Ama biz yalnızca üç kişiydik. Biz ikimiz, bir de Meredith. Aramızdan su sızmazdık, öyle yakındık ki. Muhteşem cadılar olmaya kararlıydık. Ama derken, elbette, iblis çukurunu keşfettik.”

“Büyü işlerinin yalnızca eğlence ve oyundan ibaret olmadığını zor yoldan öğrenmiş olduk,” dedi Bayan Quinlan katı bir ifadeyle.

“Birbirinizle konuşmayı neden bıraktınız peki?” diye sordu Jenny.

Grace hemen fırçayı çekti. “Jenny!”

“Ne? Zaten ilişkilerinden bahsediyorlar. Ben de bu kısmını öğrenmek istiyorum.”

Bayan Lemon, cevap vermesini bekleyerek Bayan Quinlan’a baktı. Ama kadın konuşmadı.

“Okuldan ayrılacak kadar büyüdüğümüzde,” dedi Bayan Lemon, “kasabayı iblis çukurundan korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza ant içmiştik. Ancak, bu yeminimize dair farklı bakış açılarına sahiptik.”

Aniden söze giren Bayan Quinlan, “*Ben*, insanların güvende kalabilmeleri için mümkün olduğunca çok şey bilmeleri gerektiğine inanıyordum. İblis çukurunun *varlığından* kasabayı haberdar etmek zorunda olduğumuzu hissediyordum. Böylece, o çukurdan uzak durmaları gerektiğini bileceklerdi. Ama *o*, bunu sır olarak saklamamız lazım diyordu.”

“Tek yol buydu,” dedi Bayan Lemon.

“İnsanlar tehlikenin *yanı başlarında* olduğunu bilmeden kendilerini *nasıl* koruyabilirler ki?” dedi Bayan Quinlan.

“Ben, çukura göz kulak olmak için okula geri döndüm,” diye yanıtladı Bayan Lemon.

“Ama bu hiçbir işe yaramadı.”

“Evet,” diyerek iç geçirdi Bayan Lemon. “Yeterince dikkatli olamadım. Ve şimdi, bunun bedelini bu kızlar ödüyorlar.

Ama senin yöntemin de işe yaramış sayılmaz, Vera.”

“İnsanlara çukurdan bahsetmiş miydiniz?” diye sordu Grace.

Bayan Quinlan başıyla onayladı. “Bahsettim. On yıllar önce. Herkes benim çatlak olduğumu söyledi. Tüm kasaba bana kahkahalarla güldü sadece.”

“Buna gerçekten çok üzülmüştüm,” dedi Bayan Lemon, içtenlikle. “Geçen yıllar boyunca seninle defalarca konuşmak istedim. Kocanın kasabayı terk etmesinden sonra, bu eve uğramama ramak kalmıştı. Ama hiçbir zaman yapamadım.”

“Kocanız da deli olduğunuzu düşündüğü için mi sizi terk etti?” diye sordu Jenny.

Bayan Quinlan sert bir dille, “Hayır,” dedi. “Haberin olsun, meraklı hanım, kocam *kedilerden* nefret ederdi. Bir gün bana ‘şu kedilerden kurtul, yoksa ben Güney Amerika’ya taşınırım’ dedi. Ben de ‘giderken diş fırçanı da unutma’ dedim.”

“Peki, üçüncü arkadaşınıza ne oldu?” dedi Grace. “Şimdi nerede?”

“Meredith mi? O...” Bayan Lemon, eski arkadaşıyla anlamlı anlamlı bakışarak durakladı. “O ayrıldı. Ondan bir daha haber almadık.”

“Romanya gibi bir yerlere taşındı,” diye homurdandı Bayan Quinlan. “Gitti de kurtulduk.”

“Yani, o da bize yardım etmeyecek mi?” diye sordu Jenny.

Kedici Bunak, “Hayır. Yalnızca biz ikimize kaldınız. Bana sorarsan, bu kadarını bile hak etmiyorsunuz ya, neyse,” diyerek onu tersledi.

“Peki, şimdi sırada hangi büyü zimbirtısı var?” diye sordu Grace.

Bayan Lemon derin bir nefes alıp kızlara teker teker baktı.

“Geriye yalnızca uygulamayı asla istemeyeceğiniz türden bir seçenek kaldı. İnanılmaz derecede tehlikeli ve her birinizin çok ama çok cesur olmasını gerektiriyor.”

“Yoksa, daha fazla iblis mi olacak?” diye ciyakladı Adie.

“Hayır, bu kez yalnızca Una’ya odaklanacaksınız. Ama öncelikle, gerekli... tampon donanımları tedarik etmelisiniz.”

“Tampon donanım mı?” dedi Grace.

“Arkadaşınızı hâkimiyeti altına alan güce karşı sizi koruyacak bir şeyler,” dedi Bayan Lemon. “Bu yaratık çok güçlü bazı büyülere dayanmayı başardı. Ve elimizde sadece, iblisi temelli lanetleme yöntemi kaldı. Bu yöntem, iblisi bağlayıp çukura gerisin geri fırlatacak ve iblis bir daha asla geri dönemeyecek.”

“Kesinlikle işe yarar mı peki?” diye sordu Jenny.

“Doğru şekilde uygulanırsa, sonuç neredeyse kesin.”

“Harika!”

“Şimdiden kutlamalara başlamayın,” dedi Bayan Lemon. “Önce, gerekli... *materyalleri* temin etmelisiniz.”

“Onlar nedir?” diye sordu Grace. Bayan Lemon’la Bayan Quinlan bakiřtı.

“Mahsur ruhlar,” diye cevap verdi Bayan Quinlan. “Dinleyin. Ruhlar öteki dünyaya ulaşamadıklarında, dünyevi bedenlerine geri dönemedikleri için, bizim dünyamız ile öteki dünya arasında bir düzlemde mahsur kalırlar. Bazen onları duyar, bazen de görürüz ama aramızdaki bağlantı zayıftır. Bizim dünyamızla düzgün şekilde etkileşime girmelerine yetecek kadar şey duyup göremezler. Onlar için hayat yayını, cızırtılı bir radyo kanalı gibi gelip gider. Bu, rahatsız bir varoluş biçimidir ve genellikle birbirleriyle de herhangi bir anlamlı iletişim kurmalarına engel olur. Sonuç olarak, yaşadıkları şey tam bir keder ve sonsuz yalnızlıktır ki bu da onları çıldırmaya sürükler.”

“Ne korkunç!” diye ciyakladı Adie. “Zavallıcıklar.”

“Evet, küçük kız, trajik bir durum,” dedi kadın, duygusuz bir ifadeyle. “Ama biz canlı varlıkların onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Diğer yandan, onlar bize inanılmaz zararlar verebilirler.”

“Nasıl?”

“Öcüleri, perili evleri ve diğer paranormal olayları duymuşsunuzdur, değil mi?”

“Evet. Yani, o şeyler gerçek mi?”

Bayan Quinlan, elini sallayarak, “Eh, eminim bazıları,” diye söze girdi, “yalnızca beyinsizlerin ipe sapa gelmez zırvaları ya da biraz para kazanmaya çalışanların uydurmaları.

Ama bu şeyler gerçekten varlar. Kayıp ruhlar, bizim düzlemimizdeki nesneleri ve insanları belirli ölçüde *etkileyebilirler*. Şunu hep hatırlayın, onlar, başkalarıyla herhangi bir şekilde iletişim kurmak, *etkileşime geçmek* için yanıp tutuşurlar. Sizi korkudan çılglık çılgılığa bıraktıkları takdirde, bu bir etkileşimdir. Bir nesne fırlatarak başınızı kanattıkları takdirde, bu da bir etkileşimdir.”

Grace, endişeli bir ifadeyle, “Yani, *tedarik etmemiz* gereken şeyler bunlar mı?”

“Aynen.”

“Ama nasıl?”

Bayan Lemon, kızların endişelerini gidermeye çalışan, sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Neyse ki, bu ruhlar bir arada, gruplar halinde bulunurlar. Birliktelik arzuları başka kayıp ruhlara da yayılır, anlayacağınız. Bu yüzden, tek seferde yarım düzinesini ya da ihtiyacınız kadarını tedarik edebilirsiniz.”

“Yani,” dedi Jenny, somurtarak, “onları yakalayıp bir kavanoza filan mı tıkacağız?”

“Ne yazık ki,” diye cevap verdi Bayan Lemon, “bundan biraz daha karmaşık olacak. Tedarik ancak dolunayda, yani iki düzlem arasındaki bağlantının en güçlü olduğu zamanda yapılabilir. İçinizden biriniz, *yalnızca biriniz*, bir Chi Küresini ruhların toplama noktasına götürecek ve gerekli ritüeli gerçekleştirecek. Her şey plana uygun giderse, ruhlar, ihtiyacınız olduğu sürece kürenin içine hapsolacaktır.”

“Peki, nereden bir *Çii* Küresi bulacağız?” dedi Jenny.

Bayan Quinlan, ocağın üzerindeki bir kancaya asılmış ağır görünümlü bir kumaş çantaya elini soktu, içinden deniz mavisi bir kâğıt ağırlığına benzer bir şey çıkardı ve masaya attı. Nesne masaya gürültüyle çarptı ama tuhaf şekilde kırılmadı, sadece zıplayıp yuvarlandı.

Adie, korkuyla geri sıçrayarak, “Dikkatli ol!” diye ciyakladı.

“Sakin ol, Abbey,” dedi Bayan Quinlan. “Kırılması imkânsız. En azından bizim tarafımızdan.”

Grace derin bir nefes aldı. “Bunu nereye götürmeliyiz?”

“Yakınlarda bir *ruh toplanma noktası* var,” diye cevap verdi Bayan Quinlan. Bir çekmeceyi karıştırıp içinden kirli, yıpranmış bir harita çıkarıp mutfak masasının üzerine yaydı. “İşte, burada,” diyerek bir noktayı işaret etti.

Uzun bir sessizliğin ardından, Bayan Quinlan başını haritadan kaldırdı.

“Hepinizin yüzü biraz soldu,” dedi.

“Olmaz,” diye ciyakladı Adie, masadan birkaç adım gerileyip duvara yaslanmış güveli bir koltuğa yavaşça oturdu. “İmkânı yok.”

“Taş Ev,” diye fısıldadı Rachel.

Bayan Lemon, “Oradan haberiniz var mı?” diye sordu.

“Rachel’in evinin yanındaki arazide,” dedi Grace. “Bazen karanlıkta oraya gitme konusunda birbirimize meydan okuruz. Ama bugüne dek hiçbirimiz bunu başaramadı.”

“Son seferinde Una epey yaklaştı,” dedi Jenny, kaşlarını çatarak. “Oradan gelen sesler duyduğunu söylemişti.”

“Gerçekten duymuş olması son derece mümkün,” dedi Bayan Quinlan. “Doğru Ay evresinde, orada epey gürültü çıkacak kadar ruh toplanmış olmalı.”

“Ve içimizden birinin oraya yalnız başına girmesi gerek, öyle mi?” Adie’nin güzel bronz teni solmaya başladı.

“Aynen,” dedi kadın, burnunu umursamaz bir edayla çekerek. Haritayı katlayıp tıka basa dolu çekmeceye koydu. “*Sizin suçunuz, siz düzeltirsiniz.*”

Bayan Lemon, diplomatik bir dille araya girdi. “Onun demek istediği, kızlar, iblisi çağıran siz olduğunuz için, onu kovmak zorunda olanlar da sizsiniz. Biz elimizden geldikçe size yardımcı olacağız ama özellikle işin bu kısmını sizin kendi başınıza yapmanız gerekiyor.”

“Dediğim gibi,” diyerek homurdandı Bayan Quinlan, “sizin suçunuz, siz düzeltirsiniz.”

Çarşamba günü çıkan dolunay, üzerlerine bir kâbus gibi çökmüştü. Kızlar mor, kokuşmuş, bulamaç fiyaskosunun ardından ilk öğle arası cezalarını çekiyorlardı ve kayıp ruhları kimin toplayacağını hâlâ konuşmamışlardı. Önceki akşam Bayan Quinlan’ın evinden ayrıldıklarından bu yana hiç kimse Taş Ev’i ağzına almamıştı ve vakitleri azalıyordu. Ama

hiçbiri bu işe gönüllü olmak istemiyordu.

“Çöp çekelim,” dedi Grace. “Tek adil yol bu.”

“Ben yapamam,” diye cevap verdi Adie. “Biliyorum, kısa çöpü ben çekeceğim ve ben bu işi *yapamam*. Oraya bir başıma gidemem. Kesin *ölürüm*.”

Rachel, yumuşak bir ses tonuyla, “Hiçbirimiz bunu yapmak istemiyoruz ki,” dedi. “Ama başka seçeneğimiz yok. Grace’e katılıyorum. Herkes çöp çekip şansını denesin.”

Jenny ağırbaşlı bir ifadeyle başını sallayarak hemfikir olduğunu gösterdi.

“Şimdi yapalım mı?” diye sordu Grace. “Halledelim ve bitsin, ne dersiniz?”

Kimse cevap vermeyince, çantasından iki kalem çıkardı ve kalemleri, yarım parçalardan birinin diğerlerinden daha kısa kalmasını sağlayarak, ikiye böldü. Kalemleri avucuna alıp arkasına götürdü ve karıştırdı. Ardından, kalem parçalarını, hangisinin kısa olduğu anlaşılmayacak şekilde tutarak arkadaşlarına uzattı. İlk çöpü çekmek üzere Rachel uzandı.

“Bekle!” diyerek atıldı Adie. “Yarın yapalım. Lütfen, olur mu? Taş Ev’e gitmemizden hemen önce yapalım. Yoksa ben altından kalkamam. Şimdi kısa çöpü çekersem, oraya gitmem gerektiğini bile bile tüm bir günü geçiremem.”

“Öyle olsun,” diyerek başını salladı Grace. “Zaten bu, muhtemelen herkes için en iyisi olur. Bu iş kimin başına kalsın, son anda seçileceği için, korkuya kapılacak vakti olmayacak böylece.”

Bu geçici ertelemeden memnun bir halde ve çarşamba

gecesini akıllarına getirmemek için ellerinden geleni yaparak, öğle arası cezalarında tamamlamaları gereken ödevlere devam ettiler.

“Bayan Lemon bugün okul sonrasında ne yapmamızı istiyor?” diye sordu Jenny.

“Çeşitli bitki ve otlar toplayacağımızı söyledi,” diye cevap verdi Rachel.

“Şahsen Bayan Quinlan’ın tarzını yeğlerdim.”

“Her şeyi onun yapmasını mı yani?”

“Evet. Biz de sadece kırmızı eşarbı beklerdik,” dedi Jenny.

“Bana göre hava hoş,” diye fısıldadı Grace. “Bunlarla uğraşırken zihnimizi boşaltıp bir süreliğine o işi unutabiliriz...”

Hemen sustu ve onları bekleyen zorlu görevi tekrar akıllarına getirdiği için özür dilercesine derin bir of çekti.

Jenny, “Ben evde, televizyonun karşısına yayılmayı yeğlerdim,” diye mırıldandı.

14

GÖRÜNMEZ BAĞLAR

Taze akşam havası, morallerini umduklarından çok daha fazla düzeltmişti. Ormanda dolaşp ıslak ve çamurlu toprakta ot ve mantar ararken, kendilerini neşeli bir okul gezisine çıkmış gibi hissetmişlerdi. Bayan Lemon'ın ansiklopedisinde tarif edilen türde bir ot ya da kır çiçeği bulabilmek için birbirleriyle yarışıyorlar, getirdikleri bitkilerin neden yanlış olduğunu açıklayan öğretmenleri gülümseyerek başını iki yana salladıdaysa yüksek sesle itiraz ediyorlardı. Okul bahçesinde ve çevresinde geçirdikleri bunca yıl boyunca, bu bölgenin bu kadar çok bitki ve canlı türüne ev sahipliği yaptığından haberleri olmamıştı. Her bir ağaç, düzinelerce ot ve mantar türünün ya da küçük yaşam formunun barındığı küçük ekosistemlerdi adeta.

Rachel, uzun bir söğüt ağacının kabuğundan dışarı taşan turuncu yuvarlak parçalarını göstererek, “Ayh!” dedi. “Ağacın yaşam gücünü emen küçük uzaylı yaratıklara benziyorlar.”

“İyi yakaladın, Rachel,” diyerek onu alkışladı Bayan Lemon. “*Dimerella lutea*. Listemizdekilerden biri.”

Rachel ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” diyerek yalan söyledi.

“Harika iş çıkarıyorsunuz, kızlar! Tek bir eksik kaldı: *pertusaria hymenea*. Ağacın üzerine sıçramış gri-beyaz bir boyayı andırır, tepesinde de küçük kara daireleri vardır. Görürseniz seslenin.”

Kızlar, final turunu kazanabilmek için birbirlerini itip kakarak ormanı araştırırken kıkır kıkır kıkırdayıp bağrışıyorlardı.

“Buldum!” diye bağırdı Adie.

Adie, bir atkestanesi ağacının soluk renkli yosunlarla kaplanmış gövdesinin üst bölümünü göstererek zıp zıp zıplarken, diğerleri hezimet homurtuları çıkarıyordu.

“Sende kartal gözü varmış, Adie,” dedi Bayan Lemon, gülümseyerek. “Ah, ama biraz yüksekte. Birisinin tırmanması gerek.”

“Ben yaparım,” diyerek atıldı Jenny, parmak uçlarıyla ağacın kabuğuna çoktan asılmış, bir ayağını ağacın budaklarından birine sabitlemişti bile.

“Yavaş ol,” diyerek onu uyardı öğretmeni. “Acele etme sakın.”

Yaptığı işe tastamam odaklanan Jenny, dilini ağzının bir kenarından çıkarmış bir halde, ağır ağır ama istikrarlı bir şekilde tırmanırken, ağaç kabuğundan birkaç ufak parça yere döküldü. Genç kızın tırmanmaya elverişsiz okul ayakkabılarını gören Bayan Lemon'ın kaşları endişeyle çatıldı. Onu uyarmak için tam ağzını açmıştı ki... Jenny'nin ayağı kaydı.

Diğer kızların nefesleri kesiliverdi. Jenny tekrar kaydı-ğında hemen ileri atıldılar. Ağaçtan yere doğru ağır çekim düşerken, Jenny ağzını açıp bir çığlık kopardı.

Ancak, yere düşmedi.

Gözlerini sımsıkı kapamış olan Jenny'nin, ot kaplı topraktan kalça hizasında bir yükseklikte havada yatay şekilde süzülmesini izleyen kızlar tam anlamıyla sersemlemişlerdi.

Jenny, havayı yumruklayarak, “Vay bee!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. “Müthiş!”

Sonra, kocaman bir sırtışıla, diğerlerine bakmak için boynunu uzattı. Grace, illüzyonistlerin gösterilerinde gönüllülere ip bağlı olmadığını gösterirken yaptıkları gibi, bir elini arkadaşının üstüne, diğer eliniyse altına sokarak havayı kolaçan etti. Hayır, ip filan yoktu. Evet, bu iki numaralı büyüydü.

“Sabitlendin mi?” dedi. “Yani, hareket edebiliyor musun?”

“Sanırım, evet,” dedi Jenny. “Şunu izle!”

Bayan Lemon, “Belki de sen...” diye konuşmaya başlamıştı ki, neşe dolu bir çığlık sözünü kesiverdi.

Jenny, başını arkaya döndürüp bir ters takla attı ve ha-

vada yükseldikçe yükseldi. Diğer kızlar ona tezahürat edip alkış tuttular. Ardından, onlar da havalanmayı denedi. Yerden hafifçe birkaç santim yükselen Grace'le Adie el ele tutuşmuş, dengesiz bir şekilde havada duruyor, bir yandan da sevinçle gülümsüyorlardı. Jenny'den altta kalmamaya kararlı olan Rachel, sağ bacağına hâlâ sızlatan acıyı umursamaksızın, dizlerini büküp elinden geldiğince yükseğe zıpladı ve son sürat havaya yükseldi. Gökyüzüne doğru süzülürken, yapraklar ve ince dallar yüzünü yalamıştı.

“Rachel!” diye bağırdı Bayan Lemon. “*Derhal* aşağı in!”

“Bu yalnızca iki numaralı büyü, efendim,” dedi Adie. “Uçabilmemizi sağlayan büyü!”

“O kadarını ben de anladım, Adie, teşekkürler,” dedi öğretmenleri. “Ama bu, tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyor.”

Rachel'la Jenny de orman zemininin hemen üstünde havada asılı duran Adie'yle Grace'in yanına hızla indiklerinde, Bayan Lemon hepsine sert bir bakış attı.

“Bunun biraz eğlenceli olduğunun farkındayım,” dedi Bayan Lemon, temkinli bir ifadeyle. “Ama büyüünün etkisinin ne kadar süreceğini bilemezsiniz. Siz yükseklerde süzülürken aniden durabilir. *Ve* sizin gökyüzündeki alaverelerinizi başka birilerinin görmesi de son derece muhtemel.”

“Ama efendim,” diye mızızlandı Rachel, “bu, *gelmiş geçmiş* en muhteşem şey.”

“Aynen,” diyerek onu onayladı Jenny. “Bizden en azından bunu denemememizi bekleyemezsiniz.”

Bayan Lemon iç geçirdi.

“Peki, tamam,” dedi. “Buralarda birazcık havalanabilirsiniz. Ama, büyüünün zaman aşımına uğrama ihtimaline karşı, sakın çok yükseğe çıkmayın. Ve ormandan ayrıldığımızda, *olay biter*. Tekrar yola çıktığımızda, uçma işleri olmayacak, ona göre. Anlaşıldı mı?”

Kızlar bir ağızdan sevinçle haykırdılar. Ardından, farklı yönlere doğru havalandılar ve rüzgârın saçlarının arasından süzülmesi ya da okul kravatlarını havaalanlarındaki rüzgâr tulumları gibi havalandırması karşısında neşeyle cıvıladılar.

Doğrulamakta zorlanırken kıvrıcık bukleleri yere doğru salınan Adie, “*Dik konumda* nasıl durabiliyorsunuz?” diye seslendi diğerlerine.

“Yalnızca ayaklarının ağır olduğunu hayal et,” diye cevap verdi Jenny. “Hemen doğrulacaksın.”

“Yapamıyorum. Beceremeyen tek ben miyim?”

“Hayır,” diye bağırdı Grace, ayağıyla bir daldan destek alarak başını ve omuzlarını yukarıya kaldırmaya çabalıyordu. “Ben de tepetaklak olup duruyorum. Bayan Lemon! Neyi yanlış yapıyoruz?”

“Korkarım, bu konuda size yardımcı olamam, kızlar,” diye seslendi öğretmenleri. “Vakit neredeyse dolmak üzere, bu arada,”

Jenny ve Rachel, kalan zamanda ellerinden geldiğince çok ters takla ve perende atabilmek için daha da hızlı uçmaya

başlamıştı. Bu sırada kıskançlık içinde homurdanan diğer iki kızsâ hâlâ hareketlerini kontrol edebilmeye çalışıyorlardı.

“Sanırım olayı çözdüm!” diye bağırđı aniden Adie. “Grace, dizlerini biraz bük ve karnını ger. Hemen dik konuma geçiyorsun!”

Doğrulup düz şekilde uçmaya başlayan Grace’in mutluluktan adeta nefesi kesilmişti.

“Mükemmel!”

“Zaman doldu!” diye bağırđı Bayan Lemon. “Aşağı gelin.” Kızlardan hemen itiraz dolu nidalar yükseldi.

“Lütfen, efendim,” diye yalvardı Grace. “Adie’yle ben neyi nasıl yapacağımızı daha yeni öğrendik ama.”

“Üzgünüm, Grace ama bu kadar yeter. Siz kızların evlerinize dönmeniz, benim de iksirleri hazırlamam gerek. Jenny, aşağı inerken şu likenlerden de biraz topla.”

“Tamam, efendim,” diye seslendi Jenny ve ağacın çevresinde dönerek ağır ağır alçalmaya başladı.

Grace’le Adie, uçuş denemelerini uygun şekilde yapamadıklarına dair homurdanmaya devam ederek, yere sert bir iniş yaptılar. Ama Bayan Lemon, onların homurtularına al-dırış etmiyordu bile.

“Evlerinize dikkatli gidin,” dedi öğretmen. “Ve hepiniz yarına kendinizi hazırlayın.”

Grace ve Adie yol boyunca ağır adımlarla ilerlediler.

“Resmen *asırlardır* bu kadar mutlu olmamıştım,” dedi Adie.

Grace, somurtkan bir ifadeyle, hemfikir olduğunu belirten bir ses çıkardı, yolu öyle ağırdan alıyordu ki, okuldan aşağı inen yokuş her zamankinden de uzun geldi ona. Okul sonrası maceraları, arkadaşlarıyla birlikte içine düştükleri kasvetli durumu zihninden tastamam uzaklaştırmıştı ama şimdi, Adie'yle her zamanki kasvetlerine tekrar gömülmüşlerdi. Derken, aniden durdu ve giderek kararan gökyüzüne baktı.

“Adie.”

“Evet?”

Grace, suratına yayılan kocaman bir sırıtışla arkadaşına baktı.

“Haydi, eve uçalım.”

Adie bir anlığına düşündü, sonra gülümsedi.

“Evet.”

Keyifle kıkırdayarak, sokakta başka herhangi biri olup olmadığını kontrol ettiler ve ardından, gökyüzüne fırladılar, ciğerlerindeki hava hızla dışarı çıkarken, sessiz çığlıklar atıyorlardı. Bu işi kesinlikle kavramışlardı artık. Havada birbirlerine doğru inip yükseliyor, fazla yaklaştıklarında şen bir panikle çığlığı basıyor, Rachel ile Jenny'yi kıskançlıktan çatlatabilecek türden hava akrobasisi gösterileri yaparak perende ve taklalar atıyorlardı. Onlar göze alabildikleri kadar yükseğe çıkıp süzülürlerken, kentin parıldayan ışıkları çevrelerindeki akşam göğüne yansıyordu adeta. Sonra, yavaşça dönüp yıldızların panoramik manzarasını karşılarına aldılar.

Sonunda başları dönmeye başlayınca, meltemde süzülen kuş tüyleri misali, aşağı doğru usul usul süzöldüler.

“Kent bu kadar yüksekte çok hoş görünüyor,” dedi Adie. “Arabaların ışıkları, sıra sıra dizilmiş küçük ateş böceklerine benziyor.”

“Evet,” dedi Grace, soluk soluğa. “Keşke sonsuza dek uçabilsek.”

Ağır ağır aşağı inerlerken, kendilerini gökyüzünde görünmez gibi hissediyorlardı. Tam bu sırada, sokakta yürümekte olan iki silüet fark ettiler.

“Olamaz!” diye ciyakladı Adie. “Bunlar Trish ile Bev! Canavar’ın uşakları!”

“Ama Canavar yanlarında değil,” diyerek göz kırptı Grace.

Birbirlerine hınzır hınzır sırtıp aynı anda dalışa geçtiler. İki okul zorbasının yanından öyle hızlı uçtular ki, yalnızca havada beliren okul üniforması renginde bulanık karaltılar olarak görüldüler.

“O da neyin nesiydi?” diye viyakladı Bev.

Bordo karaltılar bir kez daha yanlarından hızla geçti. Karaltıların yarattığı ani rüzgâr, jöleli saçlarına gülünç bir görünüm vermiş, onlara tıpsız saç modelleri kazandırmıştı.

“Hayaletler!” diye çığlığı bastı Trish. “Bunlar *hayalet*! Kaç!”

Trish, kaçma telaşıyla Bev’i ite kaka aşır son sürat de-

para kalktı. Bev de onun peşine takılıp tabana kuvvet kaçmaya başladı. Grace'le Adie, onların görüş alanının dışında, küçük bir dükkânın çatısının üstünde havada asılı beklerlerken, kendi kendilerine sessizce kıkırdıyorlardı.

“Şunların gidişine bak.”

“Bu ikisinin koştuklarını daha önce gördüğümü sanmıyorum,” dedi Adie, kocaman bir gülümsemeyle.

“Artık eve gitsek iyi olur.”

“Bence de. Yoksa... ay!”

Adie aniden sarsıldı, havada birkaç santim aşağı düşüp sonra tekrar yükseldi.

“O-ooo! Sence büyü sona... aaaay!”

Derken, birdenbire altlarındaki çatının üzerine hızla düştü. Üçgen çatının eğik kenarlarından birine iniş yaparak kenardan aşağı kaymaya başladı. Çatının cilalı kiremitlerine çaresizce tutunmaya çabalıyordu.

“Adie!” diye haykırdı Grace. “Dayan!”

Ama Grace de güç kaybetmeye başlamıştı. Hızla aşağı düşerken, altında duran çatıya çakılmadan önce, yakınlardaki bir telefon hattı direğine tutunmayı denediyse de direğe yalnızca tırnaklarını acı verici bir şekilde sürtmeyi başarabilmişti. Koyu renkli kiremitlerin üzerine hızla çarptı ve aşağı doğru son sürat kaymaya başladı. Ayakları çatının kenarından kaydı, ellerini başının üzerinde çılgınca çırpmaya başladı. Tam bu sırada, çatıdan aşağı tastamam düşmeden önce, çatı

oluğunu tutmayı becerdi. Asıldığı yerden, altındaki beton zeminin üzerinde salınırken gözlerini sımsıkı yumdu ve kasılmaya başlayan kaslarının verdiği, giderek artan acıyı düşünmemeye çalıştı.

“Grace!”

Grace, Adie’nin eğimli çatıda dengede tutmaya çalıştığı ayaklarının çıkardığı telaşlı sesleri duyabiliyordu.

“Buradayım, Adie. Ama daha fazla dayanamayacağım!”

“Geliyorum!”

Adie, arkadaşına yaklaşırken, kiremitleri ezen ayakbıllarının kulak tırmalayıcı sesi giderek daha da artıyordu. Grace, çatının kenarından koyu renkli kıvrıcık buklelerin sarktığını gördü.

“Elimi tut,” dedi Adie hemen, bir ayağını oluğa sabitlemiş, uzanabildiği kadar aşağı uzanıyordu.

“Yapamam, düşerim!”

“Düşmene izin vermeyeceğim, söz!”

Grace nefesini tuttu ve muazzam bir çaba harcayarak, sağ eliyle çatı oluğuna daha sıkı tutunup sol eliyle yukarı uzandı. Adie, Grace’in bileğini sımsıkı kavrayıp onu yukarı çekti. Derken, metalik bir gıcırtı sesi yükseldi ve çatı oluğunun bağlantı noktalarından biri kırılıverdi. Kızlar panikle haykırdılar. Diğer bağlantı noktaları da teker teker yerlerinden çıkarken, Adie, arkadaşına adeta yapışmıştı. Adie’nin oluğun içindeki ayağı, olukla birlikte hareket ederek kayıyor, genç kız çatının kenarına doğru kayıyordu.

“Düşeceksin!” diye bağırdı Grace. “Bırak beni!”

Adie ona kulak asmadı ve son bir çabayla Grace’i çatının üstüne çekti, tam bu sırada çatı oluğu da yerinden tamamen kopmuş ve binanın yanındaki atık su borusuna doğru fırlamıştı. Kızlar, çatı kiremitlerinin üzerine serildiler, kımıldamaya cesaret dahi edemiyorlardı. Hem bitap düşmenin hem de rahatlamanın etkisiyle soluk soluğa kalmışlardı. Gözleri yaşlarla dolan Grace, başını yavaşça çevirip Adie’ye baktı.

“Teşekkürler.”

“Önemi yok,” dedi Adie, hırıltıyla solurken. “Peki, aşağı nasıl ineceğiz?”

Mümkün olduğunca az hareket ederek etrafa göz gezdiren Grace, başıyla çatının bir tarafını gösterdi.

“Atık su borusu.”

Hem ıslak hem de ince olan atık su borusuna tutuna tutuna aşağı inmeleri yarım saat kadar sürdü. Uçabilmenin özgürlüğü ve zarafetinin ardından şimdi, kendilerini inanılmaz derecede hantal ve ağır hissediyorlardı. Sonunda ayakları yere değdiğinde, bacakları adeta jöle gibi titriyordu. Eve dönüş yolu gözlerine her zamankinden çok, çok ama çok daha uzun görünüyordu.

Grace’in nihayet evine ulaşip giriş kapısını açması adeta bir ömür sürmüştü.

“Grace? Sen misin, tatlım?” Grace’in annesinin sesi endişeli geliyordu.

“Evet, anne.”

Grace anahtarını kapı kilidinden çıkardı ve sıcak mutfaka gitmeden önce hol aydınlığında biraz durdu.

“Epey geciktin, ufaklık.”

“Biliyorum, üzgünüm. Yarınki fen dersi için bazı şeyler topluyorduk da.”

“Ne tür şeyler?”

“Bitkiler, otlar gibi şeyler. Okulun çevresinden topladık.”

“Hımm. Peki. Akşam yemeğine tam vaktinde yetiştin. Haydi, ellerini yıkayıp masaya otur.”

Grace, mutfak lavabosunun soğuk musluğunu açıp ellerini dondurucu suyun altında ağır ağır ovalarken, annesine hafifçe tebessüm etti.

Annesiyse, iki boş tabağa buharda pişirilmiş birkaç taze havuç koyarken, “Biraz yorgun görünüyorsun,” dedi. “İyi misin?”

Grace musluğu kapatıp masaya doğru döndü, sandalyesine doğru ilerlerken mutfak havlusuyla ellerini kuruluyordu.

“Evet,” dedi fısıltıyla. “İyiyim.”

Annesinin pişirdiği pirzolalara meraklı olduğu pek söylenemezdi. Ama o gün, kendisi için sevgiyle hazırlanan bu sıcak akşam yemeği ona huzur veriyordu. Bu duygular içinde tabağındakileri bitirdi.

“Pazar günü Janet teyzeni ziyarete gideceğim. Sonunda, o yeni köpek yavrusunu eve getirmiş, hani şu cocker spaniel cinsi olan. O kadar harika bir şey ki! Neden sen de benimle gelmiyorsun?”

“Bilemiyorum,” diye mırıldandı Grace. “Bakarım.”

“O yavruyu görmek için ölüp bittiğini sanıyordum,” dedi annesi, şaşırılmış bir ifadeyle. “Sana o yavruların fotoğrafını gösterdiğimde, tüm gün ağzından onlardan başka bir şey çıkmamıştı. Şimdi o ufaklıkla tanışmak istemiyor musun yani?”

Ağzına bir çatal dolusu pirzola daha tıkan Grace, “Evet, istiyorum,” diyerek iç geçirdi. “Ama kızlarla bir işimiz olabilir. Üzgünüm, anne. Yavruyu gerçekten görmek istiyorum. Bu hafta sonu değil de başka bir zaman belki.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, Grace’in annesi uzanıp Grace’in elini okşadı.

“İyi olduğuna emin misin, canım?”

Grace ona bakıp zor bela gülümsemeyi başardı.

“Evet, iyiyim.”

TAŞ EV

Gece göğünün derin karanlığı altında, Taş Ev koyu siluetiyle dikiliyordu. Dolunayın aydınlığına rağmen ev, adeta çevresindeki tüm ışığı emmişçesine, kapkara duruyordu. Havada ne bir rüzgâr ne de bir ses vardı. Rachel'ın odasının pencere pervasına toplaşan kızlar, arazinin bir ucunda duran bu korkunç şekle mahzun mahzun bakıyorlardı. Jenny, dört kibrit çöpünü elinde sımsıkı tuttu. Her biri teker teker bir çöp çekmeye başladı. Uzun çöplerden birini çeken Grace derin bir oh çekti. Rachel da aynısını yaptı. Adie'yle Jenny endişeyle bakışırlarken, Adie bir çöp çekmek için elini uzattı. Parmaklarının arasında tuttuğu kısa tahta parçasına güçlükle bakabiliyordu, alt dudağı titremeye başladı.

Jenny, son kalan çubuğu göstermek için avucunu açarken, “Üzgünüm, Adie,” diye fısıldadı.

Adie tek kelime etmedi. Ama gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı bile. Diğerleri, Bayan Lemon'm hazır-ladığı tozla dolu ahşap tuzluğu ve Chi Küresi'ni Adie'nin eline tutuşturdular. Çıkacak herhangi bir ses arkadaşlarının çökmesine neden olacaktı. Hiçbir şey söylemeden, sessizce hareket ediyorlardı. Hafif hafif burnunu çekip duran Adie ayağa kalktı. Acı dolu gözlerle arkadaşlarına bir kez baktı ve oda kapısından çıkıp gözden kayboldu.

Kısa süre sonra pencereden, onun bahçeye çıktığını ve çiti aştığını gördüler. Adie'nin ağır adımlarla ilerleyişini izleyen Grace'in göğsü sızlıyordu. İkide bir duraklayan arkadaşının omuzlarının tir tir titrediğini görebiliyordu, korkudan hıçkırarak ağladığının da farkındaydı. Adie'nin çatıda onu kurtarmak için bileğine nasıl yapıştığını, onu çatıya nasıl çektiğini hatırlayınca, gözlerinden ılık yaşlar süzöldü. Ve Grace, göz açıp kapayıncaya kadar odadan çıkıp karanlıktaki soluk silüete doğru hızla koştu.

“Adie, dur!”

Adie arkasına döndü.

“Grace, ne yapıyorsun? Eve *tek başıma* girmem gerek.”

Grace küreyi ve ahşap tuzluğu Adie'nin elinden alıp onu Rachel'in evine doğru itti.

“Eve ben gireceğim,” dedi, tüm ciddiyetiyle ve itiraz etmeye kalkan Adie'ye doğru parmağını kaldırarak devam etti. “Ben kararımı verdim. Bu yüzden sakın benimle laf dalaşına girme. Eve ben gireceğim.”

Adie tekrar ağlamaya başlamıştı. Başını sallayarak Grace'i sımsıkı kucakladı.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı.

Grace geri çekilip ona gülümsedi.

“Birazdan görüşürüz. Diğerlerinin ben dönmeden lokumları bitirmesine engel ol.”

Adie gülümsemeye çalıştı ve Grace yüzünü Taş Ev'e dönüp uzaklaştı.

Taş Ev aslında yalnızca küçük bir kır evi olmasına rağmen, gece göğüne uzanan kırık dökük üçgen çatısıyla, Grace'e bir kuleyi anımsatıyordu. Adie'nin çimenleri ezen yumuşak adımlarının sesinin giderek uzaklaştığını duyabiliyordu, ta ki ayak sesleri tamamen kesilinceye dek. Elindeki sihirli eşyaları sımsıkı kavrayıp binaya doğru ilerledi, evin duvarlarındaki her bir taşı seçebilecek kadar yaklaşmıştı artık. Çatının büyük kısmı yok olmuştu, bir tarafı çökmüş ve evin kapkara derinliklerini gösteren kocaman bir delik oluşmuştu.

Grace'in ayak sesleri, kulağına fazlasıyla gürültülü geliyordu. Çıkan sesi azaltmak için ağır adımlarla, ayağını nereye koyduğuna dikkat ederek ilerledi. Yeterince yaklaştığında, giriş kapısının karşısına gelene dek, evin çevresinde geniş bir daire çizerek döndü. Girişte kapı niyetine kırık dökük, eski mi eski bir dikdörtgen tahta yamuk şekilde asılı duruyordu. Ani bir refleksle kafasını çevirdi. O duyduğu şey bir fısıltı mıydı yoksa?

Çarçabuk etrafı kolaçan eden Grace, etrafta kimsecikler görmedi. Ama işte, yine duymuştu. Yumuşak, tiz bir fısıltı. İşte, bir tane daha! Ve bir tane daha!

Grace'in dizlerinin bağı çözüldü. Yine de ilerlemeye devam etti. Kurtlanmış kapıya yaklaştıkça, fısıltılar yükseldikçe yükseliyordu. Bunlar öyle ahenksiz, cırtlak seslerdi ki, Grace'in kulakları tırmalanıyordu. Gözlerini kısarak baktığı kırık giriş kapısını eliyle itti. Kapının açılmasıyla, etraf aniden sessizliğe gömüldü.

Grace evin içinde hiçbir şey göremiyordu. Öyle karanlıktı ki. Kendini yürümeye zorlarken, ayaklarının altındaki pürüzlü, taş zemini hissedebiliyordu. Ay ışığı, kırık dökük çatıdan içeri süzülüyordu. Ancak, Grace, evin içine iyice sokulana dek, odanın etrafına saçılmış ahşap mobilya parçalarını görememişti. Duvarlarda tek bir resim bile yoktu. Evde önceden birilerinin yaşadığına dair tek bir iz bile yoktu. Derken, giriş kapısı beklenmedik bir şekilde hızla ve büyük bir gümbürtüyle kapanıverdi.

Grace dizlerinin üzerine çöküp ufak bir çığlık patlattı. Çevresini, güçlü fısıltıların yarattığı bir ses dalgası sarmış, kulaklarını patlatan bu sesler acıyla haykırmasına neden olmuştu. Elindeki ahşap tuzluğu sarsak bir şekilde sallayarak çevresine sihirli tozdan yamuk yamuk bir çember çizmeye uğraşırken, elleri adeta uyuşup hissizleşti. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve evdeki korkunç gürültü karşısında gözlerini yumarak, küreyi

avuçlarının arasına alıp başının üzerine kaldırdı.

“Zaman,” demişti Bayan Lemon. “Yapılacak bir şey yok, yalnızca zaman gerekiyor. Toz, onları eninde sonunda kendine çekecektir.”

Grace, ağır mavi küreyi ellerinde tutarken, bu işin hemen sonra ermesini diliyordu çaresizce. İlk darbe onu hazırlıksız yakaladı. Hemen gözlerini açtı ve suratında bir başka sert şaplak daha hissetti. Etrafında hiçbir şey yoktu ama şaplağın çıplak bir el tarafından atıldığına yemin edebilirdi. Arkasından bir şey saçını çektiğinde, ürpererek soluk verdi.

Saldırıların arasında, daha nazik etkileşime geçme çabaları da yok değildi. Grace, bir şeyin koluna sürttüğünü hissetti, cildinin üzerinden kayan ipekten bir kumaşı andırıyordu. Derken, küt! Bir darbe daha yedi.

Grace'in gözleri yaşlarla dolup yanarken, korkunç tiz fısıltıların arasında, taş zemine sürten bir tahtanın çıkardığı donuk sesi işitti. Hemen başını çevirip soluna baktığında, kafasına doğru fırlayan bir sandalye bacağı gördü. Hemen başını eğip kendini zar zor kurtardı, bir yandan da küreyi iki elinde birden tutabilmek için tüm gücüyle çabalıyordu. Kafasına başka tahta parçaları daha uçu. İkisinden kurtulmayı başarsa da üçüncüsü onu omzundan acı verici bir şekilde vurmuştu. Sırtından aşağı doğru süzülen sıcaklıktan, bir yerlerinin kanadığını anladı.

Yanaklarından süzülen gözyaşları, yanaklarındaki ke-

sikleri yakıyordu. Fısıltılar artık ılıklara dönmüştü. Bunlar öyle gür ılıklardı ki, Grace tüm kasabanın onları duyabil-
diğine emindi.

“Lütfen!” diye yalvardı bağırarak. “*Lütfen!*”

Gözlerini bir kez daha yumdu ve küre büyük bir güçle sarsıldı, aniden öyle ısınmıştı ki, Grace küreyi tutmakta zor-
lanıyordu. ılıklar tekrar fısıltıya dönüp, ardından sessizliğe
gömülürken, Grace’in içi ferahladı. Gözlerini küreye çevirdi
ve rahat bir nefes verdi. Sonunda bitmişti.

Ama... bir dakika. Grace gözlerini kısarak baktı. Oda-
nın en karanlık köşesinde... hareket eden bir şey mi vardı?

“Merhaba, Grace,” dedi, Grace’in çok iyi tanıdığı bir ses.

Rachel’in odasında, dışarıdaki kasvetli karanlıktan daha
fazlasını seçebilmeleri için, Jenny ışıkları söndürmüştü.
Grace’in bu mesafeden küçücük görünen bedeninin karanlığın
içinde yok olup gitmesini izlerlerken, Adie dizlerinin üzerine
çöküp diğer iki kızın arasına kıvrılmış, kaygıyla çoraplarını
yoluyordu.

“İçeri girdi!” dedi Rachel heyecanla.

“Nereden biliyorsun?” diye fısıldadı Adie. “Onu göre-
biliyor musun ki?”

“Sayılır. İçeri girmesinden önce seçebiliyordum biraz.”

Jenny, “Grace’in bunu yaptığına inanamıyorum,” diye mırıldandı.

“Orada neler olup bitiyordur sizce?” diye sordu Adie.

Bir ömür gibi gelen o sessiz an boyunca, üçü de en kötüsünü hayal etti. Çılgılık atan hortlakların, korkunç hayaletlerin ve ürkütücü gulyabanilerin Grace’in saçlarını çektiklerini, yüzünü tırmaladıklarını ve onu yumrukladıklarını düşündüler.

Karanlığın içinde Adie cırlayıverdi. “Bunları düşünmek istemiyorum!”

Aniden yerinde doğrulan Rachel, “O da ne?” dedi.

“Ne, ne?” diye sordu Jenny.

“Şuradaki, arazinin gerisindeki.”

“Hiçbir şey göremiyorum.” Jenny boynunu gerip uzatarak bir şeyler ileriye bakıyordu.

“Orada!” Rachel ısrarla aynı noktayı işaret ediyordu. “Sulama kanalından çıkan bir şey var.”

Soluk ay ışığının altında, karanlık bir silüetin Taş Ev’in sol tarafını kaplayan böğürtlenlerin arasından kendine yol açtığını zar zor görebiliyorlardı. Silüet yavaşça durdu, koluna dolanan çalıları temizledi ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Rachel’in panikten soluğu kesiliverdi.

“*Bu, o!*” diye ciyakladı.

Grace öyle hızlı dönmüştü ki, sırtüstü düşüverdi.

“Una!” dedi, nefes nefese. “Sen de nereden çıktın?”

“Burada ne yapıyorsun, Grace?” Ses tonu ürpertici bir tekdüzelikteydi.

Grace, ellerini kullanmadan ağır aksak ayağa kalktı. Küreyi, elinden geldiğince gizlemeye çalışarak karnının üstünde tuttu.

“Kızlar bana kafa tuttular, buraya gelemezsin dediler,” dedi Grace, ses tonu gergindi. “Hani bir keresinde sen de yapmıştın ya, Una. Hatırladın mı?”

Sahte Una köşesinden çıkıp odanın çevresinde dönmeye başladı, bu sırada yanıp sönen kıızıl bakışlarınıiyse Grace’ten bir an bile ayırmıyordu. Grace, giriş kapısına doğru yan yan ilerlemeye başladı.

“Sanırım bu kez ikimiz de kazanmış olduk, ha?” dedi, gülümsemeye çalışarak.

“Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum,” dedi iblis. Öne doğru bir adım attı.

Grace hızla kaçmaya başladı. Açık kapıdan geçip Rachel’in evine doğru hızla koştu. Öyle hızlı koşuyordu ki, bu midesini bulandırıyordu. Ama yine de koşmaya devam etti ve dönüp arkasına bakmadı. Hemen ardında, yeri döven ayak seslerini duyabiliyordu. Bahçe çitine yaklaştığında, harekete du-

yarlı lambanın aniden yanmasıyla bocalayıp gözlerini kıstı.

Işığın içinden beliren üç figür, ona uzanmaya çalışıyor, bir yandan da onu harekete geçmeye teşvik ediyordu.

“Hemen arkanda, Grace! *Koş!*” diye bağırdı Adie.

Ama yeterince hızlı davranamamıştı. Sahte Una, Grace’in hırkasına yapışmış ve onu oltaya takılan bir balık misali geriye çekmişti. Havalanıp uçan Grace, sertçe yere düştü. Bu sırada parmaklarının arasından kayıp giden küreyi bulmak için, etrafı hemen el yordamıyla aramaya başladı. Aniden, iblis onu sırtüstü döndürüverdi. Kolları iki yana mihlanmış, tamamen çaresiz bir halde, doğrudan Sahte Una’nın o korkunç kızıl gözlerine bakıyordu...

Grace tam her şey buraya kadarmış diye düşünürken, birinin iblisin sırtına hızla abandığını hissetti, böylece iblis çimenlere devrilmişti. Başka biri Grace’i kolundan tutup ayağa kaldırdı.

“Küre!” diye bağırdı Grace. “Küreyi düşürdüm!”

Karanlığın içinden Jenny’nin, “Aldım!” diyen sesini işitti.

Grace, hızla eve yönelmeden önce, uzanıp Jenny’nin boştaki elini kavradı. Koşarlarken, Adie’nin dehşet dolu soluklarını hemen arkasında duyabiliyordu. Derken, yakınlarında ansızın bir çığlık sesi yankılandı.

“*Rachel!*” diye haykırdı Jenny ve aniden durup Grace’in elini bıraktı ve geldikleri yöne doğru hızla koşmaya başladı. Grace ve Adie de solukları kesilmiş bir halde onu takip etti-

ler. Rachel'ın dehşet dolu çığlıkları bir kez daha soğuk havayı doldurdu. Arazinin tam ortasında, Sahte Una, Rachel'ın gırtlığını sımsıkı kavramış, Rachel'sa dizlerinin üzerinde kıvranıyordu.

“*Küreyi bana verin!*” İblis, hırıltılı sesiyle gürlemiş, alev alev yanan kızıl gözlerini Jenny'nin elindeki kâğıt ağırlığına dikmişti.

Jenny olduğu yerde kalakaldı.

İblis, Rachel'ın boğazını biraz daha sıkarak, “*Küreyi bana verin!*” diye tekrarladı. Nefes alabilmek için çabalayan Rachel'dan bir gurultu sesi duyuldu.

Jenny, iblise doğru bir adım attı.

Jenny'nin sol eliyle cebinden bir şey çıkardığını gören Grace, kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle, “Yo, hayır!” diye fısıldadı.

Küreyi ileri doğru uzatan Jenny, dudakları titreyerek, “Al,” dedi.

Kızıl gözler, korkunç bir gülümsemeyle Jenny'nin eline kaydı ve iblisin Rachel'm boynunu sıkan elleri gevşedi. Sahte Una, küreye doğru uzandı. Ama elleri tam da kürenin yumuşak yüzeyine değdiğinde, Jenny, küçük çuvallardan birini dişlerinin arasına sıkıştırıp çuvalı bağlayan kurdeleyi çözdü ve öne doğru atılıp, çuvalı iblisin şaşkın şaşkın sırttan ağzına tıktı.

Sahte Una geriye doğru sendeledi. Toz, boğazından

aşağı süzülürken, çevresine öfkeyle tükürdü. Küçük alevler ağzının içinde parıldayıp dışarı sarkan dilinden dışarı dökülürken, telaşla ağzını silip boğuk bir sesle öksürdü. Boğazından kayıp giden ufak alevcikleri kusmaya çalışırken, daha güçlü öksürüyor, başını sallayıp duruyordu. Çimenlerin arasında yalpalayıp hırıltılı bir gürleme kopardı. Ardından kendini dikenli çalılarla kaplı sulama kanalına atıp gecenin içinde kayboldu.

Kızlar bir saniye bile harcamadan hemen dönüp kaçtılar. Eve doğru hızla koşarlarken, ayakları nemli toprağı sertçe dövüyordu.

Tüm geceyi pencerede nöbet tutarak geçirdiler. Hepsi de uyuyamayacak kadar dehşete düşmüştü. Bu, hayatlarının en uzun gecesi oldu.

VAKİT DOLDU

Bayan Lemon ile Bayan Quinlan, okul girişinde birlikte merakla bekliyorlardı. Fransızca öğretmeni vakur ve sakin bir tavırla dikilirken, güveli kıyafetli eşlikçisi, onu işaret eden ya da gözünü ondan alamayan öğrencilere, suratını abuk sabuk şekillere sokarak karşılık veriyordu. Öyle ki, sonunda işi, bir otobüs dolusu saygısız çocuğa dilini çıkarmaya kadar vardırıdı.

Bayan Quinlan, burnunu çekerek, “Aslında,” dedi, “o zorba çocuğun otobüsün altında kalmasına izin vermek o kadar da kötü olmayabilir. Dünyadan kokuşmuş bir ergenin eksilmesi beni bozmaz, yani.”

Toplanan öğrenci kalabalığını pürdikkat gözleyen

Bayan Lemon, sakın bir ifadeyle, “Böyle demek istemediğime eminim, Vera,” diye karşılık verdi. “Ayrıca, beni kandırmaya çalışmanın hiç anlamı yok. Seni zannettiğinden daha iyi tanıyorum.”

“*Pöh.*”

Bayan Quinlan bir kez daha gürültüyle burnunu çekti, sayıları giderek artan gürültücü öğrencileri gelişigüzel ince-liyordu.

“İşte, oradalar,” dedi Bayan Lemon.

Dört kız, yaşlarının çok daha ötesinde bir bitkinlikle on-lara doğru yaklaşıyordu. Gözleri yorgunluktan çökmüştü. Birbirlerine iyice sokulmuş, temkinli tavırlarla iki yanlarını kolaçan ediyorlardı. İşte, bu halde okul girişine vardılar.

“Her ne yapacaksak, hemen şimdi yapmalıyız,” dedi Grace.

Okul çantasından küreyi çıkarıp iki kadından birinin al-masını umarak uzattı.

“Sahte Una peşimizde.”

Küreyi alıp Bayan Lemon’ın ellerine düzgünce yerleş-tiren Jenny, “Taş Ev’de ortaya çıktı,” diye ekledi. “Neredeyse Rachel’ı öldürecekti.”

Ancak o zaman Bayan Lemon gözlerini küreye çevirdi ve boynundaki eşarbin bir ucuyla küreyi nazıkçe parlatmaya başladı.

“Hepiniz çok cesur davrandınız,” dedi. “Ve kısa bir süre daha bu cesareti sürdürmeniz gerekiyor.”

“Mümkün değil!” diye haykırdı Adie. “Onu görmediniz. Yani, o şeyi! O iblis bizi öldürecek!”

Bayan Lemon, Grace’in elini tuttu ve küreyi tekrar onun avuçlarına bıraktı.

Sonra, “Yaptığınız her büyüünün sonuçlarıyla başa çıktınız,” dedi, nazik bir sesle. “Yardıma ihtiyaç duyduğunuzda Vera’yı buldunuz. İblislerle uğraşıp onları yendiniz. Üstelik bir küreyi vahşi ruhlarla doldurdunuz. En deneyimli cadıların bile başaramayacağı şeyler yaptınız. Hepinizle çok gurur duyuyorum. *İkimiz de* sizinle çok gurur duyuyoruz.”

Tam bu sırada, Bayan Quinlan konuşmak için ağzını açmıştı ki, Bayan Lemon’ın ona başıyla işaret vermesi üzerine dudaklarını kapadı.

“Ve geriye tamamlamanız gereken tek bir görev kaldı,” dedi Bayan Lemon.

Bayan Quinlan, giysisinin kıvrımları arasından, düzgünce sarılmış iki ince ip çıkardı.

İpleri kızlara doğru uzatarak, “Bu ipler, dikkatlice hazırlanmış bazı karışımlara batırıldı,” dedi. “Bunları iblisin bileğine sarıp sımsıkı bağlayın, onu olduğu yere mihlayacaktır.”

İplerden birini Rachel, diğerini Jenny aldı ve ceplerine koydular.

“Bundan başka, ihtiyacınız olan tek şeyse şu basit mısra,” diyen Bayan Lemon, Grace’e küçük bir kâğıt rulosu uzattı ve Grace’in elini nazikçe okşadı. “Sözleri küreye fısılda ve her şeyi akışına bırak.”

Grace, mısranın yazılı olduğu kâğıdı aldı ve başını aşağı yukarı yavaşça salladı.

“Evet,” dedi Bayan Quinlan, duyarsız bir ifadeyle. “Benim işim bitti. Ben artık gider. Size iyi şanslar, falan filan.”

Kızların kederli suratlarını gören Bayan Lemon, çarçabuk, “Ben, her şey sona erene dek okulda kalacağım,” dedi. “Tüm bunları neden yaptığınızı hiç aklınızdan çıkarmayın, olur mu?”

“Tracy Murphy’nin öldürülmesini istemediğimiz için,” diyerek iç geçirdi Grace. “Ve...”

Cümleyi Adie tamamladı. “... ve Una’yı geri istiyoruz.” Bayan Lemon gülümsedi.

“Ne yapacağınızı biliyorsunuz, kızlar. Haydi, gidip arkadaşınızı geri getirin.”

Saatler sonra, Grace, okul kafeteryasında bir masaya oturmuş, mavi küreyi elinde dikkatle çeviriyordu. Pencere kenarında dikilen Rachel tırnaklarını yiyor, Jenny’yse bir sı-

ranın üzerinden çöp kutusuna çikolatalı drajeler yuvarlıyordu. Adie, oturduğu yerde başını iki elinin arasına almıştı.

Sahte Una'yı bulamamışlardı. Her yere bakmışlardı ama hiçbir yerde yoktu. Bu, öngöremedikleri tek sorundu. Sahte Una ortaya çıkana dek oturup beklemekten başka yapabilecekleri bir şey gelmiyordu akıllarına.

Koridordan gelen ağır aksak adım seslerini işiten Grace, kederli bir ifadeyle, en azından, Tracy Murphy'nin hayatta ve sağlıklı olduğunu biliyoruz diye düşündü.

“Ne o? Burada parti filan mı var?”

Canavar uzun adımlar atarak içeri girdi, yanında, o sabah jöleli saçlarına gözle görülür bir çaba harcamış Trish ile Bev de vardı. Bev, gösterdiği bu çabanın kızlar tarafından takdir edilebilmesi için, bir anlığına kapı eşiğinde durup poz bile vermişti.

Grace, küreyi açık çantasına olabildiğince dikkatli bir tavırla koyarken, “Pek sayılmaz,” dedi.

“Ucube nerede?” diye sordu aniden Tracy.

Sıranın üzerinden bir draje daha yuvarlayan Jenny, “Bilmiyoruz,” diye cevap verdi.

Çöp kutusunu kapan Tracy, onu Jenny'nin başından aşağı öfkeyle boşalttı.

Ardından, çöp kutusunu Jenny'nin kucağına bırakıp, “O halde, *benim* onu aradığımı söylersiniz ona.”

“Kendin söyle!” diye çıkıştı Jenny.

Canavar’ın Jenny’yi yakasından kapıp sırasından çekip çıkarması üzerine, Grace hemen masasından ileri atıldı.

“Ucube’yi aradığımı ona siz söyleyeceksiniz! Yoksa sırada *siz* varsınız. Çaktın mı?”

Sandalyesine hızla geri düşen Jenny’yi yakalayan Grace, ortamı sakinleştirmeye çalışan bir ses tonuyla, “Anladık, anladık!” dedi. “Biz söyleriz.”

“İyi,” dedi Tracy, hırlarcasına. “Sonra görüşürüz, ezikler.”

Odadan çıkan liderlerini izleyen yandaşları, kızlara el sallayıp gülümsediler.

Jenny, hırkasındaki drajeleri ve diğer çöpleri temizlerken, “Ondan da dangalak arkadaşlarından da bıktım artık!” diye bağırdı. “Bir de onun hayatını kurtaracağız diye akla karayı seçiyoruz!”

“Biliyorum, biliyorum,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Grace.

“Sahte Una ortaya çıkmadıkça, ne yaptığımızın hiçbir önemi yok,” dedi Adie. “Rach, tırnaklarını kemirmeyi bırak, yoksa parmaklarını kanatacaksın artık.”

Rachel, ağzındaki ufak tırnak parçasını tükürdü ve ellerini kucağının üzerinde kenetleyerek, “Eve gitme vakti gelene dek ortaya çıkmazsa, gidip onu aramak zorundayız,” dedi.

Öfkeden kudurmuş bir iblisi kasabada sokak sokak ara-

mak iç karartıcı bir olasılıktı. Eğer onlardan saklanıyorsa, her yerde olabilirdi. Üstelik vakitleri gerçekten çok azalmıştı.

“N’aber Grace?”

Grace, okul dolabını açmayı başaramadı, öyle gerilmişti ki, dolabının şifresini hatırlayamıyordu.

“Şimdi olmaz, James,” diyerek iç geçirdi. “Hiç havamda değilim.”

“Ah, kötü bir gün geçirdiğine üzüldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?”

Dolabının metal kapağına başını vura vura, “Çekip gidebilirsin,” dedi ters ters ve sonunda şifreyi hatırladı. Dolabın kapağı öyle bir hızla açıldı ki, oğlanın yanağını sıyrıp geçiverdi. Grace yüzünü acıyla buruşturdu. “Özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi James. Mahzun yüzüne bir tebesüm yayıldı. “Seninle eve yürümeme izin vererek gönlümü alabilirsin.”

“Eve yürümeyeceğim. Bak, James, şu an bununla uğraşamam. Arkadaşım kayıp ve eğer onu bulamazsam...”

“Hangi arkadaşın?”

“Una.”

“Kısa, koyu renk saçlı olan mı? Bir süre önce B bloğunda yanından geçmiştin. İstersen, onu aramana yardım edebilirim.”

“Ne demek istiyorsun? Onu bugün gördün mü yani? Hem de *okulda*?”

“Evet, son dersten önceydi. Peki sen... Hey, acelen ne?”

Grace, kitaplarının geri kalanını da dolabına tıkıp dolap kapağını hızla kapattı ve koşmaya başladı. Koridora ulaştığında aniden durdu. Çantası fazla hafifti. Çantayı omzundan indirip içindekileri yere boşalttı. Bir kalem kutusu, bir cep telefonu, folyoya sarılı yenmemiş bir sandviç ve... Başka hiçbir şey yoktu. Küre kayıptı.

Eşyalarını yerde bırakıp tekrar hızla koşmaya başladı ve sonunda, ana girişte duran diğer kızlara yetişti.

“O burada,” dedi, soluk soluğa. “James onu okulda, B bloğunda görmüş.”

“Gidelim o halde,” dedi Jenny.

Grace, elini kaldırıp, “Bekle!” dedi. “Küre. Kayıp. Sahte Una onu yürütmüş olmalı.”

“Ne?!” Jenny’nin beti benzi attı. Sonra derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Dağılmamız lazım.”

“Dağılmak mı?” diye ciyakladı Adie. “Delirdiniz mi? Asıl bir arada kalmamız gerek.”

“Bence de,” dedi Grace. “Birbirimizi kollamalıyız. Sahte Una herhangi bir yerde olabilir.”

Jenny, “Peki,” dedi. “Ama eğer onu bulacaksak, acele etmeliyiz.”

“Ya ondan sonra?” dedi Adie. “Küreyi almış. Bayan Quinlan’ın lanetini yapamayız bu durumda. Küre olmadan hiçbir gücümüz yok.”

Grace, ciddi bir tavırla, “O halde, küreyi geri almalıyız,” dedi. “Onu bulalım, küreyi geri alalım ve kaçmasına fırsat bırakmadan laneti yapalım.”

Trish ile Bev, okulun giriş kapısının dışında yan yana dikiliyorlardı. Bu sırada Tracy de onların yanındaki duvara dayanmış, kürdanla dişlerini karıştırıyordu.

Mavi kürenin ağırlığını eliyle tartan Trish, “Bu da neyin nesi?” dedi.

“Bilmiyorum,” diyerek omuz silkti Bev. “Ama Grace, ona sanki altındanmış gibi bakıyordu. Belki satabiliriz.”

“Onun ne olduğunu *ben* biliyorum. Bir kâğıt ağırlığı. Kâğıtların kayıp uçmasını engellemek için. Kim bir kâğıt ağırlığı satın alır ki?”

“Bu bir kâğıt ağırlığı filan değil,” dedi Bev. “Kâğıt ağırlıklarının altı düz olur.”

Trish, alaycı bir ifadeyle, “Kâğıt ağırlıklarının neye benzediğini *sen* nereden bileceksin ki?” dedi.

“Annemde bir tane var.”

Trish, küreyi ışığa tuttu. “İçi ne karışık öyle, sanki içindekiler hareket ediyor gibi. Çok acayip.”

“Ver şunu!” Bev, küreyi arkadaşının elinden almayı denedi.

“Olmaz! O benim, kaybol!”

“Onu *ben* yürüttüm bir kere!”

“Sonra da bana verdin. Mal bulanındır.”

“Onu *ben* alacağım,” diye çıkışiverdi Tracy ve küreyi alıp paltosunun cebine tıktı. “Siz ikiniz de çenenizi kapatacaksınız.”

İki kız, Tracy’yi öfkelenndirmemek için hemen tavırlarını değiştirdiler.

“*Tracy Murphy!*” Okulun otoparkından birisi ona sesleniyordu.

Tracy, kendisine doğru koşarak yaklaşan şık giyimli kişinin kim olduğunu çözmeye çalışırken, “Bu da kim şimdi?” diye homurdandı.

“Şu Fransızca öğretmeni. Neydi adı? Lemon mıydı?” dedi Bev.

Tracy, “Lemon,” diyerek onu düzelitti. “İyi de benden ne halt istiyor ki bu?”

Yanlarına ulaştığında koşmaktan nefesi kesilmiş olan öğretmen, “Tracy Murphy,” dedi, soluk soluğa. “Seninle derhal sınıfımda görüşmem gerek.”

“Konu her neyse, efendim. Ben yapmadım. Ve zaten konunun ne olduğunun da bir önemi yok. Çünkü okul saati sona erdi.”

“Bunun farkındayım, Tracy. Ama oldukça ciddi bir durum var. Korkarım, benimle birlikte gelmen gerekecek.”

“*Hiçbir yere* gitmem gerekmiyor. Otobüsün gelmesini bekliyorum.”

Bayan Lemon’ın dudakları gerilmişti ama kızlardan hiçbiri, kadının gözlerindeki korku dolu bakışları fark etmedi.

“Bir aylık bir ceza almayı umursamıyorsan, öyle tabii, küçük hanım,” dedi Bayan Lemon. “*Derhal* benimle birlikte geleceksin.”

Çantasını alıp ana binaya doğru öğretmeni takip eden Tracy, “Neyse,” dedi, ters ters.

Bev ile birlikte onların uzaklaşmasını izleyen Trish, “Kâğıt ağırlığımı alırsa, başına bu gelir işte,” dedi.

“O *benim* kâğıt ağırlığımdı ve bu dediklerini Tracy’ye söyleyeceğim,” diye karşılık verdi Bev.

“Söyleme.”

“Karşılığında ne vereceksin?”

“Kâğıt ağırlığını sana geri veririm.”

“Tabii Tracy sana geri verirse.”

“Evet.”

“Tamam.”

Dört kız, Canavar’ı kendi güvenliği için sınıfta gözal-

tında tutmaya Bayan Lemon'ı ikna ettikten sonra, Sahte Una'yı canla başla aramaya başlamıştı. Bir bloktan diğerine gidip her sınıfı, her tuvalet bölmesini, hatta her erzak dolabını bile aradılar. Güneş batmaya başladığında koridorlar karardı, okul eskisinden de boş ve ürkütücü bir hal aldı. Kızlar bir odadan diğerine koşarlarken, gölgeler duvarlarda uzanıyordu. Bu korkunç sessizlik içinde kendi ayak seslerini duymazdan gelmeye çabalıyorlardı.

“Bu iş fazla uzun sürdü,” dedi Grace. “Sanırım, haklısın Jenny. Dağılmalıyız.”

Adie, acı dolu bir bakışla, “Grace!” diye haykırdı.

“Dağılmak zorundayız, Adie. Boş yere zaman kaybediyoruz. Jenny, Rachel’la birlikte sen C bloğuna gidip orayı araştırın. Ben de Adie’yle birlikte ters tarafa gideceğim. Sonra ortada buluşuruz.”

“Tamam,” dedi Jenny, başıyla onaylayarak.

“Onu görecektir olursanız çığlık atın.”

Jenny’nin peşinden koridora doğru koşan Rachel, omzunun üzerinden geriye doğru, “Atacağımıza emin olabilirsin,” diye seslendi.

“Pekâlâ, Adie, haydi gidelim,” dedi Grace. “Önce, B bloğu.”

“Bu işten nefret ediyorum.”

“Biliyorum.”

İlk iki sınıf boş ve sessiz çıktı. Üçüncüsünde, etrafı ko-

laçan etmekte olan Grace, parmaklarını dalgın dalgın tahtaya sürttü ve tahtada yanlışıklıkla mürekkebi bozan parmak izlerini bıraktı.

“Burada da bir şey yok,” diyerek iç geçirdi Grace. “Sırada, kızlar tuvaleti var.”

Adie’nin her bir tuvalet bölmesinin kapısını iterek açmasını izlerken kızlar tuvaletinin girişinde bekliyordu. Gözleri karşı duvardaki aynaya kaydı. İşte! Kapılardan birinin altından kesinlikle hareketli bir gölgenin yansıması seçiliyordu.

“Adie! Dur...”

Ama çok geç kalmıştı. Hızla açılan bölme kapısı Adie’nin yanağına çarpmış ve tökezleyerek karşı duvara kadar gitmesine neden olmuştu. Daha Grace hareket dahi edemedi, Sahte Una atılıp Adie’yi yakasından yakalamış ve çıkışa doğru fırlamıştı bile. Koşarken bir yandan da dirseğini Grace’in göğsüne geçirmişti. Acıdan gözlerine yaşlar dolan Grace’in görüşü bulanıklaşmış ve bu bulanıklık içinde iki silüetin loş koridora doğru uzaklaştıklarını ancak seçebilmişti. Soluğu kesilen ciğerleri sonunda çığlık atabilmesine imkân verdi.

“Jenny! Rachel!”

Panik dolu haykırışlarıyla odaları ve koridorları güm-

bürdeten Grace, Jenny ve Rachel sıraları ve sandalyeleri devire devire Sahte Una'yı kovalıyorlardı.

“Ah Tanrım!” dedi Rachel, soluk soluğa. “Nereye kayboldular?”

“P bloğu,” dedi Jenny, aniden. “Haydi. *Haydi!*”

Güçleri yettiğince hızlı koşup P bloğun çift kapılı girişinden geçtiler. Ve aniden oldukları yerde duruverdiler. Karşılarındaki korkunç manzara karşısında solukları kesilmişti.

Sahte Una yere diz çökmüş, bir eliyle de Adie'yi yere mıhlamıştı, diğer elindeyse üçgen şekilli bir nesne tutuyordu. Yanında açık duran bir ruh çağırma tahtası vardı.

“Hayır!” diye haykırdı Jenny. Tüm süratiyle atılıp iblise vurdu, darbenin etkisiyle ikisi birden koridorun sonuna fırlayıp acil çıkış kapısından dışarı, açık havaya yuvarlandılar. Sahte Una tiz bir feryat kopardı ve Jenny'nin boğazına sarıldı, elleri Jenny'nin boğazını giderek daha da sıkı kavrar-ken, tırnakları kızın boynunu çiziyordu. Ansızın Rachel, iblisin üzerine atladı, saçlarını tutmuş, var gücüyle çekiyordu. Peşlerinden binadan çıkan Adie ile Grace de kavgaya katıldı ama faydası yoktu. Üç kızın birden Sahte Una'nın kollarını çekiştirmelerine ve sırtını yumruklamalarına rağmen, iblisin Jenny'nin boğazını saran yumrukları gevşemiyordu. Jenny bilincini yitirmeye başladı.

“Kızlar, bir çılgılık duydum... Aman Tanrım!”

“Bayan Lemon, yardım edin!” diye bağırdı Grace.

Öğretmen, yaşadığı şoktan sıyrıldıktan sonra, boynundaki ip parçasını çekip küçük bir ahşap tılsım çıkardı. Hemen öne atılıp tılsımı Sahte Una’nın burnuna tuttu ve iblisin öfkeyle homurdanarak ayağa kalkması üzerine geri sıçradı. İblis homurdanarak dikilirken, dört kız da etrafa saçılmıştı, serin akşam havasında, iblisin sıcak nefesi ağzından buhar bulutçukları gibi çıkıyordu.

P bloğun giriş kapısı tekrar hışımla açıldı.

“Burada ne halt dönüyor yaa?” dedi huysuz bir ses. “Olan bitenin benimle alakası yok ve ben... Amanın!”

Tracy, karşısındaki manzaraya gözleri kilitlenmiş bir halde giriş kapısında kalakalmıştı. Sataşmayı en sevdiği kızı anımsatan şeytani görünümlü yaratığın alev alev yanan kızıl gözleri vardı ve başından fırlayan dolaşık saçları, kıpkırmızı bir suratı çerçeveliyordu. Tracy onu izlerken, yaratığın köpek dişleri uzayıp sivrileşti ve gerilen dudaklarına vahşi bir sırıtış yerleşti. Tracy hafifçe inledi.

“Küre nerede?” diye fısıldadı Bayan Lemon, telaşla.

Grace, “Bilmiyorum,” diye haykırarak cevap verdi. “Sahte Una’da yok.”

Tracy duvar boyunca yan yan ilerliyordu. Günün son otobüsü de köşeyi dönüp okul girişine yaklaştığında, hızla koşmaya başladı.

“Tracy, *hayır!*” diye bağırdı Adie ve hemen Tracy’nin peşinden gitti. Bu sırada diğerleri, bir kez daha Sahte Una’yı zapt etme telaşına düşmüşlerdi. İblis yırtıcı bir şekilde mücadele ediyor, kızlar teker teker bir kenara fırlatıyor ve onların bu cılız çabalarına kıkır kıkır gülüyordu. Bayan Lemon aldığı darbeye, başını açık P bloğun kapısına vurup kötü bir şekilde yere devrildi. Öğretmenin bilincini yitirmesi karşısında Sahte Una keyifle tısladı, sonra da Grace’i saçından yakalayıp kendine çekti.

“Artık hepsi bitti,” diye hırladı.

Bu sırada, Adie de Tracy’yle arasındaki mesafeyi kapatıyordu. Tracy’nin üzerine atladı ve ceketinin kolunu kaptığı gibi onu ters yöne çevirdi. Tam bu sırada, okul otobüsü kontrolden çıkmış ve üzerlerine doğru son sürat gelmeye başlamıştı. Tracy, Adie’yi sırtından atabilmek için dönüp duruyordu, ancak istediğini başarmak yerine, sırtüstü yere devriliverdi. Ve Tracy’nin cebinden lacivert bir nesne sekerek dışarı çıktı.

“Grace! *Küre!*” diye haykırdı Adie.

Grace dönüp baktığında, Adie’nin küreyi kaptığını ve kendisine doğru attığını gördü. Küre havada süzülürken Grace, iblisin elinden kurtulabilmek ve havaya sıçrayabilmek için gücünün her bir zerresini kullandı. Küre, alacakaranlıkta bir anlığına parıldadı ve Grace’in avuçlarına düştü.

“Şimdi!” diye bağırdı Grace.

Adeta ışık hızında, sihirli ipler iblisin bileklerine dolanmış ve iblis diz çöktürülmüştü. Grace yere çöküp büyümlü sözleri fısıldadı.

“İblis, seni cehennem köpeđi

Lanetler olsun sana!

Defediyorum, şimdi dön geri

Geldiğin o iğrenç çukura!”

Küre, Grace’in ellerinden sekerek düşüp Una’nın ayaklarının dibinde patlayıverdi. Küreden püsküren bir sis girdabı, Sahte Una’yı giderek azalan sarmallarla çevreledi. Ateşten ellerinden önce biri, sonra da diğeri Una’nın bedeninden dışarı çekilirken, İblis korkunç bir feryat kopardı. Pençe gibi atılan parmaklarıyla Grace’i tutmak için uzandı ama kayıp ruhların oluşturduğu uğultulu girdap onu hemen sarmaladı. Otobüs Adie ile Tracy’ye son sürat yaklaşmaya devam ediyordu. İblis’s e Una’nın bedeninden adeta söküle- rek çıkarılırken çığlıklar içinde kalmıştı. Sonunda o gudubet yüzü ortaya çıkmış ve önce solundaki Jenny’yi, sonra da sağındaki Rachel’ı o iğrenç dişleriyle ısırma- ya kalkmıştı. Işığ a çekilen güveler misali, iblisi saran çığlık çığlığ a ruhların girdabı, iblisin kafasını bir anda yutuverdi. Adie, Tracy’yi yol kenarındaki kanallardan birinin içine çekti ve otobüs, son

anda onlara çarpmadan yanlarından geçip gitti. İblis, kayıp ruhların muazzam seslerinin altında ezilip giderken, son bir kez uzun uzun uludu ve ortadan kayboluverdi.

“Bayan Lemon, siz iyi misiniz?” diye sordu Grace.

“Hı? Ne? Siz... Neler oldu? Bitti mi?”

Öğretmeninin ayağa kalkmasına yardım eden Grace, “Evet,” dedi. “Tamamen bitti.”

Una –gerçek Una– Jenny’nin koluna tutuna tutuna, Bayan Lemon’a doğru yalpalayarak yaklaştı. Dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibi gözlerini kırıp kısarak etrafına baktı, bir yandan da Jenny’nin gerçek olup olmadığını kontrol etmek istercesine ara sıra onun kolunu sıkıyordu. Grace onun dikilmiş saçları ve karmakarışık olup yırtılmış kıyafetleri karşısında gülümsemeden duramadı. Fırıl fırıl dönmüş bir çamaşır makinesinden henüz çıkmış gibi bir hali vardı.

“Hey,” dedi Una, geveleyerek. Bir yandan da kolunu halsizce sallıyordu. “Herkes buradaymış. Neler... Ay!” Eli kendi yüzünde dolaştı. “Ay ay! Bu da neyin ne...?!”

Yanaklarında ortaya çıkan yara bereyi parmaklarıyla yoklayıp acıyla yüzünü buruşturdu, ardından, kaburgalarını elleriyle kontrol etti.

“Siz beni dövdünüz mü yoksa ya?”

Rachel, Una’nın dağınık saçlarını düzelterip ona –belki biraz fazla sıkı– sarıldı.

“Evet, dövdük,” dedi, gözyaşlarını bastırmaya uğraşarak. “Ama artık geri döndün ve sana söz, seni bir daha dövmeyeceğiz.”

“Bu cidden çok acayip,” dedi Una. “P bloğunda ruh çağırma tahtasını kullandığımız o geceden sonrasını pek hatırlayamıyorum... Yalnızca ufak tefek bulanık birkaç şey var aklımda. Çok garip.”

Grace, Una’nın güzel gri gözlerini izledi, içini dolduran huzur ve mutluluktan adeta başı dönmüştü. Rachel’ın Una’yı bırakmasının ardından Grace de Una’yı sımsıkı kucakladı.

“Aah, şu kucaklamalara ara verin,” diye homurdandı Una. “Her yanım sızlıyor.”

Grace onu bırakıp yaralı yanaklarından öptü. “Seni *çok* özledik.”

“Bu çok hoş ama, yani, bari azıcık nazik olun. Hey, bir dakika, beni kurtardığınız için size teşekkür ettim mi, kızlar?”

Adie, kollarını Una’nın boynuna son derece dikkatli bir şekilde sararken, “Teşekkür etmen gereken kişi Grace. En kötü kısmını o yaptı,” dedi. “Una, ‘gerçek sen’i tekrar duy-mak harika!”

“Tracy nerede?” dedi aniden Bayan Lemon. “O iyi mi?”

Adie, yol kenarındaki kanaldan yavaşça tırmanmakta olan titrek şekli başıyla işaret ederek, “Öyle gibi,” dedi. “Tüm o zahmetlerime karşılık benim de mideme bir yumruk indirdi.”

Hepsi, korkudan sinmiş haldeki Tracy’ye baktılar. Tracy de kin ve dehşet karışımı duygularla onlara bakmak için durakladı, ardından, duran otobüse doğru hızla koşmaya başladı.

“Otobüsten sıyırmış, yazık,” dedi Una, tek kaşını havaya kaldırarak. “Neyse, en azından sağlam korkmuşa benziyor.”

“Una!” diyerek onu uyardı Bayan Lemon. Una pişman bir ifadeyle ona baktı.

“Yani, tüm büyülerimiz gerçekleşti, öyle mi?” dedi hemen ardından.

“Geriye kalan son büyü hariç hepsi, evet,” diye cevap verdi Grace.

Sonunda kendi başına ayakta dikilebilmeyi başaran Una, pis pis sırıtarak, “Bu, James O’Connor’ın sana âşık olduğu anlamına mı geliyor, Grace?” dedi.

“Âşık-tı. Artık olmaz.”

“Meraklanma. Yarın bir aşk büyüğü daha yaparız.”

“Öyle bir şey yapmayacaksınız!” dedi Bayan Lemon, hışşımla.

Adie ile Rachel’in elini tutup onlara sinsi sinsi göz kırpan Una, masum bir ifadeyle, “Yapmayacağız, efendim, kesinlikle haklısınız,” dedi. Jenny bir kolunu Una’nın omzuna

dolayıp onu sımsıkı sarmalarken, Grace neşeyle sırıttı.

“Tekrar yanımızda olman *çok* güzel.”

“İnanın, *geri dönmek* de öyle!”

Sonraki sabah, yara bereyle kaplı Una, Grace’in okul dolabının önünde toplanmış olan diğer kızlara doğru yaklaştı.

“E, okuldan uzaklaştırma cezası aldığımı söylemeyi unutmuşsunuz,” dedi, suratsız bir ifadeyle.

“Bizim o işle bir alakamız yok,” dedi hemen Adie. “Ceza almana neden olan *iblisti*.”

Duyduklarından etkilenmeyen Una, “Ama evde bu olayın ceremesini çekmeye devam ediyordum, görünüşe göre. Dün gece bulaşıkları yıkamak ve kurulamak zorunda kaldım. Babam cumartesi günü garajı temizlemem gerektiğini söyledi. Şikâyet ettiğimde de dedi ki, *bu yaptıklarının ciddiyetini anlarsın sanıyordum, son zamanlarda öyle iyi davranıyordun ki oysa. O ne ya?*”

“Ha, evet,” dedi Jenny. “İblis tam bir gözde öğrenciydi. Artık herkes seni inek sanıyor. Bay Kilroy sana bayılıyor.”

“Aaay, yeter! Daha fazlasını kaldıramayacağım!”

“Yine de,” dedi Rachel, neşeyle, “Tracy bu sabah senden kaçınıyor gibi görünüyor. Belki de iblis, seni temelli

rahat bıraktıracak kadar korkutmuştur onu.”

“Öyle umalım,” dedi Adie, çantasını omzuna asarken.
“Grace, geliyor musun?”

Grace, gitmeleri için el salladı, “Ben size yetişirim,” dedi. “Matematik kitaplarımı almam lazım.”

Hemen okul dolabına dönüp kapağı açtı ve dolaptaki eşyaların aniden dışarı dökülmesiyle, çantasıyla birlikte yere çököverdi, dolaptaki defterler üzerine yığılmıştı. Kendi kendine söylenerek, tepesine yığılan eşyaları alıp bir kısmını dolabına geri koydu, bir kısmını da çantasına attı.”

“Bir tanesini unuttun.”

Grace, kendisine uzanan elin sahibine bakmadan kitabı alarak, “Ah, teşekkürler,” dedi.

“Sorun değil. Sonra görüşürüz, Grace.”

Grace kafasını kaldırıp baktığında, James O’Connor’ın sıcak tebessümüyle karşılaştı, oğlan, arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başlamıştı bile. Grace, ağır ağır ayağa kalkarken, uzaklaşan oğlanı izledi ve kendi kendine gülümsedi. Ardından, çantasını omzuna atıp, arkadaşlarının peşinden gitti.